STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
NO. 03260

YISRAEL FAYNBERG

Melech Epstein

•

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS
413 256-4900 | YIDDISH@BIKHER.ORG
WWW.YIDDISHBOOKCENTER.ORG

•

MAJOR FUNDING FOR THE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
WAS PROVIDED BY:

Lloyd E. Cotsen Trust
Arie & Ida Crown Memorial
The Seymour Grubman Family
David and Barbara B. Hirschhorn Foundation
Max Palevsky
Robert Price
Righteous Persons Foundation
Leif D. Rosenblatt
Sarah and Ben Torchinsky
Harry and Jeanette Weinberg Foundation
AND MEMBERS AND FRIENDS OF THE
National Yiddish Book Center

•

The *goldene pave*, or golden peacock, is a traditional symbol
of Yiddish creativity. The inspiration for our colophon comes from
a design by the noted artist Yechiel Hadani of Jerusalem, Israel.

The National Yiddish Book Center respects the copyright and intellectual property rights
in our books. To the best of our knowledge, this title is either in the public domain
or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified.
If you hold an active copyright to this work – or if you know who does –
please contact us by phone at 413-256-4900 x153, or by email at digitallibrary@bikher.org

ישראל פיינבערג

ישראל פיינבערג

ישראל פיינבערג

קעמפער פאַר פרייהייט
און סאָציאַלער גערעכטיקייט

פון

מלך עפּשטיין

מיט אַן אַריינפיר פון

דוד דובינסקי

פרעזידענט, אינטערנעשאָנאַל לײדיס גאַרמענט וואוירקערס יוניאָן

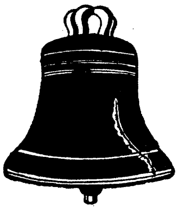

ניו-יאָרק

1948

ישראל פיינבערג יובל־קאָמיטעט
צו זיינע 40 יאָהריקע אַקטיוויטעט
אין דער אַרבייטער באַוועגונג

דזשאָינט באָארד פון קלאָוק, סוט, סקוירט און ריפער מייקערס׳ יוניאָן
גרעיטער ניו יאָרק
אינטערנעשאָנאַל לײדיס גאַרמענט װאוירקערס יוניאָן

•

בוך־קאָמיטעט

טשערמאַן
בענדזשאַמין קאַפּלאַן
מענעדזשער, קלאָוק אָפּערייטאָרס׳ לאָקאַל 117

מאָו דיימאָנד
פּרעזידענט, קלאָוק דזשאָינט באָארד

לואיס ריעס
מענעדזשער, סקוירט און ספּאָרטסוועיר לאָקאַל 23

מאָרים דזש. אַשבעס
(געשטאָרבן)
סעקרעטאַר־טרעזשורער
קלאָוק דזשאָינט באָארד

יוסף ברעסלאַוו
מענעדזשער, קלאָוק פּרעסערס׳ לאָקאַל 35

לואיס ע. לאַנגער
רעקאָרדינג סעק., קלאָוק דזשאָינט באָארד

עדוואַרד מאָליסאַני
מענעדזשער, איטאַליען קלאָוקמייקערס׳ לאָקאַל 48

לואיס הײמאַן
מענעדזשער, קלאָוק פינישערס׳ און טיילאָרס׳ לאָקאַל 9

איזידאָר שיפּמאַן
מענעדזשער, באָטאָנהאָל מייקערס׳ לאָקאַל 64

איזידאָר נאַגלער
מענעדזשער, קאַטערס׳ לאָקאַל 10

טשאַרלס בערנשטיין
מענעדזשער, עקזאַמינערס׳ און פלאָור װאוירקערס׳ לאָקאַל 82

אינהאַלט פאַרצייכענונג

זייט

פאָרוואָרט 6

אַריינפיר 8

1. קינדער יאָרן אין בערדיטשעוו 11

2. יוגענט אין ענגלאַנד 16

3. נייע האָריזאָנטען 28

4. אין מאַנטשעסטער 34

5. אין ניו יאָרק 47

6. די קלאָוקמאַכער יוניאָן 54

7. רייפקייט 66

8. אין שטורם 75

9. אויפלעבונג 93

10. אויף נייע וועגען 101

11. גאַנצקייט און אָפּטימיזם 115

פאָרוואָרט

אין 1947 איז געוואָרן געענדיקט 40 יאָר זינט ישראל פיינבערג, גענעראַל מענעדזשער פון דזשאָינט באָארד פון דער קלאָוק, סוט, סקוירט און ריפּער־מאַכער יוניאָן און וויִיס־פּרעזידענט פון דער אינ־טערנעשאָנאַל לײדיס גאַרמענט וואָירקערס יוניאָן, האָט אָנגעפאַנגען זיין טעטיקייט אין דער אַרבעטער באַוועגונג בכלל און אין דער פּראָגרעסיווער באַוועגונג בפרט.

ביי אַזאַ אָפּשלוס פון פרוכטבאַרע, אַקטיווע יאָהרען האָט זיך געפּאַסט און געפאָדערט אַ יובל־פייערונג אויף דעם געהעריגען אופן.

די ישראל פיינבערג 40 יאָהריקע יובל־פייערונג איז פאָרגעקו־מען אין „טאַון־האָל,״ ניו יאָרק, דעם 7־טען סעפּטעמבער, 1947; וועלכע איז אָרגאַניזירט געוואָרען פון דעם „קלאָוק דזשאָינט באָארד יובל־קאָמיטעט,״ וואָס איז באַשטאַנען פון טרייד־יוניאָנס, קולטורעלע, פּראָטערנאַלע און פילאַנטראָפּישע אָרגאַניזאַציעס. אויף יענער פיי־ערונג האָבן די 4 צענדליק יאָרען פון ישראל פיינבערגס פרוכטבאַרער אַקטיוויטעט, געקראָגן פולקאָמענעם אויסדרוק.

אין פאַרבינדונג מיט יענער פייערונג, האָט זיך אויך פאָרמירט אַ בוך־קאָמיטעט, אַרויסצוגעבען ישראל פיינבערגס לעבענס ביאָגראַפיע.

דאָס דאָזיקע בוך פון מלך עפּשטיין, געשריבן אָריגינאַל אין דער אידישער שפּראַך, און וואָס איז איבערזעצט געוואָרען אין אַ פאַר־קירצטער פאָרם אין ענגליש און איטאַליעניש, — באַשטעטיגט ישראל פיינבערג איבערגעבענהייט צו די ליבעראַלע אידייען אין זייער טיפסטער און ברייטסטער פאָרם; וואָס האָט אים געוואונען די ליבע און פאַרעהרונג פון יעדן וואָס האָט געהאַט די פּריווילעגיע מיט אים זיך צו באַקענען.

מיר ווילן דורך די עטליכע שורות ביי דער געלעגענהייט אויס־דריקן אונזער האַרציקען דאַנק צו אַלע וואָס האָבען מיטגעאַרבעט אין דעם „ישראל פיינבערג יובל קאָמיטעט.״

אין נאָמען פון דער קלאָוקמאַכער יוניאָן, באַגריסען מיר ישראל פיינבערג, פאַר זיין קאָנסטרוקטיווער טעטיקייט, וועלכע האָט גע־בראַכט פרוכט אויף פאַרשידענע געביטען פון געזעלשאַפטליכען צוזאַמענלעבען.

מיר קוקען מיט דערוואַרטונג פאָראויס צו די נייע קאַפּיטלען, וועלכע ער וועט אַריינשרייבען דורך זיינע ווייטערע דערגרייכונגען נאָך אַ סך, אַ סך געזונטע יאָרען.

בענדזשאַמין קאַפּלאַן,
פאָרזיצער בוך־קאָמיטעט

יוסף ברעסלאוו,
פאָרזיצער יובל־קאָמיטעט

אַריינפיר

עס פרייט מיך זעהר דער באַשלוס פון קלאוקס דזשאָינט באָארד און פון דעם פיינבערג יובילייי קאָמיטעט, צו עהרען דעם גענעראַל מענעדזשער פון קלאָוק דזשאָינט באָארד און וויס־פרעזידענט פון אונזער אינטערנעשאָנאַל, דורך אַרויסגעבען זיין ביאָגראַפיע אין אַ בוך. דאָס איז ניט נאָר די שענסטע מתנה, וואָס איר האָט געקענט צוטראָגען דעם חשוב׳ען יובילאַר צו דער פייערונג פון זיין פערציג יאָהר טעטיגקייט אין און פאַר דער אַרבעטער און פרייהייטלעכער באַוועגונג, נאָר דאָס בוך וועט אויך לייסטען אַ וויכטיגע דינסט דער באַוועגונג, וועלכער ברודער ישראל פיינבערג האָט די אַלע יאָרען געווידמעט זיין האַרץ, זיין נשמה, זיינע גרויסע פיהיגקייטען און זיין אומאויסשעפּליכע ענערגיע.

אייך, די פירער און בויער פון דער קלאָוקמאַכער יוניאָן אין ניו־יאָרק, איז ניט נויטיג צו דערצעהלען וועגען דעם גרויסען בייטראַג, וואָס ברודער פיינבערג האָט געמאַכט צו דער טרייד יוניאָן באַוועגונג בכלל און צו אונזער אינטערנעשאָנאַל און דער קלאָוקמאַכער יוניאָן בפרט. פינף און דרייסיג פון די פערציג יאָר, וואָס אונזער יובילאַר איז טעטיג אין דער אַרבעטער באַוועגונג, האָט ער אָפּגעגעבען דער יוניאָן פון די פרויען קליידער אַרבעטער אין אַמעריקאַ און קאַנאַדאַ און מער ווי העלפט דערפון, — דער קלאָוקמאַכער יוניאָן אין ניו־יאָרק. ברודער פיינבערג׳ס אַרבייט און ענערגיע האָט פיל בייגעטראָגען צו יעדען שריט פאָראויס, וואָס די ניו־יאָרקער קלאָוק־מאַכער האָבען געמאַכט אין לעצטען פערטל יאָרהונדערט. פילע פון די וויכטיגסטע פאַרבעסערונגען וואָס זיי האָבען זיך דערשלאָגען, ווי די רעגיסטראַציע און באַגרענצונגען פון קאָנטראַקטאָרס, די עטאַבלירונג פון עלטער פענסיע פאָנד, באַצאָלטע וואַקאַציעס און געזונט פאַרזיכערונג אויפן חשבון פון דער אינדוסטרי, זיינען פון אים פאַרטראַכט און דורכגעפירט געוואָרען.

און ניט נאָר די ניו־יאָרקער קלאָוקמאַכער, נאָר אויך די קלאָוק־מאַכער, דרעסמאַכער און די אַרבעטער אין אַנדערע צווייגען פון דער פרויען קליידער אינדוסטריע אין אַמעריקאַ, פון מאָנטרעאָל אין צפון־

מזרח ביז לאָס אַנדזשעלעס, אין דרום־מערב ביים פּאַסיפיק, האָט פיינבערג געדינט מיט זיין גרויסען אָרגאַניזאַטאָרישען טאַלאַנט, מיט זיין פייהיגקייט אַלס אַרבעטער פירער וועמען די געזעלשאַפט, איינגעשלאָסען אויך אַרבעטס־געבער, רעספּעקטירען און הערען זיך צו צו אים.

ווידמענדיג אַלע זיינע פייהיגקייטען און כחות דער טרייד יוניאָן באַוועגונג, האָט וויס־פּרעזידענט ישראל פיינבערג קיינמאָל ניט באַטראַכט זיין באַרוף אַלס פּראָפעסיע. די טרייד יוניאָן טעטיגקייט איז ביי פיינבערג׳ן געווען אַ טייל פון זיין אידעאַל פאַר פרייהייט און סאָציאַליזם. עס איז געווען אַ טייל פון דעם בנין פאַר אַ נייעם וועלט־סדר. געבויט אויף די יסודות פון פרייהייט און מענשלעכע חשיבות, אויף עקאָנאָמישע זיכערקייט און שפע פאַר אַלעמען. פיינבערג איז דעריבען געווען טעטיג און געהאָלפען יעדע פּראָגרעסיווע און פרייהייטלעכע באַוועגונג און געקעמפּט קעגען יעדע רעאַקציע און דיקטאַטור, צי פון רעכטס אָדער פון לינקס, ניט אַכטענדיג אויף געפאַרען פאַר זיין פּערזענלעכע באַקוועמליכקייט. עס איז געווען אָט דער אידעאַליזם, וואָס האָט געטריבען פיינבערג׳ן, אין די ערשטע רייען, אין קאַמף קעגען קאָמוניסטישער דאָמינאַציע פון אונזער יוניאָן, און ווען עס איז זיי געלונגען, פאַר אַ שטיקל צייט צו פאַרכאַפּען די פירערשאַפט אין איינינע לאָקאַלס, האָט ער רעזיגנירט פון זיין אַמט און אַוועק צוריק אַרבעטען אין שאַפּ און געקעמפּט פאַר אַ ריינער יוניאָן אַלס פּראָסטער סאָלדאַט.

זיינע פערציג יאָר איבערגעגעבענע און פייהיגע דינסט פאַר דער אַרבייטער באַוועגונג, האָבען ברודער פיינבערג׳ן מער ווי באַרעכטיגט צו דעם כבוד און אָנערקענונג פון אונזער אינטערנעשאָנאַל, פון קלאָוק דזשאָינט באָארד און פון דער אַרבייטער און פּראָגרעסיווער באַוועגונג אין אַלגעמיין. דאָס אַרויסגעבען פון זיין ביאָגראַפיע איז אַ שעהנער, פּאַסיגער אופן ווי אַזוי אָט־די פאַרדינטע אָנערקענונג אויסצודריקען. וויכטיגער אָבער פון דער פּערזענליכער באַפרידיגונג איז דער איינפלוס וואָס פיינבערגס ביאָגראַפיע וועט אויסאיבען אויף די יונגע מיטגלידער פון אונזער יוניאָן, וועלכע האָבען אַליין ניט דורכגעמאַכט די שווערע און אָפט בלוטיגע קאַמפען, וואָס זיינען געפאָכטען געוואָרען אין די ערשטע יאָהרען פאַר יוניאָן אָנערקענונג און די מינדסטע פאַרבעסערונג אין לעבען פון די אַרבעטער. פיינבערגס ביאָגראַפיע וועט זיי געבען אַ בעסערע פאַרשטענדניש פון דעם געוואַלדיגען פאָרשריט, וואָס אונזער יוניאָן האָט געמאַכט אין די לעצטע דריי־

צענדליג יאָר און פון די מי, שווייס און קרבנות מיט וועלכע די יוניאָן איז אויפגעבויט געוואָרען. פיינבערגס ביאָגראַפיע וועט זיי אויך ווייזען אַז אידעאַליזם און מסירת־נפש איז דער איינציגער צע־מענט וואָס האַלט צוזאַמען אונזער באַוועגונג און איז דער פּאַנצער, וואָס באַשיצט זי געגען אַלע אָנגריפען פון שונאים אויסערהאַלב און אין אונזערע רייען.

ווינשענדיג אייך דעם גרעסטען דערפאָלג אין אייער אונטערנעמונג און האָפענדיג, אַז יעדער מיטגליד פון אונזער יוניאָן און טויזענדער אַרבייטער פון אַנדערע טריידס וועלען לייענען דעם בוך און ציהען נוצען און פאַרגעניגען דערפון.

דוד דובינסקי, פּרעזידענט
אינטערנעשאָנאל לעידיס גאַרמענטס וואָרקערס יוניאָן.

ערשטער קאַפּיטעל

קינדער יאָרן אין בערדיטשעוו

פאָטער אַ גוטער שניידער, מוטער האַלט אַ געשעפט. — עלטערענס באַגער, זון זאָל אויסוואַקסען אַ רב. — דער שטרייגער מלמד. — אַ לוסטיגער שטיפערישער אינגעל. — פאַרמאָגט אַ גוטען קאָפּ נאָר וויל ניט לערנען. — טאַטע, מאַמע ווילען אים אָנלערנען. — ערשטע באַקאַנטשאַפט מיט צאַרי־שער פּאָליציי. — פאָטער אימיגרירט אין לאָנדאָן. — פאַמיליע באַזעצט זיך דאָרטען אין 1902.

איזראַעל (ישראל) פיינבערג, איז געבאָרען געוואָרען דעם 25־טען דעצעמבער 1886, אין בערדיטשעוו, אַן אַלטע און טיפּיש אידישע שטאָט, אין אוקראַינא. זיין פאָטער איז געווען אַ שניידער פון פרויען קליידער, אָדער ווי מען האָט עס גערופען, אַ דאַמסקער שניידער. אַ גוטער בעל־מלאכה, האָט דער פאָטער פיינבערג געהאַט גענוג באַשעפטיגונג, פונדעסוועגען האָט ישראל׳ס מוטער, וועלכע האָט געשטאַמט פון אַ סוחרישער פאַמיליע, געהאַלטען אַ געשעפט פון אַלטע קליידער.ביידע מלאָכות, שניידעריי און דער געשעפט האָבען ניט רייך געמאַכט די פיינבערג פאַמיליע, אָבער פרנסה איז געווען גענוג. צו האָבען פרנסה האָט געמיינט צו געניסען אַ זאַטען כאָטש ניט קיין רייכען לעבען.

ישראל איז געווען דער עלטסטער פון זעקס קינדער. אַזוי ווי ער האָט פאַרמאָגט אַ גוטען קאָפּ צום לערנען, האָבען זיינע עלטערען ניט געזשאַלעוועט קיין געלד און אים אָפּגעגעבען צו די בעסטע מלמדים. באַ זיי אין האַרצען האָט געטליעט די זיסע האָפנונג אַז זייער בכור וועט אויסוואַקסען אַ רב אָדער ווייניגסטענס אַ גרויסער בן־תורה. אַ זון אַ רב איז געווען די העכסטע שטרעבונג פון פרומע עלטערען, אַ אידעאַל וואָס האָט געוואַרעמט זייער שווערען לעבען. ישראליק האָט באַדאַרפט פאַרווירקלאַכען אָט די הייסע שטרעבונג.

צו פערצען יאָר איז ישראל אַריינגעגעבען געוואָרען צו אַ באַרימ־טען מלמד, וואָס איז פאַרעכענט געווען פאַר דעם בעסטען אין בער־דיטשעוו. דער מלמד האָט אָבער פאַרמאָגט אַ שטרייגע נאַטור. ער האָט אויפגעהאַלטען אַן אייזערנע דיסציפּלין צווישען זיינע תלמידים. אין דער זעלבער צייט, ווי אַ נויג צו וועלטלאַכקייט, איז

דער אינגעל אויך געשיקט געוואָרען צו אַ לערער צו לערנען רוסיש און אַריפמעטיק.

אַ לוסטיגער און שטיפערישער אינגעל

שווער צו זאָגען אין וועלכער ריכטונג ישראל׳ס קינפטיגע קאַריערע וואָלט זיך פאַרקערעוועט, ווען ניט די שטרייגקייט און די דיסציפלין וואָס האָט געהערשט אין דעם באַרימטען מלמד׳ס חדר. דער יונגער פיינבערג איז געווען אַ לוסטיגער אינגעל, און אַ גרויסער שטיפער. די אויסערגעוויינלאַכע שטרייגקייט אין חדר האָט אים געטריבען אַפצוטאָן פאַרשידענע שטוקעס דאָרטען. דער מלמד האָט זיך געקלאָגט פאַר די עלטערען.

— „אייער בחור׳על פאַרמאָגט אַ גוטען קאָפּ אויף די אַקסלען; ער קען אויסוואַקסען אַ גוטע כלי, אָבער וואָס טויג זיין גוטער קאָפּ, אַז ער איז אַ גרויסער לאָבוס און איך קען זיך מיט אים ניט געבען קיין עצה.״

ישראל׳ס עלטערען האָבען דענטסמאָל פאַרטראַכט אַ פּלאַן, ווי אַזוי צו ברייגען זייער בכור צום שכל. דער פּלאַן איז באַשטאַנען אין „אָנלערנען אים״ מיט דער הילף פון שווערער אַרבעט. זיי האָבען אים אַרויסגענומען פון חדר, אַפגעשטעלט דאָס לערנען רוסיש און אים אַריינגעגעבען פאַר אַ פריקאַזטשיק אין אַ האַרטאַוונעם (האָלסייל) געשעפט אויף דער גאָלדענער גאַס. זיי האָבען אָפגעמאַכט מיט דעם פאַרוואַלטער פון געשעפט אַז ער זאָל זייער זון ניט שאָנעווען און אים אָנלאָדען מיט שווערער אַרבעט. די עלטערען זיינען זיכער געווען, אַז דאָס שווערע אַרבעט און שטענדיגע אַרומלויפעניש וועט פאַלען שווער אויפ׳ן פערצען יאָריגען אינגעל. ער וועט מיד ווערען און קומען זיך בעטען צו באַנייען דאָס לערנען. אָט די האָפנונג איז ניט מקוים געוואָרען. דעם אינגעל פיינבערג איז גראָדע געפעלען געוואָרען זיין אַרבעט אין דעם האָלסייל געשעפט. ער האָט זיך שנעל אַריינגעפּאַסט אין דער נייער אומגעבונג און האָט אַרויסגעוויזען גרויסע סמנים פון דערפאָלג. דאָס באַוועגלאַכקייט וואָס זיין אַרבעט האָט געפאָדערט פון אים, איז אים גרינגער געווען ווי דאָס זיצען אויפ׳ן ביינקעל און לערנען די טיפענישען פון תלמוד.

מאַטעריעלע לאַגע ווערט ערגער

אין געשעפט האָט פיינבערג געאַרבעט אַ יאָר און אַ האַלב. דערווייל איז פאַרגעקומען אַן ענדערונג, צום ערגערען, אין דער

מאַטעריעלער לאַגע פון זיין פאַמיליע. אימיצער האָט אויסגעדונגען זיין פאָטער'ס געוועלב, וואו ער האָט אָנגענומען די באַשטעלונגען צו נייען קליידער. אין יענעם פלאַץ איז דער פאָטער פיינבערג גע־שטאַנען אַ סך יאָרען און דער פארלוסט האָט אים געטראָפען שווער און שטאַרק. ער האָט זיך געפילט טיף נידערגעשלאָגען ווי אימיצער וואָלט אים אויסגעריסען מיט'ן וואָרצעל. ער האָט באַשלאָסען אויס־צוואוואַנדערען און האָט אויסגעקליבען לאָנדאָן, ענגלאַנד, ווי דאָס פלאַץ וואו צו בויען אַ נייע היים. די גאַנצע פאַמיליע איז פון אָנ־הויב ניט מיטגעפאָרען. פאַר דעם יונגען פיינבערג איז שפּעטער דאָס אימיגראַציע אין לאָנדאָן געוואָרען פון דער גרעסטער באַדייטונג. עס האָט איבערגעשטעלט זיין לעבען אויף אַ יסוד וואָס ניט זיינע עלטערען און ניט ער אַליין האָבען זיך דענטסמאָל געריכט.

פיינבערג'ס ערשטע באַקאַנטשאַפט מיט אַרבעטער קאַמפען...

דאָס אידישע בערדיטשעוו איז באַרימט געוואָרען פון שלום עליכם, דעם אומפאַרגעסלאַכען הומאָריסט און קינסטלער. שלום עליכם האָט טיף און שאַרף זיך אַריינגעשניטען אין דעם אינגעווייד פון דער אידישער שטאָדט, וועלכער ער האָט אָנגערופען קאַסרי־לעווקע. איר לעבענס שטייגער, איהרע מנהגים, דאָס אָרימקייט פון דער גרויסער מערהייט און די אויפגעקומענע עשירות פון דער קליי־נער מינדערהייט, איז פון אים געשילדערט געוואָרען מיט טיפער פאַרשטענדעניש און ליבע צום פשוט'ן איד. די באַרימטע קאָנקע (פערד טראַמוואַי), די קאַסרילעווקער גאַסען און זייער בלאָטע, די האָטעלען און רעסטאָראַנען, די קאַסרילעווקער באַלעבאַטים, אָרימע־לייט, האָרעפאַשניקעס און לופט מענשען זיינען אַן אָרגאַנישער טייל פון דער אידישער געזעלשאַפטלאַכער און ליטעראַרישער ירושה. דעריבער איז ניט נויטיג זיך אָפּצושטעלען אויף דער סביבה וואָס האָט אַרומגערנגעלט דעם יונגען ישראל. גענוג צו זאָגען, דאָס איז געווען אַ באַהענטע, היימישע סביבה, איינגעשלאָסען אין איהרע אייגענע גרענעצען און באַוועגט פון איהר אייגענעם פּולס, אַ פּולס, וואָס האָט מיט קנאַפּע ענדערונגען, געשלאָגען מיט דעם זעלבען ריטם פאַר אַ סך דורות.

ווען דאָס אינגעל פיינבערג איז אַלט געוואָרען צו קענען באַמער־קען זאַכען און פּאַסירונגען אַרום אים, איז בערדיטשעוו נאָך געלעגען איינגעשלעפערט אין די קרומע הייזלאַך און שמאָלע גאַסען. דאָס

לעבען האָט געשטראָמט ווי אַלעמאָל, אָן איבעראַשונגען און אָן אויסערגעוויינלאַכע דערוואַרטונגען. אויב די ערשטע שפּורען פון דער רעוואָלוציאָנערער אַרבעטער באַוועגונג וואָס האָט אָנגעהויבען רייף צו ווערען אין די גרעסערע אינדאָסטריעלע שטעדט, האָבען דערגרייכט בערדיטשעוו — און זיכער האָט עס אין אָנהויב פון 20טען יאָהרהונדערט געמוזט דערגרייכען — האָט דאָס אינגעל פיינבערג דערפון ניט געוואוסט. דאָס זעלבע וועגען דער השכלה באַוועגונג וועלכע איז פיל עלטער. אָן צוויפעל זיינען אין בערדיטשעוו צו יענער צייט געווען משכילים און סאָציאַליסטען, נאָר פיינבערג האָט פון זיי ניט געהערט. ער איז געווען אַ רעליגיעזער אינגעל, כאָטש ער האָט ניט געוואָלט לערנען. זיין אומיטעלבאַרע סביבה איז געווען פרום און קאָנסערוואַטיוו.

פונדעסוועגען האָט ער ניט אויסגעמידען אַ פיינלאַכען צוזאַמענשטויס מיט דער צאַרישערווירקלאַכקייט. ניט געקוקט אויף דעם וואָס דאָס אינגעל פיינבערג איז בלויז געווען אַ צוזעהער און ניט קיין אָנטיילנעמער, האָט דער בלוטיגער עפּיזאָד זיך טיף און ווייטאָגדיג אַריינגעדרונגען אין זיין מאָרך. צום ערשטען מאָל האָט ער אָנגעהויבען שטעלען פראַגען און זיך פילען באַאומרוהיגט.

צאַרישע פּאָליציי צומאַזיקט סטרייקער

איין טאָג האָט זיך איבער׳ן שטאָדט פאַרשפּרייט אַ קלאַנג אַז אין דער שטולען פאַבריק ווערט פאַרקומען אַ „זאַבאַסטאָווקע״. וואָס אַ „זאַבאַסטאָווקע״ איז האָבען זייער ווייניג מענשען געוואוסט. די פאַבריק איז געווען אין פאַרשטאָדט, אויף יענער זייט באַן־סטאַנציע. פיינבערג מיט נאָך אינגלאַך און מיידלאַך זיינען פון נייגעריקייט אַוועק צו דער פאַבריק צו זען וואָס דאָרטען וועט זיך טאָן.

ווען זיי זיינען אָנגעקומען צום פּלאַץ, איז שוין געווען פאַרנאַכט און פינסטערלאַך. אָן אַרבעטער איז געשטאַנען מיט פאַרקאַטשעטע אַרבעל אויף אַ ביינקעל און געהאַלטען אַ רעדע פאַר אָן עולם מענשען. די שפּראַך האָט פיינבערג׳ן געקלונגען אומבאַקאַנט, אָבער דאָס בילד וואָס דער רעדנער האָט געמאָלען און די גאַנצע סצענע האָט אים שטאַרק צוגעצויגען. דער רעדנער האָט געהאַלטען די עלעמענטאַרע און רירענדיגע רעדע וואָס, אין יענער צייט, איז געווען דער וועג פון אַגיטאַציע צווישען רויע אַרבעטער. ער האָט געשילדערט די אָרימקייט פון די אַרבעטער און זייערע פאַמיליעס און די רייכקייט און דעם לוקסוס־לעבען פון די באַלעבאַטים וועלכע פאָרען אין קאַרעטעס,

זומער וואוינען זיי אויף דאַטשעס און ווינטער פאָרען זיי אין „קוריר־פלעצער". „מיר אַרבעטען שווער און לאַנגע שטונדען און האָבען קוים אויף זופּ" — האָט דער רעדנער אויסגעשריען; „זיי די באַלעבאַטים טוען גאָרניט און האָבען אַ סך". „איינציקייט און אָרגאַניזאַציע זיינען די איינציגע מיטלען צו פאַרבעסערען דעם אַרבעטער'ס לאַגע".

דאָ איז עטוואָס געשעהען וואָס האָט טיף אויפגערודערט דעם אינגעלס געפילען. אין מיטען פון דער רעדע, ווען דער מאַן מיט די פאַרקאַטשעטע אַרבעל האָט דערגרייכט די הויכע שטופע פון באַגייסטערונג, איז ווי פון אונטער דער ערד אַרויסגעוואַקסען אַ מחנה פּאָליציי, רייטער און פוסגייער און מיט רציחה זיך געוואָרפען אויף דעם פאַרזאַמעלטען עולם מיט זייערע שווערדען און נאַגייקעס. די פּאָליציי האָט ניט געמאַכט קיין אונטערשיד צווישען מענער און פרויען, דערוואַקסענע און יונגוואַרג; בלוט האָט געשטראָמט און מענשען זיינען צוטראָטען געוואָרען פון די פּאָליציי פערד.

יענע נאַכט האָט פיינבערג שוין ניט געשלאָפען; די גאַנצע בלוטיגע סצענע האָט זיך ניט באַטופּעט אין זיין קאָפּ. ער האָט ניט געקענט באַגרייפען וואָס פאַר אַ פאַרברעכען דער רעדנער איז באַגאַנגען. ער האָט דאָך גערעדט אַזוי קלאָר, שכלדיק און יושרדיק, אָט דאָס ערשטע פיינלאַכע באַרירונג מיט אַרבעטער קאַמף האָט אויפגערודערט פיינבערג'ס איינגעבאָרענע געפילען פאַר גערעכטיקייט און מענשלאַכער חשיבות. די ברוטאַליטעט פון פּאָליציי אָנפאַל האָט אַ שטויס געגעבען זיין געדאַנק. ער האָט געשטעלט זיין מאַמען פראַגען, וועלכע יענע האָט ניט געוואוסט ווי אַזוי צו ענפערען. אויך זיינע באַקאַנטע האָבען ניט געקענט צופרידענשטעלען זיין עגבויערדיגען געדאַנק. די שטאָדט איז אים געוואָרען מיאוס. ווען עס איז אָנגעקומען דער בריוו פון זיין טאַטען פון לאָנדאָן מיט דער גוטער בשורה, אַז די פאַמיליע קען צו אים קומען, האָט זיך פיינבערג דערפרייט מיט דעם אָנבאָט. צוזאַמען מיט דער פאַמיליע פאַרלאָזט ער בערדיטשעוו און באַזעצט זיך אין דער ענגלישער הויפּטשטאָדט. דאָס איז געווען סוף 1902.

צווייטער קאַפּיטעל

דער שטאַרקער רושם פון לאָנדאָן. — די געשיכטע מיט'ן פּאַרקערטען אַר־בעל. — ווערט אַן אָפּערייטאָר. — לאָנדאָנ'ס טיכטיגע ראָלע אין דער אידישער אַרבעטער באַוועגונג. — אַ עיר מקלט פאַר רעוואָלוציאָנערען פון אַלע לענדער. — די אומגעלונגענע באַמיהונגען צו אָרגאַניזירען אידישע אַרבעטער. — אַהרון ליבערמאַן, מאָריס ווינטשעווסקי און זייערע פריינד. — די ערשטע סאָציאַליסטישע ליטעראַטור אין אידיש. — די רייבונגען מיט די רייכע און מיט דער אָרטאָדאָקסיע. — לאָנדאָן אַן „אַכסניה" פאַר ניו־יאָרק.

יוגענט אין ענגלאַנד.

לאָנדאָן האָט געמאַכט אַ שטאַרקען רושם אויף דעם זעכ־צעניאָריגען פיינבערג. צום ערשטען מאָל האָט ער געזעהן אַזאַ ריזיגע שטאָדט. לאָנדאָנ'ס פאַרנעם, איר קאָלאָסאַלער שטח, דער רוישיגער פאַרקער אויף אירע גאַסען האָט אים באַרוישט.

די פאַמיליע האָט זיך באַזעצט אין ווייטשעפּעל אויף דער איסט־ענד, דאָס האַרץ פון דער אידישער באַפעלקערונג. ווייט־טשעפּעל פאַרמאָגט אַ היבשע צאָל „סלאָמס" (פינסטערע געסלאַך). זייער אויס־זעהן איז ניט געווען צו חנודיק אַפילו פאַר דעם יונגען אימיגראַנט פון בערדיטשעוו. די איינוואוינער פון ווייט־טשעפּעל האָבען געלעבט אין איינגשאַפּט. די קליינע הויפען זיינען אָנגעפילט געווען מיט טור־מעלדיגע פרויען און קינדער. קיין באַזונדערע ריינקייט איז דאָרטען ניט געווען. עס האָט אפילו געקענט דערמאָנען אַ הויף אין בערדיט־שעוו. אויך דאָס עסען און אפילו די קליידונג איז געווען ווייט פון אָנציהענדיג. אָבער דערפאַר דאָס פרייקייט אַרום, די מעגליכקייט אומגעשטערט זיך צו באַוועגען, זיך צו לערנען, האָט פאַרהילט די שווערע ניט־אָנגענעמע מאָמענטען פון דאָס לעבען אין ווייט־טשע־פּעל. די זיכערקייט מיט וועלכע מענטשן זיינען געגאַנגען אויף די גאַסען, די אָבוועזענהייט פון מורא פאַר דער פּאָליציי, וועלכע האָט געדריקט די מענטשען אין בערדיטשעוו, האָט געשאַפען דעם איינ־דרוק אַז די אידען אין לאָנדאָן לעבען זאַטער און בעסער.

אין דער ווירקלאַכקייט איז דאָס טאַקע אַזוי געווען: ניט געקוקט אויף די אומגעזונטע איבערבלייבאַכצען פון סוועט־שאַפּ און די אומ־זיכערקייט פון באַשעפטיגונג; ניט געקוקט אויף די אומסאַניטאַרישע

באַדינגונגען אין וועלכע די מערסטע הײזער אין ווײטשעפּעל האָבען זיך געפונען, איז דער לעבענס־סטאַנדאַרד פון די אידישע אײנגעוואַנדערטע אין דער ענגלישער הויפּט־שטאָדט געווען אַ העכערער ווי אין צאַרישען רוסלאַנד. דאָס זעלבע איז נאָך ריכטיגער בנוגע די פּאַראײניגטע שטאַאטען, וואו די גרויסע מערהײט פון דער אידישער באַפעלקערונג איז צו יענער צײט באַשטאַנען פון קרבנות פון סוועט־שאַפּ. ניט בלויז די מעגליכקײטען וואָס די קינדער פון די אימיגראַנטען האָבען באַקומען זיך צו לערנען און אויך שטײגען אין לעבען, נאָר אַפילו דער סך הכל פון דער מאַטעריעלער עקזיסטענץ איז געווען אַ העכערער ווי אין די ערטער און שטעט פון וואַנען די אײנגעוואַנדערער זײנען געקומען.

אין לאָנדאָן איז פײנבערג׳ס פאָטער געוואָרען אַן אַרבעטער אין אַ שאַפּ. אויפצוהאַלטען זײן פריהערדיגע זעלבסטשטענדיקײט איז געווען אומעגלאַך. ווי אַ גוטער שנײדער האָט דער עלטערער פײנבערג ניט געהאַט קײן שוועריקײט צו קריגען אַרבעט אין אַ קלאָוק שאַפּ. אין דער אַלטער הײם איז אָבער אויך די מוטער געווען אַ פאַרדינער. אין לאָנדאָן איז אָט דער קוואַל פון פרנסה אָפּגעפאַלען. אַ פאַמיליע פון אַכט נפשות האָט געמוזט לעבען פון די פאַרדינסטען פון אײן קלאָוקמאַכער. די עלטערען זײנען דעריבער געצוואונגען געווען זיך אָפּצוזאָגען פון זײער באַגער צו שיקען זײער בכור זיך צו לערנען. מיט אַ שווער האַרץ האָבען זײ באַשלאָסען אים שיקען אין שאַפּ זיך אויסצולערנען אַ פאַך. נאָר אין אָוונט האָט ער געקענט גײן אין אַ שולע, דאָס האָט דער יונגער פײנבערג טאַקע גערן געטאָן.

ער נײט אַרײן דעם פאַרקערטען אַרבעל.

דער פאָטער אַ גוטער בעל מלאכה, מײנט נאָך ניט אַז דער עלטסטער זון וועט גרינג און שנעל זיך אויסלערנען דעם טאַטענס פאַך. ישראל׳ן איז שנײדערײ אָנגעקומען גאַנץ שווער. ווי ער דערצײלט איצט מיט אַ שמײכעל, האָט ער די ערשטע פאָר מאָנאַטען קאַליע געמאַכט אַ היבשע צאָל דזשעקעטס. (זשאַקעט). דער טאַטע האָט אים אַרײנגענומען אין זײן שאַפּ אים צו לערנען. אַ פאָר מאָנאַטען שפּעטער, האָט ער אים געגעבען אַ דזשעקעט, ער זאָל אײננײען דעם לינקען אַרבעל. דער זון האָט טאַקע אײנגענײט, אָבער אנשטאָט דעם לינקען — האָט ער אײנגענײט דעם רעכטען אַרבעל... דאָס האָט פאַראורזאַכט אַ שטיקל אינצידענט מיט׳ן טאַטען, וועמענס שנײדערישער שטאָלץ האָט ניט געקענט פאַרטראָגען אַזאַ אומדער־

הערטע נאַכלעסיגקייט פון זיין זון, — און נאַכלעסיגקייט איז דאָס טאַקע געווען. דער זון האָט ניט באַוויזען איינצושפּאַנען זיין אויפמערקזאַמקייט אויף נאָדעל און פאָדעם; אים איז שוין דענסטמאָל אין קאָפּ געקראָכען אַנדערע, מער אינטערעסאַנטערע זאַכען, אויף וועלכע ער האָט זיך אָנגעשטויסען אין לאָנדאָן.

נאָך דער געשיכטע מיט'ן אייניען דעם פאַרקערטען אַרבעל, האָט דער פאָטער אַריינגעגעבען זיין עלטסטען זון אין אַ שאָפּ וואו מען נייט אוניפאָרמען. אויך דאָרטען איז דעם יונגען פיינבערג ניט געגאַנגען גרינג און גלאַט. ער האָט די ערשטע צייט „באַגראָבען" עטלאַכע טוץ מאַנטלען. פונדעסטוועגען איז דער שאָפּ געווען אַ פּלאַץ פון אַ סך דערפאַרונג פאַר אים. ער האָט געזעהן ווי אַזוי מאַנטלען ווערען געניייט און זיך אויסגעלערנט ווי צו אַרבייטען אויף אַ נייימאַשין, — אַזוי האָט ער יעדענפאַלס געדיינקט. אין דעם דריטען שאָפּ איז ער געוואָרען אַן אַרויסהעלפער צו אַן אָפּערייטאָר (אַ נייער אויף אַ מאַשין). גלייכצייטיג איז ער געגאַנגען אין אָוענט־שולע און זיך געלערענט ענגליש און זיך באַקאַנט מיטן ענגלישען לעבענסשטייגער און דער עיקר מיט דער אַרבעטער און ראַדיקאַלער באַוועגונג. וואָס איז פאַר אים ביז דאַן געווען לחלוטין פרעמד. זיין ערשטע באַקאַנטשאַפט מיט ראַדיקאַלע ענינים, האָט טאַקע שפּעטער געפירט, ער זאָל פאַרלאָזען זיין עלטערענס הויז און ווערען זעלבסט־שטענדיג.

לאָנדאָן אַ וויגעלע פון אידישען ראַדיקאַלען געדאַנק.

בערדיטשעוו און די אידישע אוקראַינא בכלל, אָנהייב פון צוואַנציגסטען יאָר־הונדערט, פאַרנעמט אַן אָנגעזעהענעם פּלאַץ אין דער אידישער ליטעראַטור. אַ סך פון די פּראָמינענסטע שרייבער האָבען געשילדערט דאָס לעבען אין די אַלטע אידישע שטעדט און שטעדטלאַך. עס איז דאַריבער ניט נויטיג אין אָט דער ביאָגראַפיע זיך אָפּצושטעלען אויף דעם כאַראַקטער און אויסזעהן פון דער שטאָדט וואו פיינבערג האָט פאַרבראַכט זיין ערשטע צענדליג און אַ האַלב יאָרען. דער אידישער לייענער האָט מער ווייניגער אַ פאַרשטעלונג פון אַן אידישער שטאָדט אין אוקראַינאַ. אַנדערש איז די לאַגע בנוגע ענגלאַנד בכלל און לאָנדאָן בפרט. דער אידישער לייענער ווייסט ווייניג וועגען ענגלאַנד פון יענעם פעריאָד. אין לאָנדאָן האָט פיינבערג פאַרבראַכט בלויז אַ צענדליג יאָרען. אָבער דאָרטען איז ער רייף געוואָרען; דאָרטען איז אויסגעפורעמט געוואָרען, אויב ניט זיין כאַראַקטער, איז ווייניגסטענס זיין געזעלשאַפטלאַכע פערזענ־

לאַכקייט. דער צענדליג יאָר אין ענגלאַנד איז דעריבער פון טיפער באַדייטונג פאַר אַ שטודיום פון פיינבערג דעם מענש, דעם טוער און דער אַרבעטער פירער.

אַ באַקאַנטשאַפט כאָטש זייער אַ קורצע איז דורכאויס נויטיג. ענגלאַנד האָט פאַרנומען אַ וויכטיגע פּאָזיציע אין דער אידישער אַר־בעטער באַוועגונג. לאָנדאָן איז אַפילו געווען אַ וויגעלע — כאָטש ניט דאָס וויגעלע — פון אידישען ראַדיקאַליזם אין די פאַראייניגטע שטאַאַטען. ניט געקוקט אויף דעם וואָס דער אָנהויב פון אויפקלע־רונג און אָרגאַניזאַציע צווישען די אידישע מאַסען איז פּאַקטיש אָנ־געגאַנגען פּאַראַלעל איןביידע לענדער — מיט'ן אויסנאַם פון אהרון ליבערמאַן פעריאָדע — האָט אָבער לאָנדאָן צוליב אַ רייע אורזאַכען פאַרנומען דעם אויבען־אַן אין דעם ערשטען פעריאָד פון דער אי־דישער אַרבעטער באַוועגונג. לאָנדאָן האָט אַפילו צוגעשטעלט אַ היבשען טייל פון דער גייסטיקער יניקה מיט וועלכער ניו־יאָרק האָט זיך געמוזט שפּייזען. די העכערע פּאָזיציע וואָס לאָנדאָן האָט פאַר־נומען דערקלערט זיך ניט בלויז צוליב איר פריהערדיגען אָנהויב נאָר אויך פון אַ רייע דרויסענדיגע פּאַקטאָרען וועלכע שטאַמען פון דעם ספּעציפישען כאַראַקטער פון דער ענגלישער געזעלשאַפטלאַכקייט.

לאָנדאָן אַ עיר מקלט פאַר רעוואָלוציאָנערען.

איינער פון די פּאַקטאָרען וועלכע האָבען גורם געווען צו פאַר־וואַנדלען דעם מזרח־אייראָפּעאישען אידישען ישוב אין לאָנדאָן, צום סוף פון פאָריקען יאָרהונדערט, אין אַ מין גייסטיגער צענטער פון דער ראַדיקאַלער באַוועגונג, איז אַן צווייפעל די אָנזאַמלונג דאָרטען פון אַ קאָלירפולער מחנה פון רעבעלען און רעוואָלוציאָנערען פון אַלע טיילען פון אייראָפּע.

דער דורכפאַל פון די רעוואָלוציעס אין מערב אייראָפּע אין 1848, דער טראַגישער סוף פון דער קאָמונע אין פּאַריז אין 1871, די ביסמאַרק אַנטי־סאָציאַליסטען געזעצען אין 1878 און די צאַרישע פאַרפאָלגונגען אין רוסלאַנד האָבען געבראַכט אין דער ענגלישער הויפּטשטאָדט די וואָרט־זאָגער און טעאָרעטיקער פון אַ רייע ראַדי־קאַלע ריכטונגען. זיי האָבען געפונען אַן עיר מקלט אין לאָנדאָן. עס זיינען געווען צייטען ווען לאָנדאָן איז פאַרבליבען פּאַקטיש די איינציגע גרויסע שטאָדט, און ענגלאַנד די איינציגע מאָדערנע לאַנד, וואו אַנטלאָפענע פּאָליטישע פאַרפאָלגטע האָבען געקענט געפינען אַ באָדען אונטער זייערע פיס, אויסער אין אַ טורמע. אויך די פאַרשטייער

פון די רעוואָלוציאָנערע־נאַציאָנאַליסטישע באַוועגונגען, ווי איטאַליע, די באַלקאַנען, האָבען געקענט אָנגיין מיט זייער מינדלאַכער און שריפטלאַכער טעטיקייט בלויז פון לאָנדאָן.

אין לאָנדאָן האָט געלעבט קאַרל מאַרקס, און דאָרטען האָט ער אָנגעשריבען זיינע וויכטיגסטע ווערק. אין מאַנשעסטער, ענגלאַנד, האָט געלעבט זיין נאָהענסטער מיטאַרבייטער און פריינד, פרידריך ענגעלס. אַ קורצע צייט האָבען זיך געפונען אין דער ענגלישער הויפטשטאָדט אַזעלכע וועטעראַנען פון מאַרקסיזם ווי: ווילהעלם ליב־קנעכט, קאַרל קאָוטסקי, דער גרעסטער פּאָפּוליזיאַטאָר און באַגרינדער פון דער מאָדערנער סאָציאַל דעמאָקראַטיע און עדוואַרד בערנשטיין, וועלכער האָט שפּעטער זיך אָפּגעצויגט פון אָרטאָדאָקסישער מאַרקסיס־טישער קלאַסען־קאַמף טעאָריע און איז געוואָרען דער פאָטער פון רעוויזיאָניזם, די טעאָריע פון דער עוואָלוציאָנערער ענטוויקלונג פון דער געזעלשאַפט.

די רוסישע סאָציאַליסטען רעוואָלוציאָנערען זיינען פאַרטראָטען געווען אין לאָנדאָן דורך אַלעקסאַנדער הערצען, איינער פון די ערשטע פאָלקס סאָציאַליסטען; פּיאָטער לאַוראָוו, דער גייסטיגער פאָטער פון די סאָציאַליסטען רעוואָלוציאָנערען, האָט אין לאָנדאָן אַרויסגעגעבען דעם באַוואוסטען זשורנאַל „וופּעריאָד". אין לאָנדאָן האָבען אויך געלעבט, טשאַיקאָווסקי, סטעפּניאַק און אַ סך אַנדערע אַנטלאָפענע רוסישע רעוואָלוציאָנערען.

אַלע ריכטונגען זיינען פאַרטראָטען.

אין דער ענגלישער הויפּט־שטאָדט זיינען שטאַרק פאַרטראָטען געווען אַלע ריכטונגען אין סאָציאַליזם. אַ געוויסע צייט האָט דאָרטען געלעבט מיכאַאיל באַקונין, דער שאַפער פון דעם רעוואָלוציאָנערען אַנאַרכיזם וואָס טראָגט זיין נאָמען. אַ פּאָר יאָרען איז דאָרט געווען טעטיג דער פייערדיגער יאָהאַן מאָסט, וואָס האָט אָנגעהויבען זיין געזעלשאַפטלאַכע קאַריערע ווי אַ סאָציאַל־דעמאָקראַטישער דעפּוטאַט אין רייכסטאַג און איז שנעל געוואָרען דער פריידיגער פון אַנאַרכיס־טישען „פּראָפּאַגאַנדע דער טאַט". מאָסט האָט אויסגעאיבט אַ שטאַר־קע עמאָציאָנעלע ווירקונג אויף אידישע אַרבעטער אין ענגלאַנד און אין די פאַראייניגטע שטאַאטען וואו ער האָט אָנגעפירט אַן ענערגישע פּראָפּאַגאַנדע.

שפּעטער איז אין לאָנדאָן געקומען פּיאָטער קראָפּאָטקין, אַנאַר־כיסטישער טעאָרעטיקער און געלערענטער. קראָפּאָטקינס לערע ווי

אויך זיין רייגע, ליבע פּערזענלאַכקייט האָט צוגעצויגען היבשע טיילען פון דער אידישער יוגענט. די אַנאַרכיסטישע ריכטונג אין לאָנדאָן איז אויך פאַרשטאַרקט געוואָרען פון פּראַנצויזישען געאָגראַף רעקליו, דער רוסישער אַנאַרכיסט טשערקעסאָוו, דער איטאַליענישער מאַלאַטעסטאָ און אַנדערע, אין דעם אַנאַרכיסטישען לאַגער האָט שפּעטער געווירקט אַנאַנדער דייטש, רודאָלף ראָקער. מאָסט און ראָקער, צוויי געגענזעצלאַכע כאַראַקטערען זיינען הויפּטזעכלאַך טעטיג געווען צווישען אידען.

אַזאַ אָנזאַמלונג פון סאָציאַליסטישע פּערזענלאַכקייטען האָט ניט געקענט אויסמיידען די איינגעוואַנדערטע אידען. יעדער סאָציאַליסטישער וואָרטזאָגער האָט קאָנצענטרירט אַרום זיך איבערגעבענע תלמידים. יעדער פּראָפּאַגאַנדיסט האָט געצויגען צו זיך זיין מחנה אָנהיינגער. די שטראָמען און געגען שטראָמען האָבען זיך געדרייט אין אָן ענגען קרייז, צווישען די אימיגראַנטען, הויפּטזעכלאַך. די ענגלישע אַרבעטער באַוועגונג האָט געשפּאַנט מיט אירע אייגענע טריט, ווינציג באַווירקט פון דעם הייסען טומעלדיגען אידעאָלאָגישען געראַנגעל צווישען די ריזען פון ראַדיקאַלען געדאַנק. די גרופּעס וועלכע האָבען זיך געריסען צו רייפקייט און ווירקונג, אָדער פּינקטלאַכער, צו באַהערשונג פון מוחות און באַוועגונג, האָבען געמאַכט לאָנדאָן פאַר אַ מין לאַבאָראַטאָריע. אידען האָבען צוגעשטעלט די גרעסטע צאָל מיטאַרבעטער פון אָט דער לאַבאָראַטאָריע, כאָטש ניט אירע הויפּט כעמיסטען.

אידישע איינוואַנדערונגען אין לאָנדאָן.

ענגלאַנד איז פיל נאָהנטער צו מזרח אייראָפּא ווי די פאַראייניגטע שטאַאטען, במילא איז זי געוואָרען דער ערשטער צוציהונג צענטער פאַר אידישע אויסוואַנדערער. ענגלאַנד האָט אויך געהאָט אַ שם אין דער אידישער וועלט ווי אַ רייכע און פרייע לאַנד. ווען יונגע אידען איז ענג געוואָרען אין זייער אַלטער היים, האָבען זיי זיך געלאָזט אין לאָנדאָן, אַ סך פון זיי מיט דער האָפנונג, צו דערגרייכען שפּעטער די ווייטע ברעגען פון דער נייער וועלט.

מזרח־איירָאָפּעאישע אידען האָבען אָנגעהויבען צו אימיגרירען אין ענגלאַנד אין די זיבעציגער יאָרען פון נייצענטען יאָרהונדערט. פּונקט ווי אין די פאַראייניגטע שטאַאטען, האָבען די איינגעוואַנדערטע זיך גענומען הויפּטזעכלאַך צו דער פּרנסה פון נייען קליידער, כאָטש דער פּראָצענט קליידער־אַרבעטער אין לאָנדאָן איז געווען קלענער ווי

אין אַמעריקאַ. אַט די קאָנצענטראַציע אין איין אינדאָסטרי, האָט אין ביידע לענדער געהאַט די זעלבע גרונט־ווירקונג: אידען האָבען אינדוסטריאַליזירט די פּראָדוקציע פון קליידער, זי אַרויסגענומען פון די היימען און זי געבראַכט אין די פאַבריקען. זיי האָבען געמאַכט קליידער מער צוגענגלאַך צו ברייטע שיכטען פון דער באַפעלקע־רונג. גלייכצייטיג איז די אינדוסטריאַליזירונג דורכגעפירט געוואָרען — אין ביידע לענדער — אויפ׳ן חשבון פון אוממענשלאַכע אַרבעט־באַדינגונגען, באַקאַנט אונטער דעם „ליבען" נאָמען: סוועט שאָפּ.

פּאַראַלעל מיט דער אינדוסטריעלער ענלאַכקייט פון די יונגע אידישע ישובים אין די ענגליש רעדעוודיגע לענדער, איז אויך ענלאַך געוועזן די ערשטע פּאַרזוכען פון אויפקלערונג און אָרגאַניזאַציע. אין ביידע לענדער איז זייער לאַנגזאַם, שווער און מיט מאַטערניש, צו־געגאַנגען די באַמיהונגען צו שאַפען סטאַבילע און דויערהאַפטע עקאָנאָ־מישע אָרגאַניזאַציעס פון אידישע אַרבעטער. יוניאָנס זיינען אויפגעקומען שנעל און פונקט אַזוי שנעל פאַרשוואונדען. פאַרהעלטניס־מעסיג גרינגער און דערפאָלגרייכער זיינען געוועזן די אידעאָלאָגישע באַמיהונגען. דאָ איז דער קרייז אָנהייגער אַ געקליבענער און במילא אַ קלענערער. אַ סאָציאַליסטישע ריכטונג קען זיך האַלטען אויף אַ קליינער גרופּע מענשען, אַ יונגע טרייד יוניאָן פאָדערט ווייניגסטענס אַ שטאַרקע מינדערהייט אויב טאַקע ניט אַ מערהייט פון באַטרעפענדי־גען פאַך. אַנדערש קען זי ניט לעבען. דעריבער איז ניט קיין וואונדער וואָס אין דער צייט ווען אידישע ראַדיקאַלען אין לאָנדאָן האָבען פאַר־אורזאַכט טומעלדיגע צוזאַמענשטויסען מיט דער אָרטאָדאָקסיע אָדער צווישען זיך גופא, האָבען זיי ניט באַוויזען אויפצוהייבען מיט זיך די נויטיגע אַרבעטער שיכטען פאַר שטאַנדהאַפטיגע יוניאָנס.

אהרון ליבערמאַן, דער זיידע ווינטשעווסקי און זייערע תלמידים

ווי אין אַלע אימיגראַנטען שטראָמען, באַוועגט פון נויט ווי אַ טרייב־קראַפט, זיינען אויך אַריינגעפאַלען אין שטראָם געציילטע מענ־שען וועלכע זיינען שוין אָנגעגרירט געוועזן פון דער סאָציאַליסטישע אי־דעאָלאָגיע, כאָטש זייער נעבעלהאַפט אָדער אוטאָפּיסטיש. אַט די יחידי־הסגולה זיינען געוואָרען די פּערזאָנען אויף וועמענס גורל עס איז אין אַ רויער סביבה, אויסגעפאַלען די היסטאָרישע ראָלע פון פּיאָ־נערען. זיי האָבען באַדאַרפט זיין די ערשטע צו פאַראַקערען און צו פאַרזייען אַ פעלד וואָס איז ביז איצט געוועזן אומבאַרירט. אהרון

ליבערמאַן, דער ערשטער אידישער סאָציאַליסט — אַזוי ווייניגסטענס איז אָנגענומען געוואָרען — האָט אָנגעהויבען זיין טעטיגקייט אין לאָנ־דאָן אין מיטען פון די זיבעציגער יאָרען. זיין ערשטע פראָקלאַמאַציע, אין העברייאיש, צו דער אידישער אינטעליגענץ האָט ער פאַרעפענט־לאַכט אין 1876. מיט צוויי יאָר פריהער, האָט אַ קליינע גרופּע אי־מיגראַנטען, לואי סמיט צווישען זיי, אָרגאַניזירט דעם ערשטען שניי־דער פאַראיין. (סמיט איז שפּעטער געווען טעטיג אין אַמעריקאַ.) ניט נויטיג צו באַטאָנען, אַז ליבערמאַנ׳ס אויפרוף, וואָס האָט אַרויסגערופען אַ גרויסען גערודער צווישען דער משכילישער אינטעליגענץ, האָט ניט דערגרייכט די אידיש־רעדענדיגע מאַסען, וואָס האָבען ניט גע־קענט לייענען העברייאיש.

אין 1879, פאַרטריבען פון דייטשלאַנד, איז מאָריס ווינטשעוו־סקי אָנגעקומען אין לאָנדאָן. אהרון ליבערמאַן האָט דענסטמאָל גע־גרינדעט דעם ערשטען אידישען אַרבעטער פאַראיין. די מאָטאָ פון דעם פאַראיין איז געווען — כל בעלי־מלאכה חברים. דאָס האָט גע־דאַרפט זיין אַ געגענגיפט צו כל ישראל חברים. ליבערמאַנ׳ס מיטאַר־בייטער זיינען געווען: א. זונדעלעוויטש, ח. סאַפּיר. עטוואָס שפּעטער זיינען טעטיג געווען די שניידער ראָזענטאַל און סטאָון; די סטאָליער וויינער און שאול לעווין; דער רעגענמאַנטעל מאַכער נתן בערלין און אַנדערע. דער אַרבייטער פאַראיין האָט זיך אָפּגעגעבען מיט פּראָ־פּאַגאַנדע. ער האָט אויך געזוכט צו טאָן טרייד יוניאָן אַרבייט. אָבער אַלע באַמיהונגען פון ליבערמאַן און זיינע פריינד אויפצוהאַלטען דעם פאַראיין ביים לעבען זיינען ניט געווען געראָטען; ער איז שנעל פאַר־נאַנדערגעפאַלען.

אַנאַרכיסטישע גרופּע איז איינפלוסרייכער.

מיט ווינטשעווסקי׳ס אָנקומען אין לאָנדאָן איז די גרופּע ערשטע סאָציאַליסטען באַדייטענדיג פאַרשטאַרקט געוואָרען. ווינטשעווסקי האָט ניט פאַרמאָגט ליבערמאַנ׳ס משכילישען צוגאַנג. ווינטשעווסקי איז געווען אַ פאָלקס מענש. ער האָט געקענט און ליב געהאַט די פאָלקס מענשען. ער האָט געשריבען לייכט, איראָניש און פאָלקס־טימלאך. ער האָט זיך צוגעפּאַסט צום גייסטיגען צושטאַנד פון זיינע לייענער. אין לאָנדאָן האָט ווינטשעווסקי אַרויסגעגעבען זיין באַרימ־טען זשורנאַל „דאָס פּוילישע אידעל". דאָרטען האָט ער אויך אָנגע־שריבען אַ טייל פון זיינע אַרבייטער לידער און פּראָזע, וועלכע זיינען שפּעטער אויפגעכאַפּט געוואָרען פון טויזענדער אידישע האָריפּאַשני־

קעס און זיינען געוואָרען באַליבטע לידער און דעקלאַמאַציעס. ווינט־שעווסקי'ס אויפקלערונג אַרבייט איז סוף כל סוף געפאַלען ווי זוימען אין אַ צוואַקערטען פעלד און געבראַכט פלאַנצונגען.

שפּעטער זיינען געקומען אין לאָנדאָן פיליפ קראַנץ, ב. פייגענבוים און מ. באַראַנאָוו. זיי האָבען פאַרשטאַרקט די מאַרקסיסטישע גרופּע. ש. יאַנאָווסקי און אַנדערע אימיגראַנטען האָבען פאַרגרעסערט דעם ווירקונגס קרייז פון דער אַנאַרכיסטישער גרופּע פריהער, אין 1885 איז דערשינען די ערשטע אידישע סאָציאַליסטישע צייטשריפט „אַרבעטער פריינד" וואָס איז שפּעטער געוואָרען דער אָרגאַן פון אַנאַרכיסטישען געדאַנק.

צוליב אַ רייע סבות, אויף וועלכע מיר האָבען ניט דאָס פלאַץ דאָ זיך אָפּצושטעלען אויף זיי, האָט די אַנאַרכיסטישע ריכטונג געהאַט די אויבערהאַנד אין דער אידישער אַרבעטערשאַפט אין ענגלאַנד. עס וועט וואַרשיינלאַך זיין ניט איבעריג צו באַמערקען אַז דער אידישער אַנאַרכיזם אין ענגלאַנד און אין די פאַראייניגטע שטאַאַטען, מיט זייער קנאפּע אויסנאַמען ,איז בלויז אין טעאָריע געווען ענלאַך צום אייראָפּייאישען אַנאַרכיזם. די אידישע אַנאַרכיסטען, בכלל גענומען, האָבען זיך ענערגיש באַטייליגט אין בויען טרייד יוניאָנס, אָרגאַניזאַציעס פון געגענזייטיגער הילף, (ווי דער אַרבעטער רינג) קולטור אינסטיטוציעס און דאָס גלייכען. זיי האָבען ניט פּראַקטיצירט די „פּראָפּאַגאַנדע דורך טאַט" טעאָריע. זייער אונטערשייד פון סאָציאַליסטען איז באַשטאַנען הויפּטזעכלאַך אין דער פּרינציפּיעלער געגנערשאַפט צו דער מלוכה; אין פאַרלייקענען דעם פּאָליטיש־פּאַרלאַמענטאַרישען קאַמף און אין אונטערשטרייכען די חשיבות פון דעם איינצעלנעם און זיין אומשטרייטבאַרע רעכט. צוזאַמען מיט די סאָציאַליסטען האָבען זיי ניט פאַרפעלט צו שטרעבען און צו אַרבעטען פאַר טעגלאַכע פאַרבעסערונגען אין דער לאַגע פון די אַרבעטער.

מיר האָבען אויבען באַמערקט, אַז די ענגלישע אַרבעטער באַוועגונג, באַזונדערס דער טרייד יוניאָן טייל, איז ווינציג וואָס באַאיינפלוסט געוואָרען פון די סאָציאַליסטישע אימיגראַנטען־גרופּען. די ענגלישע אַרבעטער באַוועגונג איז ניט דורכגעדרונגען געוואָרען פון מאַרקסיזם און נאָך ווייניגער פון אַנאַרכיזם. געקליבענע גרופּעס אינטעליגענטען־ראַדיקאַלען זיינען אָבער ניט געבליבען אויסער דער השפעה פון די סאָציאַליסטישע ריכטונגען וואָס זיינען אידעאָלאָגיש רייף געוואָרען אין זייער הויפּט־שטאָדט. וויליאַם מאָריס, דער באַוואוסטער שרייבער, פּאָעט און עסעאיסט; היינדמאַן, דער פירער פון די מאַרקסיסטען; דזשאָן בורנז, ק. האַרדי, בויער פון דער ליי־

באַר פּאַרטיי און אַנדערע האָבען געטרונקען פון דעם קוואַל וואָס האָט געשטראָמט ניט ווייט פון זיי. זיי זיינען באַאיינפלוסט געוואָרען און האָבען באַאיינפלוסט אַנדערע, אַגב וויליאַם מאָריס האָט אויך געהאַט אַ קענטיגע ווירקונג אויף אידישע ראַדיקאַלע גרופּעס.

די רייבונגען מיט די רייכע אידען און דער אַנטי־רעליגיעזער קאַמף.

עס איז פאַראַן אַ סך ענלאַכקייט צווישען די גלגולים וואָס דער ערשטער פעריאָד פון דער ראַדיקאַלער באַוועגונג אין ענגלאַנד האָט דורכגעמאַכט און דעם זעלבען אַנהויב אין אונזער לאַנד. אָבער די ענלאַכקייט טאָר ניט פאַרשטעלען די פאַרשידענאַרטיקייט וואָס זיינען אַרויסגעוואַקסען צוליב דער טיפער אַנדערשקייט פון די צוויי לענדער אַזוי צום ביישפּיל, האָט דער זייער קלענערער געאָגראַפישער און באַפעלקערונג־שטח פון ענגלאַנד געבראַכט צו אַ שאַרפערען צוזאַמענשטויס צווישען די אידישע ראַדיקאַלען און די אידישע גבירים וואָס זיינען געוועזן די עכט־ענגלישע „יאַהודים”. דאָס אויסברייטונג פון דעם סוועט שאָפּ אין דער קליידער אינדוסטריע האָט אַרויסגערופען דעם צאָרן פון געוויסע טרייד יוניאָן קרייזען. די רייכע אידען האָבען זיך דערשראָקען פאַר דעם וואוקס פון אַנטיסעמיטיזם. זיי האָבען אויך מיט אומרו זיך צוגעקוקט צום אויפשטייג פון אַ סאָציאַליסטישער באַוועגונג צווישען די מזרח איראָפּיאישע אידען. אין גרונט גענומען, איז דיזעלבע דערשיינונג אויך אויפגעקומען אין די פאַראייניגטע שטאַאטען, אָבער דאָ, איז איבער דעם אָפגרונט צווישען דעם איינגעוואַנדערטען ראַדיקאַלען איד און דעם אַלט געזעסענעם רייכען איד, שפּעטער אַריבערגעוואָרפען געוואָרען אַ בריק וואָס האָט געפירט צו אַ כאַראַקטעריסטישער דערנענטערונג אין געוויסע געביטען פון געזעלשאַפטלעכער טעטיגקייט.

דער נידעריגער קולטור צושטאַנד פון די מאַסען.

דער געוויכט פון די אַנאַרכיסטען אין די ראַדיקאַלע קרייזען האָט אַן צוויפעל געשטויסען צו דער אַנטי־רעליגיעזער פּראָפּאַגאַנדע אין שריפט און טאַט. גלייכצייטיג טאָר עס ניט צוגעשריבען ווערען אויסשליסלאַך צו אַנאַרכיסטישער טראַציגקייט אָדער רעוואָלוציאָנערער אַטעאיסטישער קאַמפסלוסטיגקייט. אויך איבער דער טשיקאַווער דערשיינונג וואָס האָט געווירקט איןביידע לענדער, איז ניט דאָ דער

פלאָץ זיך אָפּצושטעלען. עס איז אָבער שווער צו פאַרבייגעהן דעם פאַקט אַז די ערשטע אידישע סאָציאַליסטען האָבען זיך אָנגעשטויסען אויף דעם אַלגעמיין קולטורעלען נידעריגען מצב פון די אימיגראַנטען ווי אויף אַ שווערער מניעה אַפילו אויף דעם וועג צו אָרגאַניזאַציע. די שול אין לאָנדאָן איז בכלל געווען אַ קליינע פעסטונג פון פאַבריקאַנ־טען און קאָנטראַקטאָרס, אָפּט מיט דעם רב אַלס זייער אַרויסהעלפער. ענטוזיאַסטיש און אומגעדולדיג, האָבען די יונגע ראַדיקאַלען באַטראַכט די שול ווי אַ שטערונג צו וועלטלאַכער אויפקלערונג און אַרבעטער פאַראייניגונג. אַזוי ווי לאָנדאָן איז אויך געווען אַ נעסט פון מיסיאָנע־רען, דער גרעסטער און רייכסטער נעסט אין דער וועלט, איז די אָרטאָדאָקסישע געגנער פון סאָציאַליזם און אַרבעטער פאַראיינען ניט שווער געווען אויפצוהויבען געגען די ראַדיקאַלען דעם בלבול: מי־סיאָנערען, משומדים! דאָס האָט אַריינגעבראַכט אַ סך בייז בלוט און האָט פאַרערגערט די באַציהונגען צווישען די ראַדיקאַלען און די פרו־מע אידען. דער אַנטי רעליגיעזער קאַמפף מוז אויך באַטראַכט ווערען ניט דורך מאָדערנע ברילען נאָר פון די באַדינגונגען אין דער עקזיס־טירענדיגער סאָציאַל־קולטורעלער סביבה אין יענער צייט. גלייכ־צייטיג דאַרף מען צוגעבען, אַז די אַנטי־רעליגיעזע אַרויסטרעטונגען זיינען געווען אומבאַהאָלפען, שטעכעדיג, אויפרייצענדיג. זיי האָבען געפירט ניט צו דערנענטערונג מיט די האַרעפּאַשנע פרומע אידען, נאָר פאַרקערט; עס האָט זיי פאַרשטויסען.

לאָנדאָן אַן „אכסניה״ פאַר ניו־יאָרק.

די גלגולים פון דער אידישער אַרבעטער באַוועגונג אין ענגלאַנד האָבען אָנגעהאַלטען אַ לאַנגע צייט. די ערשטע יאָרען איז לאָנדאָן געווען אַ צענטער צו וועלכען די ראַדיקאַלען פון ניו־יאָרק האָבען אַרויפגעקוקט און פון וואַנען זיי האָבען געשעפּט אַ סך פון זייער גייסטיגער שפּייז. שפּעטער איז לאָנדאָן גייסטיג פאַראָרימט געוואָרען. די ענגלישע הויפּט־שטאָט איז געוואָרען אַן אימיגראַציע סטאַנציע פאַר די פאַראייניגטע שטאַאטען. ניט בלויז האָבען פּשוטע אידען פון ענגלאַנד אויסגענוצט די געלעגענהייט אַריבערצושניידען דעם אַטלאַנטיק, נאָר אויך די אינטעליגענץ האָט געטאָן דאָס נעמלאַכע, גרעסטענטייל אויף איינלאַדונג פון ניו־יאָרק׳ער גרופּעס. פון לאָנדאָן איז אַוועקגעפאָרען דער זיידע ווינטשעווסקי, ש. יאַנאָווסקי, פיליפּ קראַנץ, ב. פייגענבוים, מ. באַראַנאָוו און הונדערטער רענק און פייל טוער. אויך מאָסט און ראָקער האָבען אין באַזונדערע צייטען פאַר־

לאָזט ענגלאַנד. אָט די אויסוואַנדערונג האָט שטאַרק אויסגעצערט די אידישע אַרבעטער באַוועגונג פון ענגלאַנד און האָט זיך שווער אָפגערופען אויף די באַמיהונגען אויפצוהאַלטען דאָרט טרייד יוניאָנס און קולטור אָרגאַניזאַציעס.

לאָנדאָן איז געווען דער לעצטער עטאַפ־פונקט פאַר דער ערשטער אידישער מאַסען־אימיגראַציע. אין די שפעטערדיגע יאָרען, ווען אַ צווייטע כוואַליע אידישע אויסוואַנדערער האָט זיך אָנגעהויבען פון רוסלאַנד, נאָך דעם קעשענעווער פאָגראָם און דעם דורכפאַל פון דער ערשטער רעוואָלוציע, (1905־1906) האָט זי שוין אויסגעמידען לאָנדאָן. די אימיגראַנטען זיינען געפאָרען גלייך אין די פאַראייניגטע שטאַאטען. דאָסזעלבע האָט פאַסירט מיט די אימיגראַנטען פון גאַליציע, אונגאַרען און רומעניע. אָט די אימיגראַנטען האָבען שוין אין זייער גרויסער מערהייט געהאַט צו וועמען צו קומען אין דער נייער וועלט און האָבען זיך ניט מער גענויטיגט אין לאָנדאָן ווי אין אַ צייטווייליגען אָפשטעל פלאַץ. אָבער אין לעצטען צענדליג פון פאָריגען יאָר־הונדערט און אין די ערשטע יאָרען פון ערשטען צענדליג פון היינטיקען יאָר־הונדערט, האָט לאָנדאָן נאָך פאַרנומען אַן אָנגעזעהענעם פלאַץ אין דער אידישער אַרבעטער באַוועגונג. אַ גרויסער טייל פון יענע אידישע איינוואַנדערער זיינען געווען יונג און די אויפגעקלערטע צווישען זיי, באַגייסטערט און פול מיט גלויבען אין די אומיטעלבאַרע צילען פון דער אַרבעטער באַוועגונג און אין איר ענדגילטיגען נצחון איבער די כוחות פון פינסטערניש, אונטערדריקונג און עקספלואַטאַציע.

דריטער קאַפּיטעל

ערשטע באַרירונג מיט'ן ראַדיקאַלען געדאַנק און מורא פאַר מיסיאָנערען. — באַזוך אין אַנאַרכיסטישען קלוב און רושם פון זייער ליטעראַטור. — אַנאַרכיסטען האָבען די אויבערהאַנט צווישען די אימיגראַנטען. — דער איינדרוק פון דיסקוסיעס אין הייד־פּאַרק. — מוטער פאַרטראָגט ניט זונס נייע וועגען, פאַרברענט זי זיינע ביכער. — זון אויפגעבראַכט, פאַרלאָזט הויז פון עלטערן.

נייע האָריזאָנטען.

ווען דער בחור פיינבערג איז אָנגעקומען אין לאָנדאָן, האָט די אידישע אַרבעטער באַוועגונג זיך נאָך שווער געראַנגעלט פאַר אַ שטאַנדהאַפטיגער און פעסטער פּאָזיציע. געווען אַ יוניאָן, די אַמאַלגאַמייטעד יוניאָן פון טיילאָרס און טיילאָרעס, אָבער קיין קאָנטראָלירענדיגע דעה איבער אַרבעט באַדינגונגען האָט זי ניט פאַרמאָגט. פון דער צווייטער זייט האָט שוין געפלאַקערט דער אינערלאַכער קאַמפּף צווישען פאַרשידענע ריכטונגען אין דער אַרבעטערשאַפט. דער יונגער פיינבערג האָט דערפון נאָך ניט געהאַט קיין אהנונג; דערצו איז ער נאָך געווען רעליגיעז.

די מערהייט פון דער איינגעוואַנדערטער אידישע באַפעלקערונג איז באַשטאַנען פון אַרבעטער. אַ ציילונג מיט אַ יאָר פריהער — 1901, האָט געוויזען העכער 38,000 אידישע אַרבעטער אין ענגלאַנד. דערפון איבער 31,000 שניידער. אין גאַנץ ענגלאַנד זיינען דענסמאָל געווען בלויז 5,372 אידישע פעדלער, וואָס זיינען אייגענטלאַך געווען קליינע סוחרים.

פונקט ווי אויף דער איסט סייד אין ניו־יאָרק אַזוי האָט אויך דאָס אידישע ווייט־טשעפּעל געהאַט אַ בירזשע וואו די שניידער פלעגען זיך צונויפקומען שבת נאָכמיטאָג. די בירזשע האָט געדינט פאַר אַ פּלאַץ פון נייעס אויסטויש און דער עיקר — אַן אָרט וואו צו באַקומען אַ דזשאַב אין שאַפּ. פיינבערג איז אויך געווען אַן אָפטער גייער צו דער בירזשע. דאָרטען האָט ער זיך באַקענט מיט אַ געוויסען סאַפּירשטיין וואָס איז טעטיג געווען אין דער שניידער יוניאָן. סאַפּירשטיין אַן אַנאַרכיסטישער נשמה פאַנגער, האָט דעם בחור פאַרטשעפּעט אויף דער טעמע: רעליגיע, — אַן אָנגעווייטיגטער ענין ביי ישראל פיינבערג.

ווי פיינבערג אַליין דערציילט, וואָלט סאַפּערשטיין שלעכט אָפּגע־שניטען פון אים. ניט ווייט פון דער בירזשע, אין האַרץ פון ווייט־טשעפּעל, איז געשטאַנען אַ מיסיאָנערסקע קירך. אין דער קירך האָט מען די אידישע אימיגראַנטען, וועלכע זיינען אַריינגעפאַלען דאָרטען געטיילט קאַפע און באַגליקט איינציייטיג מיט דרשות. לאָנ־דאָן, ווי שוין דערמאָנט, האָט פאַרמאָגט די רייכסטע מיסיאָנערען אין דער וועלט. זיי האָבען געטריבען אַן ענערגישע טעטיגקייט צווישען אידען.

„פון אָנהויב — דערציילט פיינבערג — האָב איך אין געדאַנק פאַר־בונדען סאַפּירשטיין מיט די פאַרהאַסטע מיסיאָנערען און געוואָלט זיך אָפּטרייסלען פון אים. אָבער דער מענש האָט אויסגעזעהן מילד און גוטהאַרציג און איז געווען זייער צוגעלאָזט. עס איז שווער געווען צו גלויבען אַז ער האָט עטוואָס אַ שייכות מיט די אָפּנאַרער, די מיסיאָנערען. סאַפּירשטיין האָט פאַרפירט מיט פיינבערג׳ן אַ דיס־קוסיע און האָט אים אַריינגעפירט אין דעם אַנאַרכיסטישען קלוב. דאָרטען איז זיין באַקאַנטשאַפט אויסגעברייטערט געוואָרען. אין קלוב האָט ער געהערט די ערשטע אַנטי־רעליגיעזע רעדע פון סעם קאַפּ־לאַן. געווען איז דאָס ערב־יום־טובים, אַ „פּאַסיגע״ צייט פאַר אַטע־איסטישער אויפקלערונג. קאַפּלאַן האָט געפירט דעם קאַמף געגען גאָט אויף דעם אַלטען משכילישען שטייגער מיט פסוקים פון תנ״ך. פיינבערג געדיינקט גוט די פראַזע: — השם לא היה ולא נברא, וואָס דער רעדנער האָט באַנוצט צו באַשטעטיגען זיין טעאָריע פון גאָטלאָ־זיגקייט. פיינבערג׳ס רעליגיעזקייט איז אַ ביסעל אונטערגעטרייסעלט געוואָרען.

הויבט אָן לייענען ראַדיקאַלע בראָשורען.

אַ פּאָר וואָכען שפּעטער, האָט ער אין דעם זעלבען קלוב — דער דזשובלי סטריט קלוב, געהערט אַ דעבאַטע צווישען אַן אַנאַרכיסט און אַ סאָציאַל־דעמאָקראַט. דער אַנאַרכיסט, רודאָלף ראָקער, איז געווען רעדאַקטאָר פון דעם „אַרבעטער פריינד״. לעבען אַריינגאַנג איז גע־שטאַנען אַ גרויסער טיש מיט ליטעראַטור. דער טיש מיט ליטעראַטור האָט געמאַכט אַ טיפערן איינדרוק אויף פיינבערג׳ן ווי די דעבאַטע, וועלכע ער האָט אַלץ איינס ניט פאַרשטאַנען צוליב דער פרעמדער טערמינאָלאָגיע. פון דער נאַטור אַ ליבהאָבער פון לייענען, האָט פיינבערג זיך אַרויפגעוואָרפען אויף דער ליטעראַטור וואָס איז באַ־שטאַנען פון אַנאַרכיסטישע בראָשורען און צייטשריפטען. דורך אַ

צופאַל האָט ער אויסגעקליבען צו קויפען קראָפּאָטקינס „אַפּיל צו דער יוגענט", וואָס איז צום ערשטען מאָל דערשינען אין אידיש אין 1891.

די בראָשורע האָט אין דעם יונגען פיינבערג אַרויסגערופען אַ גאַנצע אינערלאַכע איבערקערעניש. דאָס איז געווען זיין ערשטע באַקאַנטשאַפט מיט דעם ראַדיקאַלען געדרוקטען־וואָרט. ער האָט אין קלוב אויסגעפונען פון דער „פריי דענקער באַוועגונג", אַן עכט ענגלישער פּראָדוקט, און גענומען באַזוכען אירע פאַרזאַמלונגען. ער איז אויך געוואָרען אַ שטענדיגער אַריינגייער אין דעם אַנאַרכיסטישען קלוב. דער עיקר: ער האָט זיך געוואָרפען אויף די בראָשורען און ביכלאַך וואָס האָבען געעפענט פאַר אים נייע האָריזאָנטען און פאַר־אורזאַכט אים זיך צו פאַרטראַכטען אויף די סאָציאַלע עולות און אומ־גלייכהייטען.

פיינבערג איז אויך געוואָרען טעטיג אין דער יוניאָן וואוהין סאַפירשטיין האָט אים אַריינגענומען. אין דער זעלבער צייט האָט ער פלייסיג שטודירט ענגליש אין דער אָווענט שולע.

מוטער געפעלט ניט זון'ס נייער גאַנג.

ישראל איז דענסמאָל אַלט געווען 16־17 יאָר. אויסער לייענען האָט ער אַנטוויקעלט אַ שוואַכקייט אָדער ליבע צו זעהן אַרבעטער פּאַראַדען און בייצוואוינען די אָפענע פאַרזאַמלונגען אין דעם וועלט־באַרימטען הייד פּאַרק.

די אַבסאָלוטע פרייהייט פון רעדע, די אָבוועזענהייט פון פּאָליציי אויף אַרבעטער אַרויסטרעטונגען און די אויסערגעוויינלאַכע טאָלע־ראַנץ וואָס האָט געהערשט אויף די פאַרזאַמלונגען און דיסקוסיעס אין הייד פּאַרק, האָט פיינבערג'ן באַצויבערט. באַזונדערס טיף איז געווען דער רושם פון דעם ערשטען מאַי פּאַראַד. די הויפּט רעדנער אויף דער אַנאַרכיסטישער פאַרזאַמלונג פון ערשטען מאַי זיינען געווען קראָפּאָטקין און טשערקאַסאָוו — צום ערשטען מאָל האָט פיינבערג געהערט די טעמפּעראַמענטפולע רעדע פון דעם רוסישען רעוואָלו־ציאָנער. קראָפּאָטקין ווידער האָט אים צוגעצויגען מיט זיין וויסענ־שאַפטלאַכען צוגאַנג און זיין ליבע פערזענלאַכקייט.

אָט די פרייוויליגע און פערזענלאַך־צופרידענשטעליגע טעטיקייט האָט זיך ניט שטאַרק געפּאָרט מיט דער אַרבעט אין שאָפּ. פיינבערג'ס וועכענטלאַכע פאַרדינסטען דענסמאָל זיינען געווען צווישען 12 און 14 שילינג אַ וואָך; ניט קיין סך אָבער אויך ניט שלעכט — ווען

מען וואוינט ביי די עלטערען. די אַרבעט אין שאַפּ האָט אָבער נאָכ־אַנאַנד געליטען וואָס גרעסער פיינבערג'ס נייגיר צו לייענען און זיין אַנטייל אין דער אַרבעטער באַוועגונג איז געוואַקסען. זיין פאַר־דינסט איז געפאַלען. פיינבערג האָט זיך אָבער ווייניג געקימערט דערפון. ווי איינער וואָס לערענט זיך נאָר וואָס אויס צו שווימען האָט ער זיך אַריינגעוואָרפען מיט לייב און לעבען אין די גרויסע מעגלאַכקייטען וואָס לאָנדאָן האָט אים געגעבען. ווי לאַנג אָט די פּער־יאָדע פון זיין לעבען וואָלט אַזוי אָנגעגאַנגען — ווייסט ניט פיינבערג. אַריינגעמישט האָט זיך דאָ זיין מוטער און געמאַכט אַ סוף צו זיין זאָרגלאָזיקייט.

פיינבערג'ס פאָטער איז געווען אַ טאָלעראַנטער מענש און זיך ניט געקימערט שטאַרק פון דעם זון'ס נייעם גאַנג. אַנדערש די מוטער, זי איז געווען אַ קנאַי, אַ פאַנאַטישע רעליגיעזע פרוי. פריהער איז איר שווער געווען זיך צו שיידען מיט דער האָפנונג אַז איר בחור וועט אויסוואַקסען אַ רב בישראל. זיין איצטיגער וועג האָט אַרויסגערופען אין איר אַ וועהטאָג געמישט מיט צאָרן. איר זון האָט אין אַ קורצער צייט אָנגעזאַמעלט אַ היבשע ביבליאָטעק פון ראַדי־קאַלע און וועלטלאַכע בראָשורען און ביכער. איינמאָל קומענדיג אַ היים אין אָוונט, האָט ער געפונען, אַז די ביבליאָטעק, זיין שטאָלץ און גייסטיקע וועלט, איז פאַרשוואונדען פון זיין צימער. די מוטער האָט פאַרברענט אַלע ביכער און בראָשורען.

דער עלטערער זון איז געווען דער מאַמע'ס ליבלינג; דאָס האָט פאַרטיפט איר אויפרעגונג. אין אַן אימפּולסיווער מינוט האָט זי באַשלאָסען צו פאַרברענען די „טריף פּסול'ס". צו זי האָט געהאָפט אַז דאָס וועט ווירקען אויף איר זון, ער זאָל צוריק זיך קערען צו גאָט, אָדער די סאַמע ביכער אין איר זון'ס צימער האָבען זי שטאַרק אויפ־געבראַכט, איז פיינבערג קיינמאָל ניט דערגאַנגען. ער איז געוואָרען שטאַרק דערצאָרענט, זיך צוקריגט מיט דער מוטער און פאַרלאָזען דאָס הויז פון די עלטערן.

לייבאָר פּאַרטיי ווערט טעטיג אין ווייט־טשעפּעל

אין יענעם קורצען, אָבער פאַר פיינבערג'ן־פול מיט באַדייטונג פּעריאָד, האָט די לייבאָר פּאַרטיי זיך באַוויזען אין דער אידישער ווייט־טשעפּעל. אַ גרופּע סאָציאַליסטען, מער אַנגלאַציזירט, האָבען געבראַכט די יונגע אַרבעטער פּאַרטיי צו דער אידישער באַפעלקע־רונג. פיינבערג איז געגאַנגען צו לייבאָר פּאַרטיי מיטינגען, גע־

לייענט די בראָשורען און געבליבען גלייכגילטיג. די פּראָגראַם פון
דער לייבאָר פּאַרטיי האָט אים ניט פאַרנומען. אים האָבען מער צוגע־
צויגען די אַנאַרכיסטען. (די לייבאָר פּאַרטיי האָט אָבער יע פאַר־
צייכענט אַ סך פאָרשריט צווישען אידען.)

קוקענדיג צוריק אויף יענע יוגענטלאַכע יאָרען דענקט פיינבערג,
אַז זיין אַנאַרכיזם איז ניט געווען אידעאָלאָגיש טיף איינגעוואָרצעלט,
נאָר גיכער אַ צופאַל אָדער אַ נייגונג וואָס האָט געשטאַמט הויפּטזעכלעך
פון זיין באַגריף פון „פרייהייט אָן אַ צאַם". יונג, זאָרגלאָז און ענטוזי־
אַסטיש, איז ער צוגעצויגען געוואָרען פון דער אַנאַרכיסטישער באַ־
טאָנונג פון פּערזענלאַכער פרייהייט. דיסציפּלין איז געווען אַ שווערע
זאַך פאַר אים. די אַנאַרכיסטישע באַוועגונג האָט פאַרמאָגט אַ צווייטע
אַטראַקציע, איר שוואונג און פאַרנעם. די בעסטע אינטעליגענטע
כוחות האָבען אין יענעם פּעריאָד באַלאַנגט צו די אַנאַרכיסטען. די
איינציגע אידישע וועכענטלאַכע צייטונג איז געווען זייערע. לעקציעס,
דעבאַטען, בעלער, טראָציגע אַרויסטרעטונגען געגען מאַכט און אָטאָ־
ריטעט, דאָס אַלץ האָט צוגעצויגען יונגע, אומרוהיגע הערצער. דער
סאָציאַל דעמאָקראַטישער וועג האָט אויסגעזעהן צו לאַנג, טרוקען, ניט
אימפּאָזאַנט און ווייניג פרייהייטלאַך.

וואַרפענדיג אַ בליק אויף יענע יאָרען, גלויבט פיינבערג, אַז ער
איז דאַן בכלל ניט געווען קיין פּאַסיגער מאַטעריאַל פאַר אַ מאַרקסיסט.
די מאַרקסיסטען האָבען געשטעלט דעם טראָפּ אויף דער מאַטעריאַליס־
טישער אויסטייטשונג פון געשיכטע. עקאָנאָמישע נויטען און מאַ־
טעריעלע מאָטיווען האָבען ביי זיי פאַרנומען דעם אויבען־אָן. די אַנאַר־
כיסטען פלעגען אָפּלאַכען פון דעם אַזוי גערופענעם מאַרקסיסטישען
איינשטעל, „אויפ'ן בויך", מיינענדיג נאָר די נויטען פון מאָגען. דער
יונגער פיינבערג איז געווען אַנדערש געשטימט. אים האָט געצויגען
צו ברייטע, באַפליגעלטע, ווייט־גייענדיגע צוקונפט־פלענער און האָ־
ריזאָנטען. דער מענשלאַכער גייסט האָט אין זיינע אויגען געשפּילט
אַ פיל וויכטיגערע ראָלע ווי די מאַרקסיסטען זיינען געווען גרייט
צו אַנערקענען, האָט ער זיך געהאַלטען ביי די אַנאַרכיסטען, כאָטש
קיין אַקטיווער אַנאַרכיסטישער טוער איז ער ניט אויסגעוואַקסען.

די אומיטעלבאַרע אויפגאַבע פון אַלע ראַדיקאַלען אין ווייט־
טשעפּעל איז דענסמאָל געווען: די אָפּשאַפונג פון דעם הפקר־צו־
שטאַנד אין די שעפּער. די מערסטע באַלעבאַטים זיינען געווען קאָנ־
טראַקטאָרען, די אַרבעט־שטונדען זיינען געווען לאַנג און באַשעפטי־
גונג ניט זיכער. די אונערמידלאַכע טעטיקייט פון די אַנאַרכיסטען אויף
דעם טרייד יוניאָן געביט האָט געשאַפען אַ טיכטיגע קאָנסטרוק־

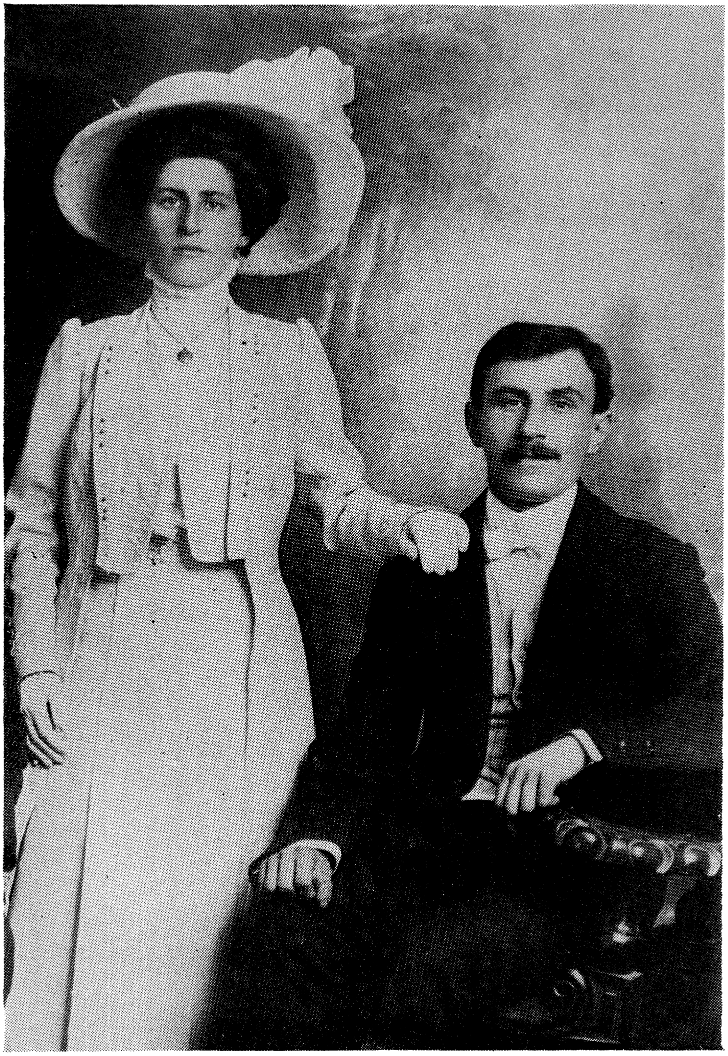

ישראל פיינבערג און זיין פרוי נעלי
אין ענגלאַנד

טיווע אַטמאָספערע אַרום דער נייער באַוועגונג. די מחלוקות אַרום דעם ענד־ציל האָבען פאַרנומען דעם צווייטען אָרט. דאָס האָט אויך גע־געבען יונגע מענשען אַ געלעגענהייט אויסצונוצען זייער אָנגעזאַמעלטע ענערגיע אין אַ טעטיקייט, וואו מען האָט זיך געקענט ריכטען אויף באַלדיגע רעזולטאַטען. אַזאַ סיטואַציע האָט באַפרידיגט דעם שטאַרקען רעבעל אין פיינבערג'ן, געשפייזט זיין פילבאַרקייט געגען טעגלאַכע עולות און סאָציאַלע אומגערעכטיקייטען און גלייכצייטיג אים געלי־פערט געגוג רוים פאַר זיין באַפליגעלטען געדאַנק.

פערטער קאַפּיטעל

גרויסער טעקסטיל צענטער מיט היבשער אידישער באַפעלקערונג. — שווערע מאַטעריעלע לאַגע. — די אָנגעשטריינגטע באַמיהונגען צו אָרגאַניזירען אי־דישע אַרבעטער. — דער בעקער קאָאָפּעראַטיוו אין סטרייק. — פיינבערג „קנעט די דיידזשע.״ — דער אינצידענט מיט דער פּאָליציי. — קאָנטאַקט מיט דער ענגלישער אַרבעטער באַוועגונג. — די ווירקונג פון איבסען׳ס און בערנאַרד שאָ׳ס דראַמעס. — באַטראַכט זיך ווי אַ קראַפּאָטקין אָנהייגער. — די פריינדלאַכע באַציהונג מיט די סאָציאַליסטען. — איז שטאַרק באַ־ווירקט פון טאָלעראַנץ און גוטען טאָן וואָס הערשען אין ענגלאַנד. — זיין באַקאַנטשאַפט מיט נעלי.

אין מאַנטשעסטער.

אויף מאָרגען נאָך דעם אָווענט ווען פיינבערג האָט געפונען זיין ביבליאָטעק פאַרברענט, האָט ער פאַרפּאַקט דאָס ביסעל זאַכען און פאַרלאָזט דאָס הויז אין לאָנדאָן. געפאָרען איז ער אין מאַנטשעסטער. פאַרוואָס דוקא אין מאַנטשעסטער, האָט ער אַליין ניט געוואוסט.

מאַנטשעסטער איז דער צענטער פון דער ענגלישער טעקסטיל אינדוסטריע און דאָס וויגעלע פון מאָדערנעם קאַפּיטאַליזם אין ענג־לאַנד און אין אייראָפּע בכלל. פרידריך ענגעלס האָט אין זיין באַרימ־טען בוך*) אויפגעשטעלט אַ מאָנומענט פון האַרטקייט, געלד־גייציקייט פון די ענגלישע טעקסטיל פאַבריקאַנטען אין מאַנטשעסטער אין דעם ערשטען העלפט פון דעם אַכצענטען יאָרהונדערט. מאָדערנער קאַפּיטאַליזם האָט זיך אַנטוויקעלט בוכשטאַבלאַך אויף דעם בלוט און שוויס פון די אַרבעטער. מאַנטשעסטער איז געווען באַרימט מיט אירע סלאָמס; אָבער ווען פיינבערג איז אַהין געקומען האָט ער שוין געפונען אַן אַנדער שטאָדט. דאָס חושך און אָרעמקייט פון ענגעלס׳עס באַשרייבונג איז אין דער גרעסטער מאָס געווען אַ זאַך פון דער פאַר־גאַנגענהייט. מאַנטשעסטער האָט אויסגעזעהן אין פיינבערג׳ס אויגען ווי אַ פּראָגרעסיווע אינדוסטריעלע שטאָדט מיט אַ לעבעדיגער שווי־בעלדיגער אַרבעטערשאַפט, באַגלייט פון אַ הויכען פּאָליטישען און גייסטיגען לעבען.

---

*) קאַפּיטאַליזם אין ענגלאַנד, 1848.

אין דער טעקסטיל שטאָט איז דענסמאָל געווען אַ היבשע אידישע באַפעלקערונג פון מזרח איראָפּע. די מערהייט איז געווען אונטער דעם איינפלוס פון רב און שול. פונקט ווי אין לאָנדאָן זיינען אידען הויפּטזאַכלאַך געווען באַשעפטיגט אין שניידעריי. די באַלעבאַטים זיינען ניט געווען קיין פאַבריקאַנטן, נאָר קאָנטראַקטאָרס פון גרויסע געשעפטען. די לעצטע האָבען אָנגענומען באַשטעלונגען פון די קאַסטומער (קונדען) און האָבען עס אַרויסגעגעבען צו די קאָנטראַקטאָרס אויפצוניייען. די קאָנטראַקטאָרס זיינען געווען אָפּהיינגיג פון די געשעפטען און די באַלמעלאָכעס פון ביידע:. די עקאָנאָמישע לאַגע איז ניט געווען בעסער ווי אין ווייט־טשעפּעל. אויך אין די איבעריגע אידישע פאַכען איז די לאַגע געווען ניט קיין גוטע, די נייקייט און באַזונדערס די אָבגעשטאַנענקייט פון דער אידישער באַפעלקערונג האָט בייגעטראָגען צו דער עקאָנאָמישער הילפלאָזיקייט פון די אַרבעטער.

פיינבערג׳ס שווערע מאַטעריעלע לאַגע.

פיינבערג האָט געמוזט גלייך קריגען אַרבעט כדי אויסצומיידען הונגער. עס זיינען אַריבער עטלעכע וואָכען ביז וואַנען ער האָט געפונען באַשעפטיגונג אין אַ רעגען־מאַנטעל שאָפּ. דאָרטען איז שוין די פּראָדוקציע געווען אינדוסטריאַליזירט. פיינבערג׳ס דזשאָב איז באַשטאַנען אין שטעפּען די שפּיצען און מאַכען די קליינע קעשענעס אין די רעגען מאַנטלען. דאָס איז געווען ניט שלעכט. אים איז אָבער אויך אויסגעקומען צו טראָגען עטלאַכע הונדערט מאַנטלען מיט איינמאָל צום צעמענטער. דאָס איז אַ גרינגער און שנעלער וועג צו אַ געוויסער קראַנקייט... פיינבערג האָט באַשלאָסען אַז עס לוינט זיך ניט אַוועקצוגעבען דאָס געזונט. נאָך אַ פּאָר טעג אַרבעט איז ער אַוועק פון שאָפּ. עס האָט אים גענומען אַ שטיקעל צייט ביז וואַנען ער האָט געקראָגען באַשעפטיגונג ביי זיין פאַך שניידעריי. אין דער צווישען צייט האָט ער גאַנץ אָפּט פאַרזוכט דעם טעם פון אַ ניט געגעסענעם מאָלצייט...

אין מאַנטשעסטער האָט פיינבערג געטראָפען אַ היבשע גרופּע יונגע ראַדיקאַלען; דאָרטען האָט ער אויך געטראָפען דאָס מיידעל נעלי, וועלכע איז געוואָרען זיין לעבענס־באַגלייטער.*)

מרס. פיינבערג געדענקט גוט די ערשטע באַקאַנטשאַפט מיט איר קינפטיגען מאַן. זי איז געווען אַ טעטיגער מיטגליד אין דעם סאָציאַליסטישען קלאָב. אין דער היים, אין ריגע, איז זי געווען אַ בונדיסטקע. פיינבערג איז איינגעלאַדען

דאָרטען האָט ער זיך צום ערשטען מאָל באַקענט מיט לואיס היימאַן. ער האָט זיך אויך באַפריינדעט מיט אַ פאַמיליע פון ריגע, רוסלאַנד, די יאַקובאָוויטשעס. די פאַמיליע איז באַשטאַנען פון אַ מוטער, צוויי זין און אַ טאָכטער. די יאַקובאָוויטשעס זיינען געווען אינטעליגענטען פון דער היים, מיט גוטע אידעלע מאַנירען. זיי האָבען געהאַט אויף פיינבערג׳ן אַ גוטען איינפלוס. די יאַקובאָוויטשעס האָבען גערעדט רוסיש און דייטש, האָבען פאַרמאָגט אַ גוטע ביבליאָטעק און די אַריינגייער אין זייער הויז זיינען באַשטאַנען פון מענשען, וועלכע האָבען געקראָגען אַ סיסטעמאַטישע בילדונג, אַ זאַך וואָס האָט געפעלט פיינבערג׳ן און זיינע ראַדיקאַלע פריינד. איינער פון די יאַקובאָוויטשעס איז געווען אַ מאָלער. די טאָכטער איז געגאַנגען אין אוניווערזיטעט. אין זייער הויז האָט געהערשט אַ פריינדלאַכע אַטמאָספערע. די פאַמיליע האָט געזוכט צו זיין באַהילפיג צו פיינבערג׳ן.

די ערשטע ניט געהאַלטענע רעדע.

אונטער דעם איינפלוס פון די יאַקובאָוויטשעס, האָט פיינבערג באַנייט זיין לערנען. ער איז אויך געוואָרען טעטיג אין דעם דאָרטיגען אַנאַרכיסטישען קלאָב. אַזוי ווי די אידישע באַפעלקערונג איז ניט געווען גרויס, זיינען די באַציהונגען מיט די סאָציאַליסטען געווען נאָהענטער און פריינדלאַכער ווי אין לאָנדאָן. סיי די טרייד יוניאָן טעטיגקייט און סיי די אַלגעמיינע אויפקלערונג און קולטור אַרבעט, האָט געמוזט געפירט ווערען אין אַ גרויסער מאָס בשותפות פוןביידע ריכטונגען.

איינמאָל איז אויסגעקומען פיינבערג׳ס רייע צו האַלטען אַ רעדע אויף אַ געמיינזאַמען מיטינג פון אַנאַרכיסטען און סאָציאַליסטען. פיינ־

געוואָרען פון סאָציאַליסטישען קלוב צו האַלטען אַ לעקציע. איינע פון די פּאָפּולערסטע טעמעס צווישען די אַנאַרכיסטען איז דענסמאָל געווען — פרייע ליבע; וואָס האָט אייגענטלאַך געמיינט, געגען קאָנוועגציאָנעלער הייראַט.

פיינבערג האָט געהאַלטען זיין לעקציע. נעליין איז דער אויספיר ניט געפעלען געוואָרען. פונדעסטוועגען אַז פיינבערג האָט פאָרגעשלאָגען זי אָפּצופירען אַ היים, איז זי געגאַנגען מיט אים. אויפן וועג האָט ער אָנגעבאָטען צו געבען איר ליטעראַטור צו לייענען און בכלל העלפען איר גייסטיגער אַנטוויקלונג. ווען זיי זיינען צוגעקומען צו איר היים האָט זיך אַרויסגעוויזען אַז זיי וואוינען טיר לעבען אַ טיר. אַזוי האָט עס זיך אָנגעהויבען זייער באַקאַנטשאַפט. צוויי יאָר שפּעטער איז געקומען די חתונה.

בערג האָט צוגעגרייט אין געדאַנק זיין טעמא מיט דער נויטיגער באַ־גרינדונג, אָבער אַזוי שנעל ווי ער איז אַרויף אויף דער פּלאַטפּאָר־מע און געזעהן עטלאַכע הונדערט פּאָר אויגען אָנגעשטעלט אויף אים, האָט ער פאַרלאָרען דאָס לשון.. די ווערטער זיינען געבליבען אים שטעקען אין מויל. אַלע באַמיהונגען זיך צו באַהערשען — זיינען געווען אַרויסגעוואָרפען. לואיס היימאַן, אַ געבאָרענער רעדנער, איז אַרויף אויף דער פּלאַטפּאָרמע און געהאַלטען די רעדע אָנשטאָדט פיינבערג'ן. פיינבערג פאַרזיכערט אַז דאָס איז געווען דאָס ערשטע און דאָס לעצטע מאָל וואָס ער איז געווען אַ קרבן פון „לאַמפּען־פיבער", אָדער ווי מען רופט עס, בינע־שרעק. די שפּעטערדיגע רעדעס האָט ער שוין געהאַלטען גלאַט און אָן פאַרוויקלונגען.

די פאַרזוכען צו אָרגאַניזירען אַ שניידער יוניאָן

צוזאַמען מיט לואיס היימאַן, זיין קינפטיגע פרוי, און אַנדערע יונגע מענשען, האָט זיך פיינבערג אַריינגעוואָרפען אין דער אַרבעט צו בויען אַ יוניאָן אין שניידער־פאַך. דאָס איז געווען אַ מוז זאַך און זיין ערשטער פאַרזוך ווי אַ יוניאָן אָרגאַניזאַטאָר. די שניידער זיינען געווען אַלע אידען און עס איז געלונגען אַריינצונעמען אַ היבשע צאָל אין דער יוניאָן וואָס איז געוואָרען אַן אָפּטיילונג פון די אַמאַלגאַמייטעד טיילאָרס.

דאַרף פאַסירען אַז איין שאָפּ האָט ניט אויסגעהאַלטען און איז אַרויס אין סטרייק, דערביי פאַרברעכענדיג געוויסע יוניאָן רעגולאַ־ציעס. אַ באַאַמטער פון דער יוניאָן העדקוואַדערס אין לאָנדאָן איז אַרונטערגעקומען צו זעהן וואָס די גרינע פראָווינציאַלען טוען. דעם באַאַמטען איז ניט געפעלען געוואָרען די גאַנצע לאַגע און ער איז געקומען צום שלוס אַז די שניידער אין מאַנטשעסטער, איז ניט דער פאַסיגער „מאַטעריאַל" פאַר זיין יוניאָן. די אַמאַלגאַמייטעד האָט זיך דאַריבער אָפּגעטרייסעלט פון דער מאַנטשעסטער אָפּטיילונג; די יוניאָן איז שנעל צופאַלען געוואָרען.

דער בעקער סטרייק און דער קאָאָפּעראַטיוו.

דער ערשטער דורכפאַל מיט דער שניידער יוניאָן האָט פיינ־בערג'ן מיט זיינע פריינד ניט געמאַכט פעסעמיסטיש. ווידער האָבען זיי זיך גענומען צו בויען אַ שניידער יוניאָן און ניט בלויז אַ שניי־דער יוניאָן, נאָר אויך אַ יוניאָן פון בעקער אַרבעטער. די בעקער

האָבען געליטען נאָך ערגער פון די שניידער און געאַרבעט אונמענשליך לאַנגע שטונדען.

אין יענער צייט האָבען די סאָציאַליסטען און אַנאַרכיסטען שטאַרק געהאַלטען פון קאָאָפּעראַטיוועז. יונג איז מען געווען, האָט מען פאַר־קוקט די אונגעהויערע שוועריגקייטען און שטרויכלונגען וואָס ליגען אויפ׳ן וועג פון פּראָדוציר קאָאָפּעראַטיוועז. פיינבערג׳ן איז דענסטמאָל איינגעפאַלען צו אָרגאַניזירען אַ בעקער קאָאָפּעראַטיוו פון די סטרייקער.

פיינבערג׳ס פרוי נעלי, איז געווען אַן אויסגעצייכענטע נייטאָרין און האָט גוט פאַרדינט. זי האָט געהאַט אָפּגעשפּאָרט אַ ביסעל געלד. איר געלד און דאָס געלד פון אַנדערע יונגע ראַדיקאַלען איז אַריינגע־לייגט געוואָרען אין דער קאָאָפּעראַטיווער בעקערײַ. דער ערשטער קלאַפּ איז געקומען גלייך די ערשטע נאַכט, ווען דאָס ברויט איז פאַר־ברענט געוואָרען אויף קוילען. די איבעריגע נעכט זיינען ניט געווען פיל געראָטענער. *)

די אָפּגעשטאַנענע בעקער סטרייקער זיינען אָבער ניט געווען דער פּאַסיגער עלעמענט פאַר אַזאַ קאָמפּליצירטער אונטערנעמונג ווי אַ פּראָצודיר קאָאָפּעראַטיוו. די יונגע אָרגאַניזאַטאָרען האָט אויך געפעלט די נויטיגע דערפאַרונג פאַר אַזאַ אונטערנעמונג.

דער אינצידענט מיט דער פּאָליצײַ.

דערווייל האָט זיך דער סטרייק פאַרצויגען און די נויט צווישען די סטרייקער איז געשטיגען. פיינבערג פלעגט ריידען פאַר די סטרייקער יעדען פרייטאָג נאָכמיטאָג אויפצוהאַלטען זייער מוט. די בעלי־בתים ווידער, האָבען גענומען „בויערען פון אינעווייניג”, דורך עטלאַכע פרויען פון סטרייקער, וועמען זיי האָבען אָנגעהעצט. איינ־מאָל אין מיט׳ן אַ רעדע האָט אַ פרוי איבערגעריסען פיינבערג׳ן און מיט חוזק און ביטערקייט אויסגעשריען: — „וואָס וויסט דער שנעק, דער עק דרייט זיך נאָך ביי אים!” די סטרייקער האָבען געוואוסט פיינבערג׳ס איבערגעבענקייט און זיין אונערמידלאַכער אַרבעט און דער פרוי איז ניט געלונגען אויפצורייסען דעם מיטינג.

*) דער בעקער סטרייק איז אויסגעבראָכען גלייך נאָכדעם ווי פיינבערגס ערשטער זון, בייזעל, איז געבוירען געוואָרען. איינמאָל איז פיינבערג ניט גע־קומען אַ היים פון דער אַרבעט. דאָס קינד איז דאַן אַלט געווען פיר וואָכען. פונדעסטוועגען האָט מרס. פיינבערג, באַזאָרגט, אַוועק זוכען איר מאַן. זי איז אַריינגעקומען אין דער קאָאָפּעראַטיוו און געטראָפען פיינבערג׳ן אין אַ פאַרטוך, איינגעבויגען איבער דער דיידזשע, קנעטענדיג טייג פאַר די זעמעל. . .

צו שאַפען די געהעריגע שטימונג צווישן דער אידישער באַ־פעלקערונג און זאַמלען געלד פאַר די סטרייקער, האָט פיינבערג און זיינע פריינד איינגעאָרדענט אָפענע גאַסען מיטינגען. איינמאָל, אויף אַזאַ פאַרזאַמלונג איז צוגעגאַנגען אַ פּאָליציאַנט און זיך גענומען טשע־פּען צו פיינבערג'ן אינמיטען רעדען. דער פּאָליציאַנט האָט פאַר־לאַנגט ער זאָל גיין מיט אים אין פּאָליציי צירקעל. פיינבערג איז באַשטאַנען אויף זיין רעכט צו ענדיגען די רעדע. דאָס האָט ער אויסגעפירט. אין פּאָליציי־צירקעל האָט ער אויסגעפונען אַז בעלי־בתים האָבען גע'מסר'ט צו דער פּאָליציי, אַז אויף די גאַסען־מי־טינגען באַליידיגט מען דעם קעניג, — אַ זאַך וואָס איז באַטראַכט פאַר אַ פאַרברעכען. נאָכדעם ווי פיינבערג האָט דערקלערט דעם צוועק פון די מיטינגען, וועלכע זיינען אָבגעהאַלטען געוואָרען אין אידיש, האָט די פּאָליציי ווייטער ניט געשטערט. אָט דער אומוויכ־טיגער אינצידענט איז דער איינציגער צוזאַמענשטויס וואָס פיינבערג האָט געהאַט מיט דער פּאָליציי אין ענגלאַנד. ער באַטראַכט דאָס ווי אַ כאַראַקטעריסטישער שטריך פון ענגלישער פרייהייט.

דער בעקער סטרייק איז געוואונען געוואָרען. די בעלי־בתים האָבען נאָכגעגעבען די פאָדערונגען פון די סטרייקער. אָבער קיין יוניאָן איז ניט פאַרבליבען. אָט דער אומעטיגער סוף איז געווען אין האַרמאָניע מיט דעם גאַנג פון דער עקאָנאָמישער אָרגאַניזירונג פון די אידישע אַרבעטער, אין ביידע ענגליש־רעדענדיגע לענדער, צום אָנ־הויב פון דעם איצטיגען יאָרהונדערט. סטרייקס זיינען געוואונען גע־וואָרען, אָבער די יוניאָנס וואָס זיינען געבאָרען געוואָרען אין סטרייק — זיינען פאַרדאַרט געוואָרען; במילא זיינען די געווינסען אויסגע־רונען.

קאָנטאַקט מיט ענגלישער אַרבעטער באַוועגונג.

אין יענער צייט האָט פיינבערג פאַרקניפּט זיינע ערשטע באַ־ציהונגען מיט דער ענגלישער אַרבעטער באַוועגונג. מאַנטשעסטער איז שוין געוואַקסען ווי אַ פעסטונג פון דער יונגער לייבאָר פּאַרטיי. די אַרבעטערשאַפט דאָרטען האָט פאַרמאָגט קאַמף־טראַדיציעס און איז געווען פילבאַר צו פּאָליטישע און סאָציאַלע דערשיינונגען. די שניידער יוניאָן וועלכע איז אויף דאָס ניי אָרגאַניזירט געוואָרען, האָט געשיקט פיינבערג'ן, ווי איר דעלעגאַט, צום לייבאָר קאָונסיל, די צענטראַלע קערפּערשאַפט פון די אָרטיגע יוניאָנס. דאָס זיינען געווען

בליהענדיגע יאָרען, פול מיט ליכטיגע האָפנונגען און הערלאַכע דער־וואַרטונגען.

טשערמאַן פון לייבאָר קאָונסיל איז געווען פוירסעל, אַ פּראָמי־נענטע פּערזענלאַכקייט אין טרייד יוניאָן קאָנגרעס און אין דער לייי־באָר פּאַרטיי. פוירסעל איז אין מיט'ן פון די צוואַנציגער יאָרען גע־ווען טשערמאַן פון דעם טרייד יוניאָן קאָנגרעס און האָט אויך באַ־זוכט אַמעריקא. ווי די מערסטע פירער, איז פוירסעל געווען אַן אַר־בעטער און זיך אַנטוויקעלט און געוואַקסען מיט דעם אויפשטייג פון דער אַרבעטער באַוועגונג. דער לייבאָר פּאַרטיי דעפּוטאַט איז דענסמאָל געווען וויקטאָר גרייסאָן, אַן אידעם פון דעם רעדאַקטאָר פון דער סאָ־ציאַליסטישער צייטשריפט „קלאַריאָן", אַן אויסגעצייכענטער, טעמ־פּעראַמענטפולער רעדנער.

דער לייבאָר קאָונסיל האָט אויסגעקליבען אַ קאָמיטעט צוצו־גרייטען דעם ערשטען מאַי פּאַראַד. פאַר פיינבערג'ן איז דאָס געווען אַ פריידיגע געשעהעניש, — זיין ערשטע נאָהנטע דערפאַרונג מיט דעם אינטערנאַציאָנאַלען אַרבעטער יום־טוב. דער פּאַראַד איז דורכ־געגאַנגען אין אַ געהויבענער שטימונג. די אידישע שניידער און יונגע אידישע אַרבעטער האָבען מאַרשירט אונטער זייערע אייגענע פאָנען. פיינבערג האָט זיך געפילט גליקלאַך.

זיינע פאַרדינסטען אין יענע יאָרען זיינען ניט געווען קיין גרויסע. מער ווי 16 שילינג אַ וואָך איז געווען אומעגלאַך צו פאַר־דינען. דערפאַר איז דאָס לעבען געווען אינטערעסאַנט און פריילאַך. די טעטיקייט אין קלוב און אין דער יוניאָן, דאָס גיין צו פאַרזאַמ־לונגען און דעבאַטען — האָט פאַרנומען אַ סך צייט; פונדעסטוועגען האָט פיינבערג באַוויזען זיך צו לערנען און לייענען.

איבסען, בערנאַרד שאָ און דער שעקספּיר טעאַטער.

ער האָט געלייענט אַ סך און ווי דער פאַל איז מיט אַ סך יונגע מענשען, ניט אַלעמאָל צו איבערקלייבעריש. זיין גייסטיגער האָרי־זאָנט איז געוואַקסען. זיין באַקאַנטשאַפט מיט דער סאָציאַלער ליטעראַ־טור פון יענעם פעריאָד האָט באַפרוכפּערט זיין געדאַנק; און גע־לייענט האָט ער פון די „געהיימנישען פון פּאַריז", ביז די ווערק פון זיין ליבלינג קראָפּאָטקין, און פון קאַרל קאַוטסקי, דעם איינציגען מאַרקסיסטישען טעאָרעטיקער, וועמען ער האָט ליב געהאַט צו לייע־נען. קאָוטסקי'ס אָנצייכנונגען פון דער קינפטיגער סאָציאַליסטישער געזעלשאַפט האָט געפונען אַן אָפּקלאַנג אין זיין האַרץ.

פיינבערג האָט אויך געשלונגען די אויפרייסענדיגע דראַמעס פון איבסען און די בייסענדיגע זאַכען פון בערנאַרד שאָ. איבסען האָט אַרונטערגעריסען די קאָנווענציאָנעלע רוטינע און שימעל פון דער בירגערלאַכער געזעלשאַפט; און שאָ האָט אויסגע׳חוזק׳ט דעם היפּאָ־קריטישען לעבענס שטייגער פון די ענגלישע מיטעל־קלאַסען. ביידע שרייבער האָבען פיינבערג׳ן געהאַלטען געשפּאַנט מיט זייער בונטאַ־רישען, טראַציגען אַרויסטרעט געגען די אָנגענומענע מאָראַלישע און סאָציאַלע זיילען פון רעספּעקטאַבעלער געזעלשאַפט.

דאָס איז אויך געווען די גאָלדענע פעריאָדע פון ענגלישען דראַ־מאַטישען טעאַטער. אין מאַנטשעסטער זיינען געקומען און געשפּילט אַזעלכע „שטערן" פון דער ענגלישער בינע ווי: — אירווינג בוט, טערי א. א. פאַר די בחורים און מיידלאַך פון די שטעטלאַך פון מזרח איירופּא, איז דער ענגלישער טעאַטער וואָס האָט אויפגעפירט שעקס־פּירס טראַגעדיעס, געווען אַ קולטורעלע באַרייכערונג. אין ענגלאַנד איז איינגעפירט, אַז ווען מען קומט פרי, גלייך ווי די קאַסע עפנט זיך, קריגט מען בילעטען צו ביליגערע פּרייזען. די פיינבערגס און זייערע פריינט האָבען ניט געזשאַלעוועט קיין צייט. זיי זיינען גע־קומען אין טעאַטער מיט סענדוויטשעס אין די הענט און ניט אַדורכ־געלאָזט קיין פאָרשטעלונג. פאַרשטעהט זיך, זיי זיינען געזעסען אָדער געשטאַנען אויף דער אויבערשטער גאַלערע, אָבער ווען מען איז יונג, איז די אויבערשטע גאַלערע אויך גוט.

גוטער טאָן אין דעבאַטען אימפּאָנירט אים.

געווען אַ קלוב אין מאַנטשעסטער וואָס האָט געהייסען: — דער קלוב פון וואַגאַבונדען. צום קלוב האָבען באַלאַנגט אינטעלעקטואַלען און האַלבע וואַגאַבונדען. יעדען שבת זיינען געהאַלטען געוואָרען דע־פּעראַטען און דיסקוסיעס. די רעפּערענטען, באַוואוסטע פּערזאָנען, זיי־נען געקומען פון אַלע טיילען פון דער געזעלשאַפט, פון עקסטרעמע קאָנסערוואַטאָרען ביז אַנאַרכיסטען. די דעבאַטען זיינען געווען שאַרף אין אינהאַלט אָבער טאָלעראַנט אין טאָן. פיינבערג, ניט געוואוינט אויף דער אידישער גאַס צו אַזוינע מאַניערען, איז שטאַרק אימפּאָנירט געוואָרען פון דעם גוטען טאָן וואָס האָט געהערשט אין קלוב, ניט געקוקט אויף דעם טיפען מיינונג־אונטערשיד צווישען די מיטגלי־דער. אַ סך מיטגלידער פון דעם טשיקאַווען קלוב זיינען שפּעטער געוואָרען באַוואוסטע פיגורען אין ענגלישען לעבען.

פיינבערג געדיינקט אַ היציגע וואַל־קאַמפּאַניע אין מאַנטשעסטער. ווינסטאָן טשוירטשיל, דענסטמאָל אַ מיטגליד פון דער ליבעראַלער פּאַרטיי, איז געלאָפן צום פּאַרלאַמענט אין פיינבערג׳ס דיסטריקט. טשוירטשיל׳ס גרויסער רעדנער־טאַלאַנט האָט אים ניט געהאָלפן; ער איז דורכגעפאַלן. צוויי קינפטיגע שטאַטסלייט זיינען געווען דעפּוטאַטען פון מאַנטשעסטער, לאָיד דזשאָרדזש און אַסקוויט. ביידע ליבעראַלען, ביידע, שפּעטער, פּרעמיערען פון ענגלאַנד. לאָיד דזשאָרדזש וועלכער האָט געשטאַמט פון פּשוטן פאָלק, האָט שטאַרק געשניטען די מאַכט פון לאָרדען הויז. פיינבערג האָט זיי אַלעמען געהערט. זיין דרך ארץ פאַר דער פרייהייט, טאָלעראַנץ און מענש־לאַכער חשיבות וואָס האָט דורכגעפּעדעמט אין יענע יאָרען די פּאָלי־טישע סטרוקטור אין ענגלאַנד, איז געשטיגען. נאַטירלאַך פיינבערג׳ס אויג, האָט ניט פאַרפעלט צו באַמערקען די שלעכטע זייטען פון עקאָנאָמישען און געזעלשאַפטלאַכען לעבען; די מאָראַלישע היפּאָ־קריטסטווא און אימפּעריאַליסטישע באַהערשונג, מיט וועלכער ענג־לאַנד איז באַקאַנט אין אויסלאַנד, דאָס האָט ער צוגעשריבען ווי די חסרונות בלויז פון די מיטעל קלאַסען.

אַזאַ אנערקענונג פון די בירגערלאַכע מעלות פון ענגלאַנד האָט זיך ניט אַזוי געגנוי אַריינגעפּאַסט אין דער אַנאַרכיסטישער לערע, פון וועלכע פיינבערג איז וויניגסטענס פאָרמעל געווען אַן אַנהייננער. קענטיג, די ווירקלאַכקייט איז אָפּט שטאַרקער פון טעאָריע. עס איז אויך מעגלאַך, אַז דער אַנאַרכיזם איז ניט געווען אַזוי איינגעפונדע־וועט אין פיינבערג׳ס געדאַנק ווי אים האָט זיך געדאַכט.

באַטראַכט זיך ווי אַ קראָפּאָטקין אַנהייננער.

בכלל האָט פיינבערג זיך באַטראַכט אין יענער צייט ווי אַ קראָ־פּאָטקין אַנהייננער. באַקונינ׳ס טעאָריע וועגען געוואַלדטאַט האָט אים ניט צוגעצויגען און באַקונינ׳ס פּאַן־סלאַוויזם האָט אים אַפילו אָפּגע־שטויסען. קאַרל מאַרקס איז אויך געווען ווייט פון דעם געמיט, אין וועלכען פיינבערג האָט זיך געפונען. עס איז אינטערעסאַנט צו באַ־מערקען, אַז די ערשטע אידישע ראַדיקאַלען, וועלכע האָבען זיך באַזעצט אין לאָנדאָן אין די זיבעציגער און אַכציגער יאָרען פון פאָריגען יאָר הונדערט, זיינען אויך ניט צוגעצויגען געוואָרען צו מאַרקס. ליבערמאַן, ווינטשעווסקי און זייערע פריינד און אַנהייננער, האָבען זיך מער געטוליעט צו לאַווראָוו און צו די איבעריגע רוסישע פאָלקסיסטען־סאָציאַליסטען ווי אויך צו די דייטשע און ענגלישע

סאָציאַליסטען. אַנאַנדער גרופּע איז אַוועק צו די אַנאַרכיסטען. ווינטשעווסקי דערציילט אין זיינע דעראינערונגען, אַז ער האָט ניט געהאַלטען פאַר וויכטיג אַפילו איינמאָל צו באַזוכען מאַרקס'ן, וועל־כער האָט געוואוינט אין דער זעלבער שטאָדט. שפּעטער האָט ער זיך ניט געקענט פאַרגעבען אַזאַ פאַרזען...

אין דער זעלבער צייט, איז אויך ווערט צו באַטאָנען, אַז דער אָנפאַנג פון דעם אידישען ראַדיקאַליזם אין ענגלאַנד איז געווען אַ סך ווינציגער פאַרקניפּט מיט דער רוסישער רעוואָלוציאָנערער און סאָציאַליסטישער באַוועגונג ווי דער פאַל איז געווען אין אַמעריקא, וואו די יונגע אינטעלעקטואַלען זיינען דערצויגן געוואָרען און זיינען פאַרבליבען הייסע אָנהייגער פון דער רוסישער רעוואָלוציאָנערער ליטעראַטור און אירע שעפער. אין ענגלאַנד, איז די אידישע אַרבעטער באַוועגונג געווען מער מערב־אייראָפּעאיש גענויגט.

פיינבערג באַוועגט פון יוגענטלאַכען אימפּעט און שטאַרק צוגע־צויגען פון דער ענגלישער פרייהייט, האָט פּראָבירט באַ זיך אין געדאַנק צו ציהען אַ פּאַראַלעל און טאַקע אויך צו שאַפען אַ סינטעז צווישען קראָפּאָטקינ'ס לערע פון קאָאָפּעראַטיוו־פעדעראַטיווען צוזאַ־מענלעבען און די פיינע זיטען פון ענגלישען פּשוט'ן פאָלק. נאָך אַלעמען איז באַ ביידע שטאַרק באַטאָנט די חשיבות פון יחיד. פיינ־בערג האָט געגלויבט אַז עס איז מעגלאַך אויפצושטעלען אַ האַרמאָניע צווישען די צוויי.*)

אין יענער צייט איז פיינבערג אויך געווען דער מאַנטשעסטער קאָרעספּאָנדענט פון דעם „לאָנדאָנער אַרבעטער פריינד". דער אידי־שער וועכענטלאַכער אָרגאַן פון דער אַנאַרכיסטישער באַוועגונג.

ווען פיינבערג האָט זיך צוריקגעקערט אין לאָנדאָן איז אויסגע־בראָכען אַן אינערלאַכער קאַמף אין אַן אַנאַרכיסטישער גרופּע. צוויי צדדים זיינען אויסגעוואקסען און עס האָט געהאַלטען באַ אַ שפּאַל־טונג. אין אָוועגט איז די גרופּע וואָס האָט געוואָלט זיך אָפּשפּאַלטען אַוועק מיט דער ביבליאָטעק פון דעם קלוב. די קריגערייִ איז פאַר־שטאַרקט געוואָרען. ביז וואַנען די צדדים האָבען באַשלאָסען זיך צו פאַרלאָזען אויף קראָפּאָטקין, ער זאָל פּסק'ענען.

דער קאָמיטעט פון די צוויי צדדים איז געקומען צום אַלטען

---

*) פיינבערג קען זיך ניט אָפּלויבען פון קראָפּאָטקינס גוטסקייט און אידע־אַליזם. אַלע אידישע אַנאַרכיסטען האָבען אים שטאַרק ליב געהאַט. קראָפּאָטקינס הויז איז שטענדיג געווען אָפען פאַר די וועלכע האָבען געוואָלט קומען צו אים כאָטש די באַזוכען האָבען געשטערט זיין וויסענשאַפטלאַכער אַרבעט.

אַנאַרכיסטישען געלערענטען און געבראַכט אים דעם גאַנצען ענין. איינער פון דעם קאָמיטעט האָט דערביי באַשולדיגט דעם צווייטען צד אין גנב'ענען די ביבליאָטעק.

— וואָס טוט איר חבר, האָט קראָפּאָטקין אויסגעשריען, וואָס הייסט איר רופט אַן חברים: גנבים! מען דאַרף זאָגען: „זיי האָבען גענומען, אָבער ניט גע'גנב'עט".

לואיס היימאַנ'ס דערינערונגען וועגען פיינבערג.

לואיס היימאַן, מענעדזשער פון דער קלאָוק פינישערס יוניאָן, לאָקאל 9, וועלכער האָט דורכגעמאַכט דעם מאַנטשעסטער פעריאָד צוזאַמען מיט פיינבערג'ן, גיט צו די פאָלגענדיגע שטריכען.

לויט היימאַנ'ס אָפּשאַצונג, האָבען אין מאַנטשעסטער געלעבט צווישען 10 און 15 טויזענט אידען צווישען זיי עטלאַכע טויזענד יונגע מענשען וועלכע זיינען געווען דערווירקונג־געביט פון די ראַדיקאַלען. די מערהייט פון דער אידישער באַפעלקערונג איז געווען פרום און אָפּגעשטאַנען. די ראַדיקאַלע יוגענט איז געווען צוטיילט אין אַנאַר־כיסטען און סאָציאַליסטען. היימאַן איז איבערצייגט, אַז די אַנאַרכיס־טען זיינען ניט געווען גרעסער אָדער שטאַרקער פון די סאָציאַליסטען, נאָר אַ סך טומלדיגער. ביידע ריכטונגען האָבען געהאַט קלובען. ביידע קלובן האָבען קאָאָפּערירט אין גרעסערע קולטורעלע אונטער־נעמונגען, ווי קאָנצערטען, פאָרשטעלונגען און דאָס גלייכען.

די קלובען האָבען אַרונטערגעבראַכט רעדנער פון לאָנדאָן, ווי ראָקער, קאַפּלאַן, מאָריס מייער. זיי האָבען אויך איינגעאָרדענט קאָנ־צערטען און בעלער מיט אייגענע כוחות. פיינבערג איז געווען אַ טיכטיגער אָנטיילנעמער פון די קאָנצערטען און דעקלאַמירט אַרבע־טער און פאָלקס־לידער. באָוושאָווער, עדעלשטאַדט און ראָזענפעלד זיי־נען געווען די באַליבטע פּאָעטען. בכלל איז פיינבערג געווען אַ פריילאַכער, לוסטיגער, רירעווודיגער בחור. ער איז אויך געווען אַ טעטיגער אַנאַרכיסט. היימאַן ווידער איז געווען אַ טעטיגער סאָצי־אַליסט. זיי האָבען געהאַט צווישען זיך אָפטע און היציגע דעבאַטען. אָבער די פּערזענלאַכע באַציהונגען זיינען פאַרבליבען פריינדלאַכע, ניט ווי אין די פאַראייניגטע שטאַאטען, וואו אידעאָלאָגישע אונטער־שידען האָבען פאַראורזאַכט פּערזענלאַכען ברוגז און אפילו שנאה. היימאַן שרייבט צו אָט דעם פּערזענלאַכען טאָלעראַנץ צו דער בע־סערער געזעלשאַפטלאַכער לופט וואָס האָט געהערשט אין ענגלאַנד.

יוגענט אינטערנאַציאָנאַליסטיש געשטימט.

די יוגענט איז געווען פּאַקטיש איזאָלירט פון דעם רעליגיעזען גייסטיגען לעבען פון דער מערהייט אידען. אויפצוהאַלטען איר ווירקונג קרייז און זיך אויסצולעבען קולטורעל, האָט די יוגענט געמוזט אָנהאַלטען אַ טיכטיגע קולטור־טעטיקייט.

צווישען דער ראַדיקאַלער יוגענט זיינען אין יענער צייט ניט געווען קיין ציוניסטען. דער ראַדיקאַלער עולם איז בכלל געווען אינטערנאַציאָנאַליסטיש געשטימט. איינמאָל האָט דער קלוב אַרונטערגעבראַכט חיים וויצמאַן צו אַ לעקציע. וויצמאַן איז דענסטמאָל געווען אַ יונגער פּראָפעסאָר אין מאַנטשעסטער און אַ באַקאַנטער ציוניסט. וויצמאַנ׳ס לעקציע איז געווען דער אויסדרוק פון טאָלעראַנץ וואָס האָט געהערשט אין די ראַדיקאַלע קרייזען. די פריינדלאַכע באַציהונגען צווישען די אַנאַרכיסטען און סאָציאַליסטען זיינען אויפגעהאַלטען געוואָרען אפילו נאָך דעם דורכפאַל פון דער ערשטער רוסישער רעוואָלוציע, ניט געקוקט אויף די ליידענשאַפטלאַכע דיסקוסיעס וועלכע פּאַרטיי איז שולדיג אין דעם דורכפאַל.

די שטיינער אין דעם קאַפּען מאַכער סטרייק.

פיינבערג, זיין פרוי און היימאַן דערמאַנען זיך אָן דעם סטרייק פון די קאַפּען מאַכער וואָס האָט אויפגערודערט די אידישע באַפעלקערונג אין מאַנטשעסטער. דער סטרייק איז פאָרגעקומען נאָך פאַר דעם בעקער קאַמף.

ווען דער סטרייק איז אויסגעבראָכען, איז די בעלי־בתים געלונגען צו קריגען אַ ביסעל סטרייק־ברעכער. די סטרייקער און זייערע פריינד האָבען דאָס ניט געקענט צוזעהן און דולדען. געשלעגען זיינען געווען אַ טעגלאַכע דערשיינונג. פיינבערג האָט ניט איינמאָל געקראָגען אָן אונטערגעשלאָגענע אויג, (אַזוי דערציילט היימאַן.) מרס. פיינבערג האָט צוגעגעבען נאָך אָן אינצידענט. איינמאָל אַ פאַרנאַכט האָבען זיי אָפּגעוואַרט די סטרייק־ברעכער באַם פאַרלאָזען אַ שאַפּ. איר „פונקציע” איז באַשטאַנען אין אויפהויבען די שטיינער ; און פיינבערג׳ס, — צו וואַרפען זיי אויף די סקעבס...

אין 1910 האָט פיינבערג חתונה געהאַט מיט נעלי. זייער ערשטער זון איז געבאָרען געוואָרען אין מאַנטשעסטער. דער אויסוואַנדערונגס פיבער וואָס האָט אַרומגעכאַפּט אַ סך אויסגעוואַנדערטע אין ענגלאַנד, האָט אים ניט אויסגעלאָזט. די

פיינבערגס פאַרלאָזען מאַנטשעסטער און קומען אין לאָנדאָן. נאָך עטלאַכע מאָנאַטען פון אַרומדרעהען זיך אין דער ענגליי־שער הויפּטשטאָדט, נעמען זיי אַ שיף קיין אַמעריקא. אין ניו־יאָרק האָבען זיי געלאַנדעט אין יולי 1912.

פינפטער קאַפּיטעל

אין ניו־יאָרק.

ערשטער איינדרוק פון ניו־יאָרק ניט קיין גינסטיגער. — בייגקט נאָך ענג־לאַנד און טראַכט פון הייד פּאַרק. — די פּיינע האַנדלונג פון לאָקאַל איינס. — סאָול מעץ אַ האַרטער טשערמאַן. — קריגט דערמוטיגונג צו ווערען טעטיג אין דער יוניאָן. — באַקאַנטשאַפט מיט דובינסקי אין קאָאָפּעראַטיווען רעס־טאָראַן. — זוכט יושר באַ טעמעני פּאָליטישען. — גיט זיך אָפּ מיט יוניאָן אַרבעט.

אונזער ניו־יאָרק האָט אין אָנהויב ניט געמאַכט קיין גינסטיגען איינדרוק אויף פיינבערג׳ן, ער איז ניט געקומען אַהער פון אַ קליין שטעדטעל אין מזרח אייראָפּא. די ענגלישע הויפּטשטאָדט איז אויך ניט קיין פאַרוואָרפענער ווינקעל; פונדעסטוועגען האָט דער טומעל און גערודער, וואָס איז אַן אָרגאַנישער טייל פון ניו־יאָרק, אים איבערראַשט און אַ ביסעל דערשראָקען. דער ראַשיגער פּאַר־קער אויף די גאַסען און דאָס איילעניש פון די פאַרבייגייער האָט אים פאַרוואונדערט.

— וואוהין איילען זיך אַזוי די מענשען, האָט ער זיך געפרעגט, וואָס טראָגט זיי מיט אַזאַ אימפּעט? פיינבערג האָט געהאַט דעם איינדרוק אַז די ניו־יאָרק׳ער ווילען אַנטלויפען פון עטוואָס און פון ערגעץ. אין ענגלאַנד איז ער ניט געוויינט געווען צו אַזאַ איילע־ניש. אים האָט זיך געדאַכט אַז דער איינצעלנער מענש ווערט דאָ פאַרלאָרען און דאָס האָט אים באַאומרוהיגט. אויף די הימעל־קראַצער האָבען געשטאַכען זיינע אויגען מיט זייער משונה׳דיגער הויך וואָס רייסט זיך צום הימעל. אין לאָנדאָן ווייסט מען ניט פון אַזעלכע הויכע געביידעס.

אָט דער ערשטער ניט גינסטיגער איינדרוק פון טומעלדיגער, איילענדיגער ניו־יאָרק איז ניט באַשריינקט געווען אויף פיינבערג׳ן. די מערסטע יונגע אימיגראַנטען האָבען געהאַט אַן ענלאַכען ערשטען איינדרוק. עס האָט געדויערט אַ שטיקעל צייט ביז וואַנען זיי האָבען באַוויזען זיך צוצופּאַסען צום שנעלען אימפּעט וואָס באַוועגט ניו־יאָרק. פיינבערג האָט די ערשטע צייט געבייגקט נאָך מאַנטשעסטער און נאָך ענגלאַנד און אַפילו ערנסט געטראַכט וועגען פאָרען צוריק

אַהין. איז ער אויך אין דעם געפיל ניט געווען דער איינציגער; אַ סך פון די איינוואַנדערער האָבען דורכגעמאַכט דעם זעלבען גראַנגעל און בענקשאַפט נאָך דער אַלטער היים.

ערשטער שריט אין ניו־יאָרק.

פיינבערג׳ס ערשטער שריט אין דער נייער וועלט איז געווען אַ בונטאַרישער און האָט אָפּגעשפּיגעלט זיין צוגאַנג צו זאַכען אין יענער צייט. באַם אַרונטערגיין פון שיף האָט דער פּאַרטרעטער פון דער „האַיאַס״, לויט זיין שטייגער מיט „גרינע״, צוגעבונדען אַ קאַרטעל צו פיינבערג׳ס לאַפּעל און אים אָנגעזאָגט צו וואַרטען אין אַ ווינקעל ביז וואַנען ער וועט צונויפזאַמלען די אַנדערע אידישע אימיגראַנטען. פיינבערג׳ס שטאָלץ און אַנאַרכיסטישע דערציהונג האָט רעוואָלטירט געגען אַזאַ „ביוראָקראַטישער״ באַהאַנדלונג. דאָס קאַר־טעל אויפן לאַפּעל האָט אים דערנידעריגט; האָט ער זיך צוקריגט מיט דעם האַיאַס־פּאַרטרעטער און איז אַרויס אין גאַס אָן שוץ און אָן פּראָטעקציע. פיינבערג שמייכעלט ווען ער דערמאָנט זיך אָן דעם אינצידענט. נאַטירלאַך זיין קענטעניש פון ענגליש האָט אים געמאַכט צו פילען זיכערער, ווען ער אַליין האָט באַטראָטען די גאַסען פון ניו־יאָרק צום ערשטען מאָל.

פיינבערג האָט מיטגעבראַכט מיט זיך אַ וואַרעמע רעקאָמענדאַציע פון דער ענגלישער שניידער יוניאָן. ער איז אַוועק אין לאָקאַל 17 ריפער מאַכער יוניאָן און דאָרטען האָט מען אים געשיקט צו לאָקאַל איינס, קלאָוק אָפּערייטאָרס יוניאָן. די מיטגלידערשאַפט קאָמיטע פון לאָקאַל איינס האָט אים גוט אויפגענומען. זיין יוניאָן ביכעל און רעקאָמענדאַציע פון מאַנטשעסטער איז אים בייגעשטאַנען. ער איז אַריינגענומען געוואָרען אין דער יוניאָן אָן איינטריט געלד. פאַר פיינבערג׳ן איז דאָס געווען ניט קיין קליינער אויפטו. דאָס איינטריט געלד דענסמאָל איז געווען גאַנץ הויך און פיינבערג וואָלט געהאַט היבשע שוועריקייטען אין אויסצאָלען דאָס געלד. אָט די האַנדלונג באַטראַכט פיינבערג פאַר אַ שעהנעם אויסדרוק פון אַרבעטער סאָלי־דאַריטעט. עס האָט געדויערט זייער ווייניג צייט, און דער אימיגראַנט פיינבערג איז געוואָרען טעטיג אין לאָקאַל איינס, אַ לאָקאַל, וואָס האָט פאַרנומען דעם ערשטען פּלאַץ אין דער קלאָוקמאַכער יוניאָן און אַפילו אין דער אינטערנעישאָנעל; און איז געווען דער קוואַל פון הייסע און שטורמישע געשעהענישען וואָס האָבען אויפגעטרייסעלט די גרויסע אָרגאַניזאַציע.

אַ וואָרט פון אַ יוניאָן וועטעראַן וועגען פײַנבערג.

איך גלויב ביי דער געלעגענהייט פּאַסט זיך צו ברייגנען עטלאַכע ווערטער פון אַ באַגריסונג פון אַ קלאָוקמאַכער צו פייגבערג'ס פופציג יאָריגען יובילײ וואָס איז געפייערט געוואָרען מיט עלף יאָר צוריק אין לאָס־אַנדזשעלעס. דער קלאָוקמאַכער — ל. באַביטש, איז געווען פּאָרזיצער פון מיטגלידערשאַפט קאָמיטע פון לאָקאַל איינס וואָס האָט אויפגענומען פייגבערג'ס אַפּליקאַציע. זיין קורצע אָפּשאַצונג גיט צו אַ פּאָר שטריכען צו פייגבערג'ס כאַראַקטער און אויפפירונג אין יענער צייט.

„צו אונזער קאָמיטע — שרייבט ל. באַביטש — איז געקומען אַ יונגער־מאַן מיט אַ יוניאָן־בוך און רעקאָמענדאַציע בריוו פון דער ענגלישער קלאָוק־מאַכער יוניאָן. פון זיין ערשטער דערשיינונג פאַר אונז האָבען מיר גלייך געזען אַז דאָס איז אַ מענש מיט אידעאַלען.

„עס איז קיין סוד ניט, אַז איזראַעל פייגבערג איז צו אונז אַריינגעפאָרען אויף אַן אַנאַרכיסטישען פערדעל. זיין ערשטע רעדע אין דער יוניאָן איז געווען אַ רעוואָלוציאָנערע. ער איז מיט קיין זאַך ניט געווען צופרידען, אַלץ האָט ער קריטיקירט, אַלץ האָט ער געוואָלט אויסבעסערען. ער איז געווען איינער פון די ערשטע וואָס האָבען גענומען אָפּשאַפען דאָס אַלטע, דאָס אַזוי צו זאָגען פאַרשימעלטע. עס איז אמת אַז ער האָט זיך ביסלאַכווייז אָפּגעקילט און גענומען ווערען אַ פּראַקטישער מענש. אָבער דאָס האָט אים געדויערט אַ היבש ביסעל צייט.

„איך געדענק דעם קאַמף וואָס פייגבערג האָט געהאָלפען פירען אין דער יוניאָן איבער דר. יצחק אייזיק הורוויטש. ער איז שוין דענסטמאָל געווען אַ ביסעל אויסגעגרינט. ער האָט אַרויסגערופען רעספּעקט מיט זיין קאַלטען אויסגערעכענטען שכל און פירערשאַפט. איך האָב מיט אים מיטגעאַרבעט ווען ער איז געווען פּרעזידענט פון דזשאָינט באָארד און שפּעטער דזשענעראַל מענעדזשער."

אין די עטלאַכע שורות פון אַ רענק און פייל טוער זעט מען די עוואָלוציע וואָס פייגבערג האָט דורכגעמאַכט אין אַמעריקאַ. דאָס איז געווען די עוואָלוציע פון אַ סך יונגע ענטוזיאַסטן, וואָס האָבען זיך אַריינגעוואָרפען אין דער טרייד יוניאָן באַוועגונג. די האַרטע דערפאַרונג האָט זיי אויסגעניכטערט. זיי זיינען געוואָרען פּראַקטישע טוער. ל. באַביטש איז דורכאויס טרעפלאַך ווען ער שרייבט ווייטער אין זיין באַגריסונג, אַז פייגבערג באַלאַנגט צו די מענשען וואָס זיינען קיינמאָל ניט צופרידען מיט די אויפטואונגען וואָס זיי האָבען דערגרייכט, אַלעמאָל ווילען זיי עטוואָס „בעסערס". צו ווען אַלע־מאָל עטוואָס בעסערס איז פייגבערג'ס וועג אין דער קלאָוקמאַכער

יוניאָן און אין דער אַרבעטער באַוועגונג בכלל. דאָס איז זיין פונדאַ־מענטאַלע מעלה.

קריגט דאָס ערשטע מאָל דאָס וואָרט באַ אַ מיטינג.

כאַראַקטעריסטיש איז אויך געוועזן דער אופן ווי אַזוי פיינבערג איז אַריינגעוואָרפען געוואָרען אין יוניאָן טעטיגקייט. אָנגעהויבען האָט עס זיך מיט זיין שוועריקייט צו קריגען אַ וואָרט אויף איינעם פון די אַלגעמיינע מיטינגען פון לאָקאַל. לאָקאַל איינס איז געווען דאָס נעסט פון אַלע ראַדיקאַלע באַוועגונגען אין דער יוניאָן און אין דער אינטער־נעשאָנאַל. די אַלגעמיינע מיטינגען האָבען צוגעצויגען גרויסע מאַ־סען קלאָוק־אָפּערייטאָרס. אויך פירער פון דער אינטערנעשאָנאַל זיי־נען געקומען צו די מיטינגען. אויף איינעם פון יענע סעקשאָן מיטינ־גען איז פאַרהאַנדעלט געוואָרען די פראַגע פון „אוט־אָוו־טאָון”. די פראַגע איז שוין דענסמאָל אָנגעהויבען אויסצואוואַקסען ווי אַן ערנסטע פראָבלעם פאַר די ניו־יאָרק'ער קלאָוקמאַכער וועלכע האָבען געזעהן ווי זייערע באַנדלאַך „קאַטשען” זיך אַוועק אין די קליינע שטעדט אַרום ניו־יאָרק וואו עס הערשט ביליגע, ניט־יוניאָן אַרבעט.

סאָול מעץ איז געווען טשערמאַן פון יענעם מיטינג. פיינבערג האָט זיך אויפגעשטעלט און געבעטען דאָס וואָרט. ווי אַ נייער מענש איז אים די זאַך ניט קלאָר געווען. סאָול מעץ האָט אָבער געפירט דעם „טשער” (דעם פּאָרזיץ) מיט אַ שטאַרקער האַנט. אויף פיינ־בערג'ס העפלאַכער אָנפראַגע האָט מעץ אויף זיין שטייגער אַ דונער געגעבען: **סיט דאַון**! (זעץ זיך אַוועק!) אין ענגלאַנד איז פיינ־בערג ניט געוואוינט געווען צו אַזאַ גראָבער באַהאַנדלונג מצד אַ פּאָרזיצער. האָט ער אַ צווייטען מאָל געבעטען דאָס וואָרט און באַ־קומען צוריק נאָך אַ שטאַרקערען סיט דאַון! פיינבערג איז געוואָרען אויפגערעגט.

אַ קלאָוקמאַכער וואָס איז געזעסען לעבען פיינבערג'ן, האָט געגאָסען אויל אויפן פייער מיט אַ חוזק באַמערקונג: אַט אַזוי ווערען די מיטגלידער באַהאַנדעלט. בלויז די באַאַמטע קענעןריידען אויף מיטינגען. מער האָט מען ניט באַדאַרפט. פיינבערג'ס בונטאַרישע דערציהונג האָט צוהיצט זיין בלוט. ער האָט גענומען פאָדערען דאָס וואָרט אין אַן אויפגערעגטען קול. מעץ האָט זיך ניט אונטערגעגעבען און געקלאַפּט מיט דעם האַמער. אָבער פיינבערג האָט זיך שוין ניט געקענט אָפּשטעלען. ער איז צוגעגאַנגען צו דער פּלאַטפאָרמע. אין זאַל איז אויסגעבראָכען אַ טומעל. דעם עולם איז געפעלען געוואָרען

די טראַציגע האַלטונג פון דעם אומבאַקאַנטען. געשרייען האָבען זיך געטראָגען: „לאָזט אים ריידען"!

מען האָט נאָכגעגעבען און פיינבערג האָט פון דער פּלאַטפאָרמע געהאַלטען אַ קורצע רעדע פול מיט שאַרפע אויסדרוקען און סאַר־קאַסטיש אין טאָן.

באַקאַנט זיך מיט דייוויד דובינסקי.

נאָכ'ן מיטינג איז פיינבערג אַרומגערינגעלט געוואָרען פון אַ גרופּע אַקטיווע קלאָוקמאַכער, וועלכע האָבען אים באַגריסט פאַר זיין מוט און זיך געוואָלט מיט אים באַקענען. צווישען זיי זיינען געווען: מ. י. אַשביז, וואַגנער און דער אַלטער לעווענטאַל*) זיי האָבען אים דערמונטערט צו ווערען טעטיג אין דער יוניאָן. פיינבערג האָט דענסמאָל געאַרבעט אין איינעם פון די גרעסטע שעפער, דורסט און רובין אויף גרין סטריט. דאָרטען האָבען געאַרבעט קרוב 800 קלאָוקמאַכער. קיין גוטער אַרבעטער איז ער ניט געווען אָבער אַ שנעלער. עס האָט ניט געדויערט קיין לאַנגע צייט און פיינבערג איז געוואָרען טשערמאַן פון שאָפּ. דאָס האָט אים געבראַכט אין נאָהענטע באַציהונג מיט דער יוניאָן העדקוואָדערס און מיט די יוניאָן באַאַמטע. פון די לעצטע האָט אויף אים געהאַט אַן איינפלוס דער פאַרשטאָרבע־נער פּ. קאַפּלאָוויטש. זיין העפליכקייט און סאָלידקייט האָט גע־מאַכט אויף פיינבערג'ן אַ גוטען איינדרוק. עס האָט אים דערמאָנט אָן די ענגלישע יוניאָן־טוער. קאַפּלאָוויטש האָט איינגע'טענה'ט מיט אים צו פאַרגעסען ענגלאַנד און זיך איינשפּאַנען אין דער היגער אַרבעטער באַוועגונג.

אין יענער צייט האָט ער זיך באַקאַנט מיט דייוויד דובינסקי, איצט פּרעזידענט פון דער אינטערנעשאָנאַל. זיי האָבען זיך געטראָפען אין קאָאָפּעראַטיווען רעסטאָראַנט אויף צווייטער עווענו וואו דער יונגער דובינסקי איז דאַן געווען אַקטיוו. דער רעסטאָראַן איז געווען די לעצטע קאָאָפּעראַטיווע אונטערנעמונג, באַשאַפען און אויפגעהאַלטען פון אידישע ראַדיקאַלען. אין פיינבערג'ן האָט נאָך געדרעמעלט די ליבע צו ענגלאַנד. ער האָט זיך נאָך אַלץ אַרומגעטראָגען מיט'ן

---

*) מ. י. אשפיז האָט אַ קליינע אויסבעסערונג: ער איז ביי יענעם סעק־שאָן מיטינג ניט געווען. זייער באַקאַנטשאַפט איז פאַרגעקומען ווען פיינבערג איז אינסטאַלירט געוואָרען אַלס מיטגליד פון דער עקזעקוטיווע פון לאָקאַל איינס, דעם 30־טען דעצעמבער, 1912.

געדאַנק צוריקצופאָרען דאָרטען. דובינסקי פונקט ווי קאַפּלאָוויטש האָט אים שטאַרק אָפּגערעדט. אין דער קאָטערס יוניאָן לאָקאַל 10, וואו דובינסקי איז געווען אַ מיטגליד, איז דענסמאָל געווען אַ קאָנ־סערוואַטיווע אַדמיניסטראַציע און דובינסקי דער סאָציאַליסט האָט געוואָלט וואָס מער ראַדיקאַלע טוער אין דער קלאָוקמאַכער יוניאָן. קאַפּלאָוויטש ווידער האָט אין פיינבערג'ן געזעהן אַ שטריינג אָרענט־לאַכען מענש, אָן צושפּיצטע אַמביציעס פון פירערשאַפט זוכעניש.

באַשליסט צו פאַרבלייבען אין אַמעריקאַ.

וואָס און ווער האָט געווירקט איז שווער צו זאָגען. פיינבערג האָט אויפגעגעבען דאָס טראַכטעניש וועגען צוריקפאָרען אין ענג־לאַנד. ער האָט אינערלאַך שלום געמאַכט מיט אַמעריקאַ און זיך אָפּגעגעבען מיט יוניאָן טעטיקייט. די צייט אין דער קלאָוקמאַכער יוניאָן איז, מילד גערעדט, געווען אַ הייסע. פאַר אַ מענש מיט אַ שטאַרקען געזעלשאַפטלאַכען חוש, איז געווען אַ סך אַרבעט און נאָך מער געלעגענהייט צו קעמפען פאַר זאַכען אין וועלכער איינער גלויבט טיף און הייס.

דער אינצידענט מיט שטעלען אַ פראַגע אויף דעם מיטינג פון לאָקאַל איינס איז פאָרגעקומען כמעט אין דער זעלבער צייט, ווען פיינבערג האָט זיך אָנגעשטויסען אויף אַ צווייטען פאַל וואָס איז דענסמאָל געווען כאַראַקטעריסטיש פאַר דעם פאָליטישען לעבען פון ניו־יאָרק.

איינמאָל גייענדיג אויף דער איסט־סייד האָט פיינבערג געזעהן אַ גאַסען־מיטינג. געווען איז דאָס אין דער צייט פון אַ וואַל קאַמ־פּאַניע. דער רעדנער, אַ טעמעני האָל קאַנדידאַט פאַר אַ אַמט, האָט „געבראָקט" זיין סחורה מיט דער זעלבסט־זיכערקייט פון אַ כיטרען פּאָליטישען. דאָס איז געווען פיינבערג'ס ערשטע דערפאַרונג מיט אַ וואַל־מיטינג אין דער נייער וועלט. ער האָט זיך אָפּגעשטעלט צו הערען. די רעדע איז אים נאַטירלאַך ניט געפעלען געוואָרען, און אויפן ענגלישען שטייגער האָט ער געשטעלט דעם רעדנער אַ פראַגע.

דער טעמעני האָל קאַנדידאַט האָט געזאָגט אַז ער וועט ענטפערען צום סוף פון דער רעדע. אויף פיינבערג'ס איבערראַשונג, האָט דער רעדנער צום סוף אָנגעטאָן דאָס מאַנטעל און גענומען אַוועקגיין. פיינ־בערג האָט אים ניט אָפּגעלאָזט און באַשטאַנען אויפן צוגעזאָגטען ענטפער. אַ הויכער פּאָליסמאַן איז צו אים צוגעגאַנגען און דערקענענ־דיג פון פיינבערג'ס אַקצענט, אַז ער איז ניט קיין היגער, האָט ער

אים שטריינג געפרעגט פון וואַנען קומט ער? פיינבערג האָט גאַנץ נאַאיוו געענטפערט: פון ענגלאַנד.

„טראָג זיך אָפּ פון דאַנען" האָט דער „קאָפּ" געוואָרענט. „פּאַרעי־נערס" (אויסלענדער) האָבען זיך ניט וואָס צו מישען אין אונ־זערע מיטינגען". אַזאַ ערשטע באַקאַנטשאַפט מיט ניו־יאָרקער פּאָלי־טישע מנהגים, איז ניט געווען צום האַרצען דעם „גרינעם" פון ענגלאַנד.

פיינבערג געדיינקט נאָך אַ קליינע אַנטוישונג וואָס ער האָט גע־האַט די ערשטע צייט אין אַמעריקאַ. אַב. ביזנאַ, דענסמאָל טשיעף קלערק, פון דזשאָינט באָארד, האָט געהאַלטען אַ לעקציע: — „טרייד יוניאָניזם און סאָציאַליזם". אַלע פּני פון דער יוניאָן זיינען אָנוועזענד געווען. ביזנאָ איז אָנגעשטעקט געווען מיט דעם שמאָלען אַמעריקאַן פעדעריישאָן אָוו לייבאָר בליק אויף טרייד יוניאָנס. די לעקציע האָט פיינבערג'ן געוואַלטיג ענטוישט, — כאָטש ער האָט געהאַט דרך ארץ פאַר ביזנאָ'ס אָרגענטלאַכקייט און זיין לאַנג־יאָריגע דינסט אין דער אַרבעטער באַוועגונג. פיינבערג האָט ניט געקענט באַגרייפען דעם אַלטען אַמעריקען פעדעריישאָן אָוו לייבאָר צוגאַנג צום טרייד־יוניאָניזם. אויף דער לעקציע האָט ער זיך באַקענט מיט דזשאָרדזש ווישניאַק. ביידע זיינען פאַרבליבען אינטימע פריינד, כאָטש זייערע וועגען האָבען זיך שפּעטער עטלאַכע מאָל דורכגעקרייצט פּאָליטיש און אַפילו טרייד יוניאָניסטיש.

פיינבערג'ס טעטיגקייטען אין לאָקאַל איינס האָט געצויגען די אויפמערקזאַמקייט פון די אַפּרייטאָרס. ענדע 1912 איז ער דערוויילט געוואָרען אין דער עקזעקוטיוו באָארד (פאַרוואַלטונג ראַט) פון לאָקאַל. אין 1914 ווערט ער געשיקט אַלס אַ דעלעגאַט פון לאָקאַל צום דזשאָינט באָארד. זיין לעבען איז ענג פאַרבונדען געוואָרען מיט דעם גורל פון דער קלאָוקמאַכער יוניאָן און פון דער אינטערנעשאָנאַל. אָט דער ענגער בונד איז געוואַקסען מיט דעם גאַנג פון די יאָרען.

זעקסטער קאַפּיטעל.

די קלאָוקמאַכער יוניאָן.

די יוניאָן נאָך דעם גרויסען גענעראַל סטרייק פון 1910. — סוועט־שאַפּ אָפּגעשאַפט, אָבער רייבונגען מיט באַלעבאַטים מערען זיך. — פּראַקטאָקאַל אַרבעט ניט ווי דערוואַרטעט. — באַלעבאַטים צו קריגעריש. — עלטערע פירער ווילען ניט אויפרייסען באַציהונגען מיט באַלעבאַטים. — אינגערע טוער שטיצען דר. הורוויטש. — פיינבערג צווישען סטראַטעגיקער פון דר. הורוויטש צד. — באַקאַנטשאַפט מיט ב. שלעזינגער. — העלפט פּאַרטיידיגונג פון א.וו.וו. — סטרייק־פירער פון לאָרענס און פּעטערסאָן. — ש. יאַנאָווסקי, עמאַ גאָלדמאַן און אַ. בערקמאַן.

איזראַעל פיינבערג איז אָנגעקומען אין ניו־יאָרק פונקט צוויי יאָר נאָך דעם אויסברוך פון דעם גרויסען רעוואָלט — דער היסטאָרישער גענעראַל סטרייק פון די קלאָוקמאַכער פון 1910. געטראָפען האָט ער די נאָכווייענישען פון דעם גרויסען זיג; צו זיין פונקטלאָך, די וויטאָגען פון ראַשיגען וואוקס.

ווייניג מענשען אין דער אַרבעטער באַוועגונג האָבען ערב יולי, 1910, געהאַט בטחון אַז די צענדליגער טויזענדער קלאָוקמאַכער, דער גאָר גרעסטער טייל פון זיי אידען, וועלען אויפשטיין און מאַכען אַ סוף צום שאַנד און הפקר פון סוועט שאַפּ. נאָך ווינציגער האָבען זיי געקענט פאָראויסזעהן, אַז די קלאָוקמאַכער, צופּיצעלט און צובערעקעלט און אַן אינדוסטרי פון קאַפּריזער מאָדע, וועלען לעגען דעם גרונדשטיין פאַר אַ נייעם העכערען טיפּ טרייד יוניאָן ווי די אַרבעטער אין אַמעריקאַ האָבען געוואוסט אין יענער צייט. צווישען די געציילטע אָפּטימיסטען איז געווען מייער לאָנדאָן, לאָיער און איבערגעגעבענער פריינד פון דער יונגער קלאָוקמאַכער יוניאָן.

דער אַלגעמיינער סקעפּטעציזם אין ראַדיקאַלע קרייזען האָט גע־שטאַמט פון די אומציילגיע, יאָרען לאַנג ניט געלונגענע, פאַרזוכען אויפצוהאַלטען שטאַנדהאַפטיגע טרייד יוניאַנס צווישען די קלאָוק־מאַכער. די ערשטע באַוועגונגען צו אָרגאַניזירען קלאָוקמאַכער האָבען געהאַט אַ קורצען קיום, ניט קוקענדיג אויף די אַנשטריינגונגען פון די אָרגאַניזאַטאָרען. אָנגעהויבען האָבען נאָך די אירלענדער פון די „נייטס אָוו לייבאָר" (ריטער פון אַרבעט) אין 1882. אין 1886, אין יאָר פון אַרבעטער שוואונג און מיליטאַנטישקייט האָט עס אויסגעזעהן

אַז די קלאָוקמאַכער, פאַרכאַפּט פון דעם אויפשטייג פון מיליאָנען אַרבעטער, וועלען אונטערשטעלען אַ פעסטען פונדאַמענט אונטער זייער יוניאָן. אויסגעלאָזט האָט זיך אַנדערש: די רעאַקציע וואָס איז אויסגעבראָכען אין לאַנד, נאָך דער היי־מאַרקעט טראַגעדיע, האָט פאַרטרונקען אויך די יונגע קלאָוקמאַכער אָרגאַניזאַציע.

אַזוי האָט זיך געצויגען מיט אַ סך אַרויפ׳ס און אַרונטער׳ס אין פאַרלויף פון יאָרען. יוניאָנס זיינען שנעל אויפגעקומען און שנעל אומגעקומען. סטרייקס זיינען געוואונען געוואָרען, אָבער די יוניאָנס האָבען זיך ניט געקענט האַלטען נאָך דעם געווינס; איז במילא דער געווינס אויך שנעל אויסגערונען.

דער נייער מענשען־מאַטעריאַל ברענגט דורך די וואַנט.

דערווייל איז דער סוועט שאַפּ געוואַקסען און זיך אויסגעשפּרייט. האַלז־שניידענדיגע קאָנקורענץ צווישען די באַלעבאַטים גופא און צווישען די אַרבעטער האָט געשאַפען אַן אונערטרעגלאַכע לאַגע. די פאַרדינסטען זיינען געווען קלעגלאַכע. כאַאָס און דעמאָראַליזאַציע איז געשטיגען. ערשט מיט׳ן אָנקומען פון דער צווייטער מאַסען אימיגראַציע, נאָכן דורכפאַל פון דער ערשטער רוסישער רעוואָלוציע 1905—6, האָבען די טוער פון די קלאָוקמאַכער פאַך־יוניאָנס, מער סקעלעטאָנען ווי יוניאָנס, באַקומען נייעם מוט. די צווייטע מאַסען אימיגראַציע האָט געבראַכט צו די ברעגען פון ניו־יאָרק מענשען וועל־כע זיינען שוין געווען אָנגעשטעקט מיט׳ן עלעמענטאַרען גייסט און געדאַנק פון דער אַרבעטער באַוועגונג. אַרבעטער וועלכע האָבען דורכגעמאַכט די הויכע כוואַליע פון רעוואָלוציע אין צאַרישען רוס־לאַנד אויך די אימיגראַנטען וועלכע זיינען אָנגעקומען פון עסטרייך־אונגאַרן, רומעניע א. פ. א. האָבען שוין פאַרמאָגט אַ שטיקעל באַקאַנט־שאַפט מיט אַרבעטער אָרגאַניזאַציעס.

דער נייער און פרישער עלעמענט איז געוואָרען דער אינסטרו־מענט, וועלכען די עלטערע, גרופּע וועטעראַנען, א. ראָזענבערג, דזש. דייטש, ס. פּאָלאָקאָף, מ. זיגמאַן, דזש. ווישניאַק, א. א., האָט באַנוצט, כדי אויפצוהויבען די גרויסע מאַסע קלאָוקמאַכער פון זומפּ פון סוועט שאַפּ און זי אַרויסצופירען אויף דעם ברייטען וועג פון אָרגאַ־ניזאַציע און מענטשלאַכע באַדינגונגען.

דער וואונדער איז געשען: דער רוף צום גענעראַל סטרייק, דער ערשטער אַלגעמיינער אַרויסטרעט פון קרוב צו זעכציג טויזענד קלאָוקמאַכער, האָט אין אַ פּאָר טעג אויסגעליידיגט אַלע שעפּער. די

פיבערישע ענטוזיאַסטישע פּאַרברייטונגען וואָס זיינען געמאַכט געוואָרען אין אַ קורצער צייט האָבען געבראַכט די גרעסטע פרוכט. אַ פּאָר טויזענד יונגע קלאָוקמאַכער האָבען מיט זייער באַגייסטערונג און אַנטשלאָסענקייט מיטגעריסען די גרויסע מענשען־מאַסע וואָס איז שווער געווען צו רירען פריהער. נאַטירלאָך די אונטערטרעגלאַכע לאַגע האָט געפאָדערט אַזאַ איבערברוך. די אָביעקטיווע באַדינגונגען זיינען רייף געווען פאַר אַזאַ געוואַגטען שריט. פונדעסטוועגען אָן דעם נויטיגען מענשען־מאַטעריאַל, אָן דעם טיפען גלויבען אין די כוחות פון די קלאָוקמאַכער מיט וועלכען די ראָזענבערגס, פּאָליאַקאָווס און זיגמאַנס זיינען געווען דורכגעדרונגען, וואָלט אַזאַ גרינדלאַכע איבערקערעניש געווען אומעגלאַך.

די ווערה געבורטען פון קאָלעקטיווען אָפּמאַך.

דער גענעראַל סטרייק איז אַרויסגערופען געוואָרען אויף צוויי באַטאַג, יולי דעם 7־טען. פון אָנהויב האָבען די פאַבריקאַנטען ניט גענומען די זאַך צו ערנסט. אָבער גאַנץ שנעל האָבען זיי זיך אַרומגעזעהן, אַז דער גענעראַל סטרייק איז זייער אַן ערנסטער ענין. זיי האָבען פּרובירט די אַלטע מעטאָדען פון העצען די עפענטלאַכע מיינונג מיט דעם געשריי: „אַגיטאַטאָרען בונטעווען”! אָבער דאָס איז ניט געווען ווירקזאַם. די עפענטלאַכע מיינונג איז געשטאַנען אויפן צד פון די סטרייקער. דאָס איז געוואָרען אַ וויכטיגער פאַקטאָר.

די וואונדערבאַרע האַלטונג און סאָלידאַריטעט פון די קלאָוקמאַכער טראָץ דעם הונגער וואָס האָט זיי געקוקט אין די אויגען, די אַקטיווע אַריינמישונג פון סעמועל גאָמפּערס, פּרעזידענט פון דער אַמעריקען פעדעריישאָן אָוו לייבאָר און פון עטלאַכע פּראָמינענטע געזעלשאַפטלאַכע טוער האָט געבראָכען די האַרטנעקיגקייט פון די באַלעבאַטים.*)

דעם צווייטען סעפּטעמבער איז דער סטרייק געווען געענדיגט

*) דער פאַרשטאַרבענער לואיס ד. בראַנדייס איז געווען זעהר טיכטיג אין שליכטען דעם סטרייק. דאָס האָט ער געשאַפן די פאָרמולע פון „פּרעפערענשעל יוניאָן שאָפּ” און די אינסטיטוציע פון „שאָפּ טשערמאַן”. בראַנדייס איז אויך געווען דער פאַרטרעטער אין דער באָארד אָוו אַרביטריישאָן וואָס דער „פּראָטאָקאָל” האָט אויפגעשטעלט. דאָס איז די גאָר ערשטע אַרביטריישאָן קערפּערשאַפט אין אַמעריקא.

און געוואונען. די קלאָוקמאַכער האָבען זיך צוריקגעקערט אין די שעפּער מיט אויפגעהויבענע קעפּ.

דער קלאָוקמאַכער סטרייק איז געווען דער ערשטער אין אַמע־ריקאַ, וואו דער אַזוי גערופענער דריטער צד, דער פּובליקום איז אַריינגעצויגען געוואָרען ווי אַן אינסטיטוציע פון אויסגלייכער. דער אָפּמאַך וואָס האָט באַקומען דעם אָפיציעלען נאָמען „פּראָטאָקאָל" האָט באַשאַפען צווישען אַנדערע די קערפּערשאַפּט פון באָארד אָוו אַר־ביטריישאָן (אַרביטראַזש קאָמיטעט) וואָס איז באַשטאַנען פון איין מיט־גליד פון יעדען צד: די יוניאָן און די אַסאָסיאיישאָן; און אַ דריטער מיטגליד וואָס פאַרטרעט די געזעלשאַפטלאַכע מיינונג. דערמיט איז געלעגט געוואָרען דער פונדאַמענט פאַר דער מאַשינעריע פון אומפּאַר־טייאישער אויסגלייכונג און ענטשיידונג פון סכסוכים. שפּעטער, אין גאַנג פון אַנטוויקלונג, איז דערפון אַרויסגעוואקסען דער אומפּאַרטיי־אישער טשערמאַן.

דער קלאָוקמאַכער סטרייק איז אויך געווען דער ערשטער וואָס איז פאַרענדיגט געוואָרען דורך קאָלעקטיווער־באַרגענינג, (קאָלעקטיווע פאַרהאַנדלונגען). אַנשטאָט דער איינגעפירטער סיסטעם פון פאַר־האַנדלונגען מיט איינצעלנע אַרבעטער־געבער, האָט די יוניאָן פאַר־האַנדעלט און געשלאָסען אַן אָפּמאַך מיט דער אָרגאַניזאַציע פון די אַרבעטער־געבער. אָט דער נייער אויפטו איז שפּעטער איינגעבירגערט געוואָרען אין דער אַרבעטער באַוועגונג און איז געוואָרען די סיסטע־מאַטישע מעטאָדע פון פאַרהאַנדלונגען און אָפּמאַכען צווישען די טרייד יוניאָנס און די אַרבעט־געבער. בלויז עטלאַכע אינדוסטריעס מיט זייערע גרויסע קאָרפּאָריישאָנס זיינען געבליבען אַן אויסנאַם.

דער פעריאָד פון רייבונגען און סכסוכים.

דער גרויסער זיג פון גענעראַל סטרייק האָט געגעבען די קלאָוק־מאַכער אַ סך געווינסען, וואָס האָבען בוכשטאבלאַך געענדערט דעם גאַנצען אויסזעהן פון דער אינדוסטריע. אָבער ווי עס איז געווען צו דערוואַרטען, האָט קיין אינדוסטריעלער פרידען זיך ניט אַראָפּ־געלאָזט אויף די קלאָוקמאַכער. רייבונגען און סיכסוכים זיינען ניט אָפּגעשטעלט געוואָרען; פאַרקערט, זיי זיינען געוואקסען און גע־הויערט איבער דער יונגער יוניאָן ווי געדיכטע דראָענדיגע וואָלקענס.

דער אָפּמאַך האָט ניט איינגעשטעלט אַ יוניאָן שאָפּ ווי די סטרייי־קער האָבען פאַרלאַנגט, נאָר אַ יוניאָן „פּרעפערענשעל שאָפּ". דאָס איז געווען אַ קאָמפּראָמיס. דאָס אויסדרוק „פּרעפערענשעל" (געבען

פאַרצוג) איז ניט קיין קלאָרער און האָט זיך געלאָזט טייטשען. אַ קוואַל פון קאָפּדרייעניש און טראָבעל איז אויסגעוואַקסען פון דעם. עס האָבען אויך ניט געפעלט קיין אַנדערע צוזאַמענשטויסען אין די שעפּער בנוגע פּרייזען. די קאָנפליקטען האָבען זיך געמערט און די באָארד אָוו גריוועַנסעס (קלאַגעס) וואָס איז באַשטאַנען פון פינף פאָרשטייער פון יעדען צד, האָט, צוליב איר צוזאַמענשטעל, זיך ניט געקענט ספּראַווען מיט דעם מבול פון קלאַגעס וואָס איז געקומען הויפּט־זעכלאַך פון די אַרבעטער. אומצופרידענקייט און אומרוהיגקייט איז געשטיגען צווישען זיי.

די גרונט אורזאַך פאַר דער אַנזאַמלונג פון אומצופרידענקייט איז געלעגען אין דער אַבסאָלוטער נייקייט פון דער גאַנצער סיטואַציע. די מערסטע באַלעבאַטים איז אָנגעקומען שווער זיך אָפּצוגעוויינען פון דעם געדאַנק און פון דער פּראַקטיקע, אַז זייערע אַרבעטער זיינען ניט מער הפקר. זיי האָבען נאָכגעגעבען בלויז אונטער דעם דרוק פון נויטווענדיגקייט; קיין אינערלאַכער שלום מיט דער נייער איינ־שטעלונג, פון אַ יוניאָן אין דער אינדוסטריע, האָבען זיי ניט געמאַכט. אויך אַ סך פון די אַרבעטער, באַפרייטע אינדוסטריעלע שקלאַפען, זיינען געווען פול מיט אונצוטרויען און אומגעדולד. אין יעדען לאַנג־זאַמען שריט פון אויסגלייכונג פון אַ סכסוך, האָבען זיי געזעהן שיער ניט אַ פאַראַט מצד די יוניאָן פירער. יעדער קאָמפּראָמיס, אָפּט אַרויפגעצוואונגען פון אַ שווערער לאַגע, איז פון זיי אָנגענומען גע־וואָרען ווי אַ צוריקטריט פון די אויסגעקעמפּטע געווינסען. זייער אומגעדולד קען אויך דערקלערט ווערען מיט זייער יוגענטלאַכען ענטוזיאַזם; זייער חשד, מיט דער ניט באַקאַנטשאַפּט מיט טעגלאַכער יוניאָן טעטיגקייט, וואו נעמען און געבען ווערען דיקטירט פון רעאַלע כוחות־פאַרהעלטנישען, וואָס הערשען אין דעם געגעבענעם מאָמענט צווישען דער יוניאָן און די באַלעבאַטים.

די עלטערע פירער אויסגעניכטערט פון זייער לאַנגער און אומעטיגער דערפאַרונג מיט אָרגאַניזירען די קלאָוקמאַכער, האָבען געציטערט טאָמער וועט די יונגע יוניאָן ניט אויסהאַלטען — אויב די באַציהונג מיט די באַלעבאַטים וועלען ווערען צופיל אָנגעשטריינגט. צוליב דער אויפהאַלטונג פון דער יוניאָן זיינען די פירער געווען גרייט צו פאַרקוקען אַ צאָל עולות און צו פאַרזעהן געוויסע גערעכטע קריוודעס. די איינגערע טוער, אַרויסגערוקט אין פאַרלויף פון גענעראַל סטרייק און פול מיט גלויבען אין די אייגענע כוחות, האָבען מיט עקשנות זיך געהויבען געגען דעם שטעכיגען צאַם מיט וועלכען די

באַלעבאַטים האָבען געזוכט אַרומצורינגלען די יוניאָן, כדי אָפּצוּאוּוישען איינציגוויז די געווינסען פון די אַרבעטער.

וואַרפענדיג אַ בליק צוריק אויף יענע מיט זאָרג־אָנגעפילטע טעג, מוז מען קומען צום שלוס, אַז דער אמת איז וואַרשיינלאַך געלעגען ערגעץ אין מיטען צווישען די צוויי עקסטרעמען: די עלטערע און אויבערשטע גרופּע פירער מיט ראָזענבערג און דייטש אין דער שפּיץ, און דער מערהייט אינגערע טוער. דער גרונט־כלל פון טרייד יוניאָן פּראַקטיקע, איז בויגזאַמקייט און פייאיגקייט צו אַנאַליזירען די לאַגע און ציהען פון דעם אַ ריכטיגען שלוס. אַ גינסטיגע לאַגע דאַרף אויסגענוצט ווערען ביז צו דער מאַקסימום מעגלאַכקייט; פאַרקערט, אַ ניט גינסטיגע לאַגע, פאָדערט אָפּט אַ צוריקטרעט דאָ און דאָרטען. אָבער די קלאָוקמאַכער יוניאָן איז געוועזן צו יונג און די באַלעבאַטים צו קריגעריש; פּראָבלעמען זיינען דאַריבער גרינג אויסגעוואַקסען צו אַ קריזיס.

דער הייסער קאַמף אַרום דר. יצחק אייזיק הורוויטש.

דער ליידענשאַפטלאַכער אינערלאַכער קאַמף אַרום דר. יצחק אייזיק הורוויטש און די שפּעטערדיג טרויעריגע און שעדלאַכע משה רובין אפּערע; צוויי געשעהענישען וואָס האָבען אויפגעטרייסעלט די יוניאָן, דאַרפען דאַריבער באַטראַכט ווערען ווי די ווייען פון ראַשיגען וואוקס. די קלאָוקמאַכער יוניאָן האָט כמעט ווי איבערנאַכט זיך דערזעהן אין אַ פּאָזיציע פון פאַראַנטוואָרטלאַכקייט פאַר דעם ברויט און פוטער פון צענדליגער טויזענדער פאַמיליעס, אין אַן אינדוסטרי געבויט אויף קאַפּריזער מאָדע און איינגעטונקט יאָרען לאַנג אין אומבאַשרייבלאַכער הערשאַפט פון באָס און פאָרמאַן. שאַרפע צוזאַמענשטויסען מיט בעלי־בתים און הייסע אינערלאַכע קאָנפליקטען זיינען געוועזן אומפאַרמיידלאַך.

דער בוך איז ניט די געשיכטע פון דער קלאָוקמאַכער יוניאָן, דערצו איז אונמעגליך צו באַשרייבען דעם אינהאַלט פון דעם פאַרביטערטען קאַמף אַרום דר. הורוויטש אין עטלאַכע שורות. די יעניגע וועלכע זיינען פאַראינטערעסירט אין אַ גרינדלאַכער אָפּשאַצונג פון אָט דער שטורמישער געשעהעניש, קענען דאָס געפינען אין דער געשיכטע פון דער אינטערנעשאָנאַל און טיילוויז אין דעם יובילי בוך פון דער קלאָוקמאַכער יוניאָן אַרויסגעגעבען אין 1935, אויך אין דער געשיכטע פון לאָקאַל 117.

אין די ראַמען פון דער ביאָגראַפיע קען נאָר פאַרבייגייענדיג געזאָגט ווערן, אַז דר. הורוויטש האָט זיך געשטעלט געגען דער שעדלאַכער פּראַקטיק פון די בעלי־בתים און זייערע פאַרשטייער אין דער גריוועגס באָארד. זיי האָבען נאָכאַנאַנד פאַרלעצט דעם „פּראָטאָקאָל" סיי אין אינהאַלט און סיי אין פאָרמע. דר. הורוויטש האָט געהאַט זיין אייגענעם פּלאַן ווי אַזוי צו לייזען דעם באַרג אָנגעקליבענע קריוודעס און קלאַגעס. געוויסע טיילען פון זיין פּלאַן זיינען געווען נויטיגע רעפאָרמעס און זיינען טאַקע שפּעטער פאַרווירקלאַכט געוואָרען. אַנדערע טיילען זיינען געווען אוטאָפּיסטיש, און אפילו שעדלאַך צוליב זייער פאָרמעלען יוריסטישען צוגאַנג. די צרה איז געווען, וואָס דר. הורוויטש אַ מענש מיט אַ באַדייטענדיגען וויסען, איז אָבער ניט געווען געקענאָטען פון דעם טייג פון וועלכע יוניאָן פירער קומען אַרויס. אַ שטרייגגער אינדיווידואַליסט, איינגעשפּאַרט, גראַדליניג און אפילו סוקעוואַטע; אַן אָנהייגגער פון דעם בוכשטאַב פון געזעץ, איז ער גלייכצייטיג געווען אַ שוואַכלינג אין פּראַקטישע אָנגעלעגענהייטען. אָנצופאַרטרויען אים די פאַרוויקעלטע אָנגעלעגענהייטען פון דער יונגער יוניאָן, האָט מען ניט געטאָרט. אָנצונעמען געוויסע פאַרשלאָגען זיינע, האָט מען באַדאַרפט.

די בייזוויליגע געגנערשאַפט פון די בעלי־בתים צו דר. הורוויטש און זייערע פּראָבעס צו פאַרפירען אַ שטרייט מיט דער יוניאָן צוליב אים, זיינען געגוג געווען, ער זאָל געווינען די שטיצע פון די אינגערע טוער און דער מערהייט מיטגלידער. אויב אונזערע שונאים זיינען געגען אים, איז ער גוט פאַר אונז! — דאָס איז אַן אַלטער כלל. דערצו איז בכלל געלעגען אַ היבשער תהום צווישען אַזאַ מענש ווי דזשאַן דייטש, אַן עכטער אָנהייגגער פון „פּיור און סימפּעל טרייד יוניאָניזם". (טרייד יוניאָנס פון אַ שמאָלען עקאָנאָמישען כאַראַקטער) און די אינגערע ראַדיקאַלען וואָס האָבען געקוקט מיט אַנדערע אויגען אויף די פונקציעס פון אַ טרייד־יוניאָן.

לאָקאַל איינס פירט קאַמף פאַר דר. הורוויטש.

לאָקאַל איינס, דער גרעסטער לאָקאַל אין דער יוניאָן האָט זיך געשטעלט אין שפּיץ פון דעם קאַמף פאַר דר. הורוויטש, פיינבערג דענסמאָל שוין אַ מיטגליד פון דער עקזעקוטיוו פון לאָקאַל, איז געווען צווישען די סטראַטעגיקער פון דעם הורוויטש צד. הורוויטש'ס געגנער, ראָזענבערג, דייטש, האַלפּערין, פּערלשטיין, פּאַליאַקאָוו, זיגמאַן און ווישניאַק זיינען אויך ניט געשטאַנען מיט פאַרלייגטע הענט. אַ סך

בייז בלוט און פערזענלאַכער שנאה איז אַרויסגעקומען. עס זיינען אָבער אויך געווען פאַלן ווען די צדדים האָבן ניט פאַרלאָרן זייער גלייכגעוויכט. ווען אַזאַ פאַל דערציילט פיינבערג.

לאָקאַל איינס עקזעקוטיווע, האָט אים און וואַגנער געשיקט צו רעדן אויפֿן מיטינג פון לאָקאַל 23 סקוירט מאַכער יוניאָן צו זעהן אפשר איז מעגלאַך זיך צו דעררעדען צו אַן אויסגלייך. די שטימונג איז געווען זייער אַן אַנגעצויגענע. פּערעלשטיין און ווישניאַק פון לאָקאַל 23, האָבן פון אָנהויב ניט געוואָלט די צוויי שלוחים לאָזען רעדן. פיינבערג און וואַגנער זיינען אָבער געווען דעלעגאַטען צום דזשאָינט באָארד און די מיטגלידער האָבן געוואָלט זיי אויסהערען. פּערעלשטיין און ווישניאַק האָבן נאָכגעגעבן און דער הויפּט רעדנער איז געווען פיינבערג. אָנשטאָט זיך צו היצען און ריידען שאַרף און סאַרקאַסטיש, ווי אַלע האָבן פון אים דערוואַרטעט, האָט פיינבערג דוקא געהאַלטען אַ זעהר זאַכלאַכע, לאָגישע רעדע. מען האָט אים שטאַרק אַפּלאָדירט און דער טשערמאַן האָט אים באַדאַנקט פאַר דער אינטעליגענטער באַהאַנדלונג פון דער אַנגעווייטאָגטער פראַגע. אָט די זאַכלאַכקייט און לאָגישקייט איז שפּעטער געוואָרען אַ צווייטע נאַטור בא אים.

דר. הורוויטש האָט רעזיגנירט דעם 22־טען יאַנואַר 1914. שטאַרקע איבערבלייבאַכצען פון דעם ברודער קאַמף, וואָס ער האָט פאַראורזאַכט, זיינען אָבער פאַרבליבען און האָבן געטליעט באַזונדערס אין לאָקאַל איינס, קלאוק־אָפּערייטאָרס.

פיינבערג האָט זיך אין יענע יאָרען גענומען איינבירגערען אין דער יוניאָן און אין דער אידישער אַרבעטער־באַוועגונג. זיין לאָקאַל האָט אים געשיקט אין די פאַראייניגטע אידישע געווערקשאַפטען וואָס האָט פאַרנומען אַ וויכטיגע פּאָזיציע אין דערציהען יונגע אידישע יוניאָנס. פיינבערג האָט ניט פאַרפעלט קיין מיטינג פון די געווערקשאַפטען. אין די געווערקשאַפטען האָט פיינבערג זיך באַקענט מיט מאַקס פּיין און מיט אַנדערע געווערקשאַפטען־טוער. דעם פאַרשטאַרבענעם פּיין האָט ער ליב געהאַט פאַר זיין פאָלקסטימלאַכקייט און פיינעם הומאָר. פיינבערג האָט מיטגעהאָלפען אין דעם קאַמף געגען לייבאָוויטש און קאַזימירסקי, וועלכע זיינען באַשולדיגט געוואָרען אין ניט אָרענטלאַכער אויפפירונג. ביידע זיינען אויסגעשלאָסען געוואָרען פון די געווערקשאַפטען, (וואו זיי זיינען געווען גאַנצע באָסעס) און פאַרטריבען געוואָרען פון דער אידישער אַרבעטער באַוועגונג. יענע געשעהעניש האָט אַרויסגערופען אַ סך טומעל און היץ.

אין יאָר 1913 האָט פיינבערג זיך אויך באַקאַנט און געוואָרען פריינד מיט בענדזשאַמין שלעזינגער, איינער פון די בויער פון דער קלאָוקמאַכער יוניאָן און פון דער אינטערנעשאָנאַל. ער האָט געטראָפען שלעזינגער׳ן אויף איינעם פון די קאָקוס מיטינגען פון לאָקאַל איינס. קאָקוסען זיינען שוין אַריין שטאַרק אין דער מאָדע אין דער יוניאָן. שלעזינגער און דענסמאָל געווען פול מיט ענערגיע און אימפעט. פיינבערג האָט אים רעספעקטירט פאַר זיין שטאַרקען כאַראַקטער און גראָדען שכל.

אידעאָלאָגיש איז פיינבערג נאָך אַלץ געווען פאַרבונדען מיט דעם אַנאַרכיזם אָבער די פעדים פון בונד זיינען געוואָרען אַלץ שוואַכער. בכלל, איז דער סוף פון צוויטען צענדליג פון דעם יאָר הונדערט געווען דער באַרג אַרונטער פעריאָד פון דער אַנאַרכיסטישער באַוועגונג צווישען אידען. די סאָציאַליסטישע באַוועגונג האָט גענומען שטייגען. די אורזאַכען זיינען אויסער די ראַמען פון דעם בוך. ווי אַ כלל גענומען האָט איינגעוואָרצעלקייט אין דעם אַמעריקאַנעם באָדען ניט געקלאַפּט אין טאַקט מיט דער אַנאַרכיסטישער אידעאָלאָגיע, מיט איר טראָפּ אויף אַנטי־מלוכה׳שקייט און פאַר קאָמונעס. אַמעריקאַ, דאָס לאַנד פון עוואָלוציאָנערער אַנטוויקלונג און רעפאָרמעס, איז ניט געווען מסוגל צו שפּייזען אויף אַ גרויסען שטייגער אַזאַ באַוועגונג ווי די אַנאַרכיסטישע. אָבער אין די יאָרען פון 1912־1915 האָבען די אַנאַרכיסטען און זייערע סינדיקאַליסטישע פריינד פון דער א. וו. וו. (אינדאָסטריעל וואָרקערס אָוו. די וואָרלד) נאָך אַרויסגעוויזען, דאָ און דאָרטען, שטאַרקע אויפפלאַמען פון טעטיגקייט. באַזונדערס האָט זיך דאָס אויסגעדריקט אין צוויי קרעפטיגע און בלוטיגע סטרייקס אין דער טעקסטיל אינדוסטריע. דער סטרייק אין לאָורענס, מאַסאַטשוסעטס אין 1911־1912 און דער סטרייק אין פּעטערסאָן, ניו־דזשוירזי, אין 1913. ביידע סטרייקס, געפירט אויף׳ן שטורמישען, הייסען, „וואָבלי״־שטייגער, האָבען אַרויסגערופען גרויס אַנזעהן אין לאַנד. די פּאָליציי איז געווען מערדערלאַך־ברוטאַל. די קאָנסערוואַטיווע עלעמענטען האָבען ביטער באַפאַלען די סטרייק־פירער און די ליבעראַלע גרופען, דענסמאָל קליין אין צאָל, האָבען געזוכט צו געבען זיי שטיצע.

הילף־באַוועגונג פאַר די סטרייקערס אין לאָורענס און פּעטערסאָן.

פיינבערג איז אָנגעקומען צום סוף פון סטרייק אין לאָורענס. אַ מאָרד־קלאַגע איז אויפגעשפּילט געוואָרן געגען די צוויי פירער פון

סטרייק: דזשאָו עטאָר און אַרטוראָ דזשאָוואַניטי, דער לעצטער — אַ שטורעם פויגעל אין די ראַדיקאַלע קרייזן. פּיינבערג האָט גענומען אַ טעטיגען אַנטייל אין דער באַוועגונג צו פּאַרטיידיגען די צוויי אומ־שולדיגע סינדיקאַליסטען. ער האָט גערעדט אויף אַ סך אָפענע מיטינ־גען אין אַלע טיילען פון שטאָדט. דער צווייטער סטרייק אין פּעטער־סאָן פון די זייד־וועבער אין 1913 איז אויך רייך געווען מיט דראַמאַטישע מאָמענטען. צוליב דעם וואָס אין שפּיץ פון סטרייק זיינען געשטאַנען די א. וו. וו. האָט די אַמעריקען פעדערײשאָן אָוו. ליי־באָר זיך געהאַלטען פון דער ווייטען און ניט גאָר פריינדלאַך זיך באַ־צויגען צום סטרייק. פּיינבערג'ס סימפּאַטיעס זיינען געלעגען מיט די א. וו. וו. סטרייק־פירער.

פאָרגעקומען איז דאָס דעם ערשטען מאַי, 1913. פאַר פּיינ־בערג'ן — צום ערשטען מאָל אַ מאַי פייערונג אין אַמעריקאַ. די „געווערקשאַפטען" וואָס איז געווען די יאָרלאַכע איינאָרדנער פון פּאַראַד, האָט ניט געוואָלט צולאָזען די א. וו. וו., מיט ווען עמען די אַמעריקען פעדערײשאָן אָוו. לייבאָר יוניאָנס האָבען געהאַט אַ סך שווערע צוזאַמענשטויסען, צו רעדען פון זייער וואָגען אויף יוניאָן סקווער. די סטרייק־פירער, וועלכע האָבען געבראַכט אַ סך קינדער פון סטרייקער פון פּעטערסאָן, זיינען אַנטשלאָסען געווען צו מאַכען אַ דעמאָנסטראַציע געגען דער פּאָליציי ברוטאַליטעט דאָרטען. די געווערקשאַפטען פירער וואָלטען אויסגעפירט, ווען ניט די אַריינמי־שונג פון צוויי פּראָמינענטע ראַדיקאַלע שרייבער, ה. האַפּגוד און לינקאָלן סטעפּענס, איינגעלאַדענע געסט אויף דער אָפּיציעלער פּלאַט־פאָרמע. די „וואָבליס" האָבען זיך געווענדעט צו די צוויי שרייבער און די געווערקשאַפטען פירער האָבען דאַן נאָכגעגעבען און דערלויבט אַ פּאָר א. וו. וו. רעדנער. פּיינבערג האָט, לויט דעם עדות זאָגען פון אַ פּאָר פריינד פון יענעם פּעריאָד, געהאַט די געלעגענהייט צו האַלטען אַ טראַציגע רעדע, פול מיט פייער, געגען די עקאָנאָמישע און פּאָ־ליטישע באַהערשער פון לאַנד. דערביי האָט ער אויך איינגעטיילט אַ היבשע פּאָרציע די טוער פון די געווערקשאַפטען און פון דער אַמעריקען פעדערײשאָן אָוו. לייבאָר.

גלויבט יאַנאָווסקי איז אונטערשעצט געוואָרען.

פּיינבערג האָט אויך געשטיצט די „פרייע אַרבעטער שטימע". ער האָט זי באַטראַכט פאַר אַ דורכאויס נוצלאַכע און פרייע פּלאַטפאָרמע

פאַר מיינונג־אויסטויש און דער אַרבעטער באַוועגונג גופא. זיין צוגאַנג צו דער צייטונג האָט ער ניט געביטען. פיינבערג, האָט געהאַט אַ הויכע מיינונג איבער ש. יאַנאָווסקי, רעדאַקטאָר פון דער „פרייער אַרבעטער שטימע". פיינבערג איז נאָך איצט אויך איבערצייגט אַז יאַנאָווסקי׳ס גרויסע פאַרדינסטן פאַר דער אידישער אַרבעטערשאַפט זיינען אונטערשאַצט געוואָרען. זיין אונאבהייניקייט און גלייכצייטיג זיין טאָלעראַנץ צו אַנדערע ריכטונגען אין דער אַרבעטער באַוועגונג, האָט פיינבערג׳ן דערמאָנט אָן די גוטע זייטען פון דער ענגלישער אַרבעטער באַוועגונג וואָס האָבען געפונען אַזוי פיל חן אין זיינע אויגען. פיינבערג׳ן איז אויך שטאַרק געפעלען יאַנאָווסקי׳ס לאָגיק, אַנאַליטישע פיאיגקייטען אוןווירדיגע האַלטונג.

אין די עטלאַכע בליהענדיגע יאָרען וואָס דער אַנאַרכיזם האָט געהאַט אויף דער אידישער גאַס אין ערשטען העלפט פון דעם צווייטען צענדליג יאָר, האָט פיינבערג זיך געטראָפען מיט אַלע אַנאַרכיסטישע טוער. עמאַ גאָלדמאַן באַלאַנגט ניט צווישען די יעניגע איבער וועמען פיינבערג האָט געהאַט אַ גינסטיגע מיינונג. ער האָט זי באַטראַכט פאַר אַ ניט טיפען מענש, וואָס האָט דערצו פאַרשווענדעט אירע כוחות אויף ניט וויכטיגע זאַכען. באַזונדערס איז פיינבערג׳ן ניט געפעלען געוואָרען איר טיכטיגע, כסדר׳דיגע פראָפאַגאַנדע פאַר „פרייער ליבע". אירע אָפטע לעקציעס איבער אָט דער „הייסער" טעמא האָט צוגעצויגען אַ סך נייגעריגע מענשען וועלכע האָבען ניט געהאַט קיין שייכות מיט דער אַנאַרכיסטישער לערע.

פיינבערג איז איינמאָל אָנוועזענד געוועזן אויף אַזאַ לעקציע אויף וועלכער אויסער עמאַ, האָבען אנטייל גענומען נאָך צוויי אַנאַרכיסטישע פראָפאגאַנדיסטען. דער עולם איז געווען אַ גרויסער. אים האָט אָפגעשלאָגען פון אָט די סענסאַציאָנעלע אַרויסטרעטונגען, וועלכע, אין זיינע אויגען, האָבען פאַרמאָגט ווינציק באַדייטונג, מיט׳ן אויסנאַם פון פוסטער רעקלאַמע, פאַר דער אַנאַרכיסטישער באַוועגונג. עמא גאָלדמאַן האָט פאַרמאָגט אַ סך ענערגיע וואָס האָט געקענט אויסגענוצט ווערען פאַר פאַסיגערע צוועקען. שפּעטער, שוין אין גלות פון אַמעריקאַ, איז עמא גייסטיג אויסגעוואקסען. אויף אירע עלטערע יאָרען האָט זי קאָנצענטרירט איר ענערגיע אויף פרוכטבאַרער פראפּאַגאנדע געגען טאָטאַליטאַרישע אָנשויאונגען.

אַ גאַנצען אַנדער צוגאַנג האָט פיינבערג געהאַט צו אַלעקסאַנדער בערקמאַן. ווען פיינבערג האָט אים געטראָפען, איז בערקמאַן געווען אַ רייפער מענש און ניט מער דער יונגער בחור׳ל וואָס האָט אימפּולסיוו און דעמאָנסטראַטיוו זיך געוואָרפען שיסען דעם האַרטען שטאָל

מאַגנאַט פריק, פאַר דער פאַרגאָסענער אַרבעטער בלוט אין דעם העמסטעד שטאָל סטרייק אין 1892. בערקמאַנ׳ס ליבלאַכקייט, זיין באַשיידענע האַלטונג און זיין געלערזאַמקייט האָט שטאַרק אימפּאָנירט פיינבערג׳ן. ער באַטראַכט בערקמאַן ווי אַ צירונג פאַר יעדער באַוועגונג. קראַנק און איינזאַם איז בערקמאַן באַגאַנגען זעלבסטמאָרד אין שווייץ אין 1936.

ניט קוקענדיג אויף אַלע פאַרבינדונגען איז פיינבערג׳ס לעבענסוועג ניט צונויפגעגאָסען געוואָרען מיטן אַנאַרכיזם נאָר מיט דער קלאוקמאַכער יוניאָן, מיט דער אינטערנעשאָנאַל און מיט דער סאָציאַליסטישער באַוועגונג. אָן צווייפעל, אייגענשאַפטען פון אַנאַרכיסטישער דערציהונג האָבען זיך אָבגעזעצט אין פיינבערג׳ס גייסטיגען באַגאַזש און האָבען באַפאַרבט זיין ווייטערדיגע אויפפירונג. אָבער בכלל גענומען, איז יעדער בלאַט פון זיין לעבען ענג צונויפגעבונדען מיט׳ן גורל פון די קלאָוקמאַכער. פיינבערג און די קלאָוקמאַכער, פיינבערג און די אינטערנעשאָנאַל זיינען באמת ניט צוטיילבאַר.

זיבעטער קאַפּיטעל.

די אָפּטע קריזיסען אין דער יוניאָן. — די באַמיהונגען צו רעפאָרמירען דעם „פּראָטאָקאָל.” — די סולקעס פּראָוואָקאַציע. — געהילף צו ב. שלעזינגער אין דזשאָינט באָארד. — דער לאָק־אַוט אין 1916. — די הערלאַכע האַלטונג פון די סטרייקער. — די פריינדלאַכע עפענטלאַכע מיינונג. — וואָס פיינבערג האָט ניט געזעהן אין ענגלאַנד. — באַקענט זיך נעהענטער מיט אַמעריקאַ. — אידישע אַמעריקאַ מאַכט אים באַוואוסטזיניג איבער אידישע פּראָבלעמען.

רייפקייט.

אָרגאַניזאַציעס וואָס זיינען געבאָרען געוואָרען צו אַ לאַנגען לעבען קענען ניט זיך אויסבעהאַלטען ערגעץ־וואו אונטער אַ דאַך, אויסצומיידען שטורעמס פון דרויסען און פון אינעווייניג. זייער וועג צו רייפקייט און שטאַנדהאַפטיגקייט ליגט איבער אַ סך שטיינער און שטרויכלונגען. זייער אַנטוויקלונג איז ניט אין אַ גלייכער ליניע, נאָר איבערגעהאַקט פון אַרויפ׳ס און אַרונטער׳ס. מאָמענטען פון דערגרייכונגען און מאָמענטען פון קריזיס קייקלען זיך איינע נאָך די אַנדערע. עס דויערט אַ לייגערע צייט, ביז דרויסענדיגע און אינעווייניגסטע קאָנפליקטען ווערען באַזייטיגט און דער גאַנג פאָראויס איז באַפרייט פון אַזעלכע קאַנוואולסיווע־אויפטרייסלונגען, וואָס פּאַראַליזירען וואוקס און פּראָגרעס.

אויב עס איז זעלטען צו געפינען גרויסע טרייד יוניאָנס וועלכע האָבען ניט דורכגעמאַכט אַ פיינלאַכען פּראָצעס פון אַנטוויקלונג, קען מען אָן איבערטרייב זאָגען אַז די קלאָוקמאַכער יוניאָן איז באַלאָדען געווען מיט צענפאַכער פיינלאַכקייט. אָט די יוניאָן אויף וועמען עס איז אויסגעפאַלען די היסטאָרישע ראָלע אויסצוטרעטען אַ וועג צו נייע דערגרייכונגען פאַר אַ סך אימיגראַנטישע און ניט אימיגראַנטישע יוניאָנס, האָט איבערגעלעבט אַ שטורמישע געשיכטע וואָס האָט וואַרשיינלאַך ניט קיין גלייכען אין דער טרייד יוניאָן באַוועגונג פון אונזער לאַנד.

פירער קומען און פירער גייען.

אין די גלגולים וואָס האָבען זיך געצויגען, מיט קליינע איבעררייסונגען פון 1912 ביז דעם קריזיס אָנהויב די דרייסיגער יאָרען, זיי־

נען רעפּוטאַציעס געמאַכט געוואָרען און רעפּוטאַציעס זיינען צורונען געוואָרען. אַ מענש ווערט דערקענט אין אַ קריזיס, ניט אין אַ גע־ווינלאַכער נאָרמאַלער צייט; און קריזיסען זיינען געווען גאַנץ אָפטע געסט אין דער קלאָוקמאַכער יוניאָן; במילא זיינען פירער און טוער אַרויף און אַרונטער. און פּונקט ווי די אָרגאַניזאַציע האָט דורך איר אויסערגעוויינלאַכע לעבענס־פעאיגקייטען בשלום דורכגעטראָגען אַלע דרויסענדיגע און אינערלאַכע צוזאַמענשטויסען, אַזוי איז געשעהן מיט אירע פירער און טוער. די יעניגע וועלכע האָבען פאַרמאָגט אינערלאַכען כוח, אויסדויער, איבערגעבענקייט און גלויבען אין די קלאָוקמאַכער, האָבען סוף כל סוף באַהערשט אַלע שטערונגען און ריי־בונגען ווי שווער זיי זיינען ניט געווען. די וועלכע האָבען די אייגענ־שאַפטען ניט פאַרמאָגט, זיינען פאַרבליבען אין דרויסען.

אין די אַלע קריזיסען, קלענערע און גרעסערע איז פיינבערג, מיט קנאַפּע אויסנאַמען, שוין געווען אַן אָנטיילנעמער. זיין פּלאַץ אין דער קלאָוקמאַכער יוניאָן איז אויסגעברייטערט געוואָרען. צוזאַ־מען מיט דער אונפאַרמיידלאַכער דערפאַרונג וואָס די ענערגישע טע־טיגקייט אין דער יוניאָן האָט אים געבראַכט, איז אויך געשטיגען זיין באַקאַנטשאַפט מיט די קאָמפּליצירטע סאָציאַלע באַדינגונגען פון אַמעריקאַ. זיין אָנטייל אין די באַוועגונגען וואָס שטרעבען צו ענדערען אָט די באַדינגונגען און זיי צו פאַרקירעווען אין דער ריכטונג פון וואוילזיין פאַר דער מערהייט פון פאָלק, איז געוואַקסען.

אין די עטלאַכע יאָרען פון דעם „פּראָטאָקאָל” האָט די דזשאָינט באָארד געהאַט אַ היבשע צאָל הויפּט באַאַמטע: ס. פּאָליאַקאָף, דזשאָן דייטש, אב. ביזנא, דזשאָרדזש ווישניאַק, דר. הורוויטש, סידני הילמאַן, ב. שלעזינגער און מ. זיגמאַן. די באַלעבאַטים האָבען קיינמאָל ניט אָפּגעלאָזט און אָנגעוואָרפען די יוניאָן טראָבעל נאָך טראָבעל.

די טראָציגקייט פון די בעליבאַטים.

דער קאַמף אַרום דר. הורוויטש האָט געהאָלפען אַרויסצוברייג־גען די שוואַכערע פונקטען פון „פּראָטאָקאָל” און פון זיין מאַשינע־ריע. אַ קאַמף איז אויסגעוואַקסען אַרום דעם באַרימטען „הייער און פייער” (אָנשטעלען אַן אַרבעטער און אים ענטזאָגען). אַ יוניאָן וואָס פאַרמאָגט ניט קיין דעה ווייניגסטען איבער די אנטזאָגונג פון אַן אַרבעטער, פאַרמאָגט בכלל ווייניג באַדייטונג און לעבענס־באַרעכ־טיגונג. די באַלעבאַטים דערמונטערט פון קריזיס אין דער יוניאָן

און קריגעריש צוליב דער שווערער עקאָנאָמישער לאַגע אין לאַנד, האָבען ניט אויסגעלאָזט קיין געלעגענהייט צו פּראָוואָצירען די יוניאָן צו דראַסטישע אַרויסטרעטונגען. זיי האָבען געהאָפּט אַז אַזעלכע האַנדלונגען וועלען נאָך שטאַרקער זי אָפּשוואַכען און אפשר טאַקע זי אומברייינגען.

די יוניאָן באַוואוסטזיניג איבער אירע ניט קאָנסאָלידירטע פּאָזיציעס און איבער די ניט גינסטיגע עקאָנאָמישע באַדינגונגען, האָט געזוכט אויסצומיידען אַ פאַרמעסטונג פון כוחות מיט די באַלעבאַטים. ב. שלעזינגער, פּרעזידענט פון דער אינטערנעשאָנאַל זינט 1914, האָט אין 1915 פאָרגעשלאָגען אַן אומפּאַרטייאישע קאָמיטע אונטער דער פירערשאַפט פון לואיס ד. בראַנדיס אָדער מעיאָר מיטשעל אויסצוגלייכען די סכסוכים. די באַלעבאַטים, אין דעם גלויבען אַז זיי האָבען צוגעשפּאַרט די יוניאָן צום וואַנד, האָבען דעם פאָרשלאָג ניט געוואָלט אָננעמען. שלעזינגער מיט דער נאָהענטער הילף פון מאָריס הילקוויט איז געלונגען ווידער צו פאַראינטערעסירען פּראָמינענטע געזעלשאַפטלאַכע טוער; אַזעלכע מענשען ווי דזשייקאָב שיף, לואיס ד. בראַנדייס, אָסקאַר שטרויס, דר. י. ל. מאַגנעס א. א. האָבען זיך אַריינגעמישט אויף דער זייט פון דער יוניאָן. שלעזינגער'ס פאָרשלאַג איז אָנגענומען געוואָרען. מעיאָר מיטשעל האָט באַשטימט אַ „קאָונסיל אָוו. קאָנסיליאיישאָן" (ראַט פאַר פאַרמיטלונג און אויסגלייכונג) צו שליכטען דעם סכסוך. דער קאָונסיל איז באַשטאַנען פון אַזעלכע אָנגעזעהענע בירגער: לואיס ד. בראַנדייס, דר. פעליקס אַדלער, הויפּט פון דער געזעלשאַפט פאַר עטישע קולטור; פּראָפעסאָר קירטשוועי, אַ באַוואוסטער ליבעראַל; האַמילטאָן האָלט, רעדאַקטאָר פון „אינדע־פּענדענט", הענרי ברוער, באַנקיר, און טש. ל. בערנהיימער, אַ פּראָ־מינענטער מיטגליד פון ניו־יאָרק טשיימבער אָוו. קאָמערס. אין יענער צייט איז מאָריס הילקוויט שוין געווען דער הויפּט ראַטגעבער פון דער קלאָוקמאַכער יוניאָן. זיין אָנטייל אין אויספורמען די יוניאָנס ליניע און זיין איינפלוס, איז נאָכאַנאַנד געשטיגען, ביז זיין טויט אין 1933.

דער אויסגלייך־קאָמיטעט האָט פּרובירט צו לייגען נייע לאַטעס אויף דעם צוריסענעם מלבוש פון „פּראָטאָקאָל". די לאַטעס האָבען זיך לאַנג ניט געהאַלטען. אַ פאַרמעסטונג פון כוחות האָט זיך אָנגע־רוקט. די פאַרמעסטונג האָבען געקענט אויסמיידען בלויז די בעלי־בתים פון דער פּראָטעקטיוו־אַסאָסיאיישאָן; אָבער זיי האָבען עס ניט געוואָלט. די פירער פון דער אַסאָסיאיישאָן זיינען זיכער געווען אין זייער זיג, האָבען זיי געשטויסען צו אַן אַלגעמיינעם קאַמף.

די סולקעס פּראָוואָקאַציע און די מאָרד קלאגע.

נאָך איידער דער קריזיס אין די באַציהונגען מיט די באַלעבאַטים איז רייף געוואָרען צו אַן אָפיציעלען איבערייס, האָט די יוניאָן דורכ־געמאַכט די סולקעס־מאָרד־אָנקלאַגע וואָס איז אין תוך געווען אַ פּראָוואָקאַציע געגען דער יוניאָן. אַזוי ווי די קלאַגע איז אָנגעקומען גלייך נאָכ'ן סוף פון דעם קאַמף אָרום דר. הורוויטש, מיט דער גרויסער ביטערקייט ווי אַ נאָכקלאַנג, האָט עס געקענט פאַרוואַנדעלט ווערען אין אַן ערנסטער געפאַר. אויסגעלאָזט האָט זיך אַנדערש; די יוניאָן איז אַרויסגעקומען בשלום פון דער פּראָוואָקאַציע און האָט נאָך פאַרשטאַרקט אירע רייען.

מאַקס סולקעס, אַ מיטגליד פון אַ פּריוואַטער דעטעקטיוו אַגענ־טור האָט פריהער געזוכט זיך אַריינצורייסען אין דער קלאָוקמאַכער סיטואַציע דורך אַן אייגענע, כלומר'שטער, יוניאָן. ער האָט אָרגאַ־ניזירט די „אינטערנעשאָנאַל לײדיס גאַרמענט וואָרקערס אָוו די וואָרלד". סולקעס האָט געקראָגען שטיצע פון געוויסע באַלעבאַטים. זיין סקעב יוניאָן האָט קיין אָרענטלאַכע אַרבעטער ניט צוגעצויגען, איז זי דעריבער ניט געווען קיין באַזונדערע געפאַר. אָבער סולקעס האָט זיך ניט באַנוגענט מיט סקעבעריי. ווען אים איז געלונגען אָנצו־העצען דעם דיסטריקט אַטאַרני אויפצונעמען קלאַגעס פון מאָרד געגען זיבען יוניאָן טוער איז די זאַך געוואָרען ערנסט. די זיבען פאַר־קלאָגטע אין טויט פון אַ סטריק ברעכער, איינער לייבאָוויטש, זיינען געווען: מאָריס זיגמאַן, ס. מעץ, דזש. סטעפּניקער, דזש. וואָלף, א. וועדינגער, מ. זינגער און י. אשפּיז.

די יוניאָן האָט אַרויסגענומען די אָנגעקלאָגטע אויף בייל; און הילקוויט האָט דורך אַ געריכט פאַרבאָט צוגענומען פון סולקעס דאָס רעכט צו באַנוצען דעם נאָמען אינטערנעשאָנאַל אויף זיין געשעפטל. געוויסע צייטונגען אָבער האָבען דערוויילן אויפגעכאַפּט די מאָרד קלאַגע און אויפגעשפּילט אַן אַנטי־יוניאָן סענטימענט. עס האָט געהאַלטען דערביי אַז פיינדלאַכע עפענטלאַכע מיינונג זאָל געשאַפען ווערן געגען די אָנגעקלאָגטע ערב זייער פּראָצעס.

דער פּראָצעס האָט זיך אָנגעהויבען סעפּטעמבער דעם 23־טען, 1915 און האָט זיך געצויגען ביז אָקטאָבער דעם 8־טען, דעמזעלבען יאָר. דער יוניאָן האָט דאָס געקאָסט אַ סך געלד־מיטלען. הילקוויט און די אַנדערע פאַרטיידיגער איז געלונגען אויפצודעקען דעם „פריים אָפּ" (פאַרשווערונג) פון דער קלאַגע און די אָנגעקלאָגטע זיינען באַפרייט געוואָרען.

אין אַמט און צוריק אין שאַפּ.

אין 1914, איז פיינבערג אויף אַ קורצער צייט געוואָרען אַ באַאַמ־טער פון דזשאָינט באָארד. שלעזינגער, איז נאָך דר. הורוויטשעס רעזיגנאַציע, איינגעלאַדן געווארען צו ווערן דזשענעראַל מענעדזשער פון דזשאָינט באָארד. די קלאָוקמאַכער יוניאָן איז געווען די גרעס־טע און וויכטיגסטע אָרגאַניזאַציע פון דער אינטערנעשאָנאַל; איר פונדאַמענט און רוקען ביין אין דער זעלבער צייט. שלעזינגער האָט דעריבער אָנגענומען די איינלאַדונג. אַזוי וויכטיג איז געווען צו פאַרזוכען צו באַרוהיגען די אויפגערעגטע געמיטער נאָך דער אויפ־טרייסלונג אַרום דר .הורוויטש.

שלעזינגער האָט אָנגענומען דעם אַמט מיט דער באַדינגונג, אַז פיינבערג זאָל ווערען זיין אַסיסטענט. פאַר פיינבערג'ן איז דאָס געווען אַ קוואַל פון טרייד יוניאָן דערפאַרונג ווי אויך אַ גרינדלאַכערע באַקאַנטשאַפט מיט די לאָקאַלס און מיט אָנגעלעגענהייטען פון דער דזשאָינט באָארד. פיינבערג איז שוין דענסמאָל באַטראַכט געוואָרען פאַר אַ פראַקטישען טוער און טאַקטישער מענש. שלעזינגער האָט אָבער שפּעטער אַביסעל, צוליב זיינע פליכטען ווי פּרעזידענט פון דער אינטערנעשאָנאַל, געמוזט רעזיגנירען פון זיין אַמט אין דזשאָינט באָארד. צוזאַמען מיט אים האָט אויך רעזיגנירט זיין אַסיסטענט. פיינבערג איז אַוועק צוריק אין שאַפּ און זיך געזעצט באַ דער ניי־מאַשין.

דער לאָוק־אוט און גענעראַל סטרייק אין 1916

אַ געשעהעניש פון טיפער באַדייטונג פאַר פיינבערג'ן, איז געווען דער לאָוק־אוט און גענעראַל סטרייק אין 1916. פיינבערג האָט צום ערשטען מאָל געזעהן די קלאָוקמאַכער אויפן פיקעט לייך. ער איז געווען אַ רעדנער, און אים איז אויסגעקומען צו באַזוכען אַלע סטרייק האָלס און קומען אין ענגע באַרירונג מיט די סטרייקער. ער האָט צום ערשטען מאָל אויך דערזעהן דעם כח פון דער עפענטלאַכער מיינונג.

דער גענעראַל סטרייק האָט זיך אָנגעהויבען ווי אַ לאָוק־אוט פון דער פּראָטעקטיוו אַסאָסיאיישאָן, וועלכע האָט זיך פאַראייניגט מיט דער צווייטער אָרגאַניזאַציע פון אַרבעט־געבער, די יונאַיטעד אַסאָסי־איישאָן. די פירער פון די באַלעבאַטים האָבען באַוואוסטזיניג גע־

שטויסן צו אָן אָפענעם קאַמף מיט דער יוניאָן. זיי האָבען אָבער געמאַכט אַ טעות אין חשבון.

דער לאָקאַוט איז דערקלערט געוואָרען אַפּריל דעם 28־טען. 25 טויזענד קלאָוקמאַכער זיינען אַרויסגעוואָרפען געוואָרען פון די שעפּער. פינף טאָג שפּעטער האָט די יוניאָן און די אינטערנעשאָנאַל געענט־פערט מיט אַ גענעראַל סטרייק. דערמיט האָבען זיי פּאַראַליזירט די פּלענער פון די באַלעבאַטים צו מאַכען די אַרבעט אין די שעפּער וועלכע זיינען ניט אין לאָק־אויט. העכער 50 טויזענד אַרבעטער פון צוויי טויזענד שעפּער זיינען פאַרוויקעלט געווען אין קאַמף.

דער גענעראַל סטרייק האָט געדויערט לייגגער און איז געווען אַ סך פאַרביטערטער ווי דער ערשטער גענעראַל סטרייק אין 1910. די באַלעבאַטים זיינען געווען פאַראייניגט און האָבען פאַרמאָגט אַ סך געלד־מיטלען. זיי האָבען זיך באַנוצט אויף אַ ברייטען שטייגער מיט געדונגענע שלעגער. די יוניאָן איז אויך געווען פאַראייניגט, אָבער אָן פינאַנצען פאַר אַזאַ ריזיגען סטרייק. דערפאַר האָט די יוניאָן געהאַט אויף איר זייט די גאַנצע עפענטלאַכע מיינונג פון שטאָדט. ניט בלויז די אַלטע פריינד, ווי דער פאָרווערטס, דער אַרבעטער רינג און די געווערקשאַפטען, אַפילו אַזאַ קאָנסערוואַטיווע צייטונג ווי די „ניו־יאָרק טיימז” איז אַרויסגעטראָטען געגען די פאַבריקאַנטען פאַר זייער ברעכען אַ קאָלעקטיווען אָפּמאַך, בלויז דערפאַר וואָס אַן אומפּאַרטיי־אישע קאָמיטע האָט אַרויסגעטראָגען אַן ענטשיידונג וואָס זיי געפעלט ניט.

פּראָמינענטע מענטשן האָבן געהאָלפן שאַפן פאָנדן פאַר די סטרייקער. צוליב דער פריינדלאַכער עפנטלאַכער מיינונג זיינען אויסגעמידען געוואָרן מאַסן־אַרעסטן פון די סטרייקער. פאַר דער יוניאָן האָט דאָס, צווישן אַנדערע זאַכן, געמיינט אַ פאַרלייכטערונג פון דעם פינאַנציעלן לאַסט וואָס אַזוינע אַרעסטן פאַראורזאַכן. די הויפּטשטיצע איז פאָרט געקומען פון יידישע אַרבעטער־אָרגאַניזאַציעס.

הערלאַכע האַלטונג פון סטרייקער.

פיינבערג געדיינקט גוט די וואונדערלאַכע האַלטונג פון די סטרייקער, זייער איניציאַטיווע און זייער דיסציפּלין. איינמאָל אין אַ פינצטערן פרימאָרגן, איז ער צוגעקומען צו אַ שאַפּ אויף דער 24־טער גאַס, אַנטקעגן דעם מעדיסאָן־פּאַרק, צו זען צו דער באַ־שלוס פון דעם שאַפּ מיטינג מיט אַ טאָג פריער ווערט דורכגעפירט. דער באַשלוס איז געווען פאַראורזאַכט פון אַ קלאַנג אַז דער באָס

האָט געקראָגען עטלאַכע סטרייק ברעכער. אין גרויען ליכט האָט ער געזעהן אַלע אַרבעטער פון שאָפּ פאַרזאַמעלט אין אַ געדיכטער פּיקעט ליין. די שאָפּ־קאַמיטע האָט ניט געקענט פיינבערג׳ן פערזענלאַך. ער האָט געמוזט ווייזען זיינע קרעדענשעלס כדי צו קענען שטעהן לעבען שאָפּ. אויסגעלאָזט האָט זיך אַז דער קלאַנג איז געווען אומ־באַגרינדעט. אָבער דער באַשלוס צו פּיקעטען דעם שאָפּ אַ גאַנצע נאַכט איז שטריינג דורכגעפירט געוואָרען פון אַלע סטרייקער.

די פאַרביטערטקייט פון סטרייק האָט געשטאַמט פון קלאָרען באַוואוסטזיין, אַז דאָס איז אַ מלחמה פאַר דער סאַמער עקזיס־טענץ פון דער יוניאַן און ניט בלויז פאַר אַ רעוויזיע פון „פּראָטאָ־קאָל״. די סטרייקער האָבען געוואוסט אַז אין קאַן שטעהט די אויפ־האַלטונג און אויסשפּרייטונג פון זייערע דערגרייכונגען, אויב זיי פאַרלירען, וועלען זיי צוריק־געטריבען ווערען צו די טרויעריגע צייטען פון יאָר 1910. דאָס זעלבע האָבען געוואוסט די באַלעבאַטים. דערמיט דערקלערט זיך זייער איינגעשפּאַרטקייט.

די הערלאַכע האַלטונג פון די סטרייקער און זייער אויסדויער, ניט געקוקט אויף מאַטעריעלער נויט, די טיכטיקע סטרייק מאַשינעריע און די פריינדלאַכקייט פון דער עפענטלאַכער מיינונג, האָבען סוף כל סוף געווירקט. די עקשנות פון די באַלעבאַטים איז געבראָכען געוואָרען. זייערע פּלענער זיינען צונישט געוואָרען. ווידעראַמאָל איז סעמועל גאָמפּערס געוואָרען דער פאַרזיצער פון די פאַרהאַנדלונגען. דעם פערטען אויגוסט איז אונטערגעשריבען געוואָרען אַ נייער אָפּמאַך. די קלאָוקמאַכער האָבען באַקומען אַ העכערונג אויף די פאַרדינסטען, אַ 49 שטונדען־אַרבעטס־וואָך; דאָס רעכט פון שאָפּ־סטרייקס, אויב דער אַרבעט־געבער פאַרלעצט דעם אָפּמאַך און די פאַרמיטלונג אַרבעט ניט אין פאַרלויף פון די ערשטע 24 שטונדען. דער עיקר: די קלאָוקמאַכער יוניאָן, דער אינסטרומענט פון שוץ און פאַרשריט פאַר די אַרבעטער איז געראַטעוועט געוואָרען.

פיינבערג האָט ניט באַגעגענט אין ענגלאַנד די „אינסטיטוציע״ פון פּראָפעסיאָנעלע „שלעגער״ וואָס ווערט געוואָרפען געגען סטריי־קער. אַזאַ זאַך האָט אים טיעף אויפגעבראַכט. גלייכצייטיג האָט ער דערזעהן אין דער נייער לאַנד אויך די צווייטע זייט פון דער מטבעה — די געשלאָסענע רייען פון די אַרבעטער און דער עפעקטיווער כח פון אַ ליבעראַלער עפענטלאַכער מיינונג וואָס קומט זיי צו הילף. דאָס האָט געמוזט הויבען די מערכה פון אַמעריקאַ אין זיינע אויגען.

באַקענט זיך נעהנטער מיט אַמעריקא.

זיין אַנטייל אין דער יוניאָן און זיין ענגערע באַרירונג מיט דער אַמעריקאַנער ווירקלאַכקייט האָט באַוועגן פיינבערג׳ן ביסלאַכ־ ווייז צו דערזעהן די גינסטיגע שטריכען וואָס אַמעריקא פאַרמאָגט. ער איז נאָך אַלץ געווען צוטרייסעלט פון געוויסע טונקעלע אייגענ־ שאַפטען וואָס זיינען (אַזוי האָט זיך אים געדאַכט), איינגעבאָרען אין דער סאָציאַל־פּאָליטישער סטרוקטור פון אָט דער טומעלדיגער, אימ־ פּעדיגער לאַנד. אַזוי צום ביישפּיל קען ער ניט פאַרגעסען אַ טשי־ קאַווען פאַל.

אין 1916, ווען מייער לאַנדאָן איז געלאָפען צום קאָנגרעס, איז ער געווען אַ „וואטשער" (אַן אויפזעהר פון אַ פּאַרטיי). די טעמעני לייט האָבען אָן צערעמאָניעס אים אַרויסגעוואָרפען ווען ער האָט אָנגעהויבען צו פּראָטעסטירען געגען פרעכע אונרעגעלמעסיגקייטען באַ ציילען די שטימען. פיינבערג האָט זיך געווענדעט צום פּאָליס־ מאַן וואָס געפינט זיך אין יעדען שטים־פּלאַץ אַכטונג צו געבען אַז אַלצדינג זאָל צוגעהן אין אָרדנונג. דער פּאָליסמאַן האָט זיך געמאַכט בלינד און שטום. אין אויפרעגונג איז פיינבערג אַריינגעלאָפען אין אַ טעלעפאָן שטיבעל און אָפּגערופען מאַקס לעווין, אַ לאָיער פון דער קלאָוקמאַכער יוניאָן אָבער יענער האָט גאַנץ קיל אים געענטפערט:

— היינט בין איך ניט דער לאָיער פון דער יוניאָן, היינט בין איך אַ מיטגליד פון טעמעני האָל".

פיינבערג איז פאַרבליבען אין דרויסען פון דעם שטים פּלאַץ.

דער שטאַרקער רושם פון דער אידישער אַמעריקא.

דאָס אידישע אַמעריקא האָט אויף פיינבערג׳ן געמאַכט אַ קאָלאָ־ סאַלען רושם. דער קאָכיגער, קאָלירפולער מיליאָניגער אידישער ישוב האָט אים באַווירקט מיט זיין הייסען געזעלשאַפטלאַכען לעבען. אין ענגלאַנד האָט ער אַזוינס ניט געקענט זעהן. צום ערשטען מאָל איז פיינבערג געוואָרען צוגעצויגען צו אידישע אָרגאַניזאַציעס און איז געוואָרען באַוואוסטזיניג איבער אידישע פּראָבלעמען. די פיינד־ לאַכקייט פון דער אָפיציעלער אַרבעטער באַוועגונג צו אימיגראַציע האָט אַריינגעוואָרפען געוואָרען. אַ טייל פון זיי האָבען זיך דערשלאָגען, איינגעוואַנדערטע און די איבעריגע אימיגראַנטען גרופּעס האָבען בייגעשטייערט אַזוי פיל צו אַמעריקאַ בכלל און טאַקע צו איר אַרבע־ טער באַוועגונג בפרט, אַז באַ פיינבערג׳ן אין קאָפּ האָט זיך ניט

פּאַטופּעט די אומפּריינדלאַכע האַלטונג פון דער א. פ. אָוו. ל. צו קונפּטיקע אָדער פּאָטענציעלע אימיגראַנטען.

פיינבערג האָט צוגעזעהן ווי אינדוסטריעס, וואו אימיגראַנטען שטעלען צונויף אַ מערהייט אָדער אַ באַדייטענדע מינדערהייט, ראַנגלען זיך געגען דעם נידעריגען לעבענס סטענדאַרד אין וועלכען זיי זיינען אַריינגעוואָרפען געוואָרען. אַ טייל פון זיי האָבען זיך דערשלאָגען, דורך שווערער אָנשטריינגונג און קאָמפּסלוסטיגקייט, באַדייטענדיגע דערגרייכונגען וואָס רוקען זיי אַרויס אין פאָדער־גרונד פון דער אַר־בעטער באַוועגונג. אמת, עס געפינען זיך אויך צווישען די אימיג־ראַנטען, צושטערערישע עלעמענטען. זיי זיינען אָבער ניט גרויס און זיי ווערען געשפּייזט אין אַ גרויסער מאָס, טאַקע פון דער האַרטקייט און האַרצלאָזיגקייט וואָס האָט געוועלטיגט, אין די אַמעריקאַנישע רייכע און איינפלוסרייכע קרייזען, אין די ערשטע צוויי צענדליג יאָר פון דעם יאָרהונדערט. בכלל גענומען איז דאָך דער בייטראָג פון דעם אימיגראַנט בולט און גרויס. ניטאָ קיין וואָגיגע אורזאַך פאַר אָפּאָזיציע צו אימיגראַציע. (די אָפּאָזיציע מצד דער א. פ. אָוו. ל. איז טאַקע נאָך דער צווייטער וועלט מלחמה, פאַרשוואונדען).

די חוצפּה און פאַרדאָרבענקייט פון די אָרטיגע פּאָליטישע מאַשי־נען. די קאַלטע ברוטאַליטעט און אומ׳ברחמנות׳דיגקייט פון די גרויסע קאָרפּאָריישאָנס האָט אים אָפּגעשטויסען. דערפאַר איז באַ אים אין געדאַנק געוואקסען די איבערצייגונג אַז אַמעריקאַ פאַרמאָגט זעלטענע אייגענשאַפטען. אַמעריקע איז דער לעצטער אָפּשטעל פאַר דעם אימיגראַנט. פון אַמעריקאַ פאָרט מען ניט, אין אמע־ריקאַ פאַרבלייבט מען.

אין ענגלאַנד, ניט געקוקט אויף אירע מעלות, האָט דער אידי־שער אימיגראַנט, צו יענער צייט געהאַט אין זיין געדאַנק, אָדער אין זיין סוב־געדאַנק: — טאָמער ווערט שלעכט לאָזט ער זיך אין אַמע־ריקאַ. די מערסטע אימיגראַנטען האָבען טאַקע אַזוי געטאָן. אָבער ווייטער פון אַמעריקאַ לאָזט מען זיך ניט. אין גוטע צייטען אָדער אין שלעכטע צייטען. דאָ בויט מען די היים פאַר זיך און פאַר די קינדער. דאָ וואָרצעלט מען זיך איין.

דאָס האָט פיינבערג געטאָן. דער פּראָצעס פון „אויסגרינען זיך" איז געווען פאַרענדיגט. ער האָט זיך איינגעוואָרצעלט אין אַמעריקאַ.*

---

*) אין 1916 איז געבוירען געוואָרען זיין צווייטער זון, סידני.

אַכטער קאַפּיטעל.

די פאַרבעסערטע לאַגע אין דער יוניאָן דויערט ניט לאַנג. — די משה רובין אַפּערע. — פיינבערג שטעלט זיך געגען רובין. — די ריאָרגאַניזאַציע פון לאָקאַל איינס. — פיינבערג ווערט טשערמאַן פון דזשאָינט באָארד. — דער סטרייק פאַר וואָך־אַרבעט אין 1919. — גענעראַל מענעדזשער אין 1920. — אַ יוניאָן אינדזשאַנקשאַן שטעלט אָפּ באַלעבאַטים. — מאָריס הילקוויט. — דאָס בויערען פון אינווייניג. — קאָמוניסטען זוכען אַריינצוקריגען די יוניאָן. — פיינבערג גלויבט ניט אין מעגלאַכקייט פון שלום, רעזיגנירט פון זיין אַמט. — דער שלים־מזל׳דיגער גענעראַל סטרייק אין 1926. — מ. זיגמאַן און די ריאָרגאַניזאַציע. — ב. שלעזינגער ווידער פּרעזידענט. — פיינבערג אין קענעדע פאַר אינטערנעשאָנאַל. — דובינסקי׳ס גרויסער אויפשטייג. — דער קריזיס.

אין שטורעם.

דער זיג אין 1916 האָט געשטאַרקט די יוניאָן און אַריינגעבראַכט מער סטאַביליזאַציע אין דער אינדוסטרי בכלל. די באַלעבאַטים האָבען אָנגעהויבען זיך צוגעוואוינען צו דער נייער סיטואַציע. אַ היבשער טייל פון זיי האָט שלום געמאַכט מיט דעם געדאַנק, אַז די יוניאָן איז דער צווייטער צד אין דער אינדוסטריע און זי קען ניט איגנאָרירט ווערען.

אויך די עקאָנאָמישע לאַגע האָט זיך אַביסעל פאַרבעסערט. די „שטילע״ דעפּרעסיע איז פאַריבער. אין די שעפּער האָט זיך געמערט באַשעפטיגונג. די קלאָוקמאַכער יוניאָן האָט געקענט דערוואַרטען אַ פּעריאָדע פון פאַרהעלטניסמעסיגער רוהיגער אַנטוויקלונג, וואָס זי האָט טאַקע נויטיג געהאַט צו קאָנסאָלידירען אירע נייע געוואונענע פּאָזיציעס. קיין רוהיגער פּעריאָד איז אָבער ניט אָנגעקומען, פאַרקערט, נייע אויפטרייסלונגען האָבען זיך אָנגערוקט.

ווען מיר זאָגען אַז די באַלעבאַטים האָבען אָנגעהויבען שלום מאַכען מיטן געדאַנק פון אַ יוניאָן וואָס פונקציאָנירט טיכטיג אין דער אינדוסטריע, מיינט עס ניט צו באַהויפּטען אַז אינדוסטריעלע רייבונגען זיינען אויסגעמידען געוואָרען. דאָס וואָלט געווען אין יענער צייט אַ וואונדער און וואונדער פּאַסירען נאָר אין דער פאַנטאַזיע. עס האָט גענומען אַ סך מער יאָרען אַריינצוקלאַפּען אין די מוחות פון די קלאָוק באַלעבאַטים אַז די יוניאָן איז אַ וויכטיגער שותף וואָס

פאַרטרעט און פאַרטיידיגט די לעבענס אינטערעסען פון די אַרבע־טער אין די שעפּער.

אינדוסטריעלע רייבונגען, זיינען געווען, אַזוי צו זאָגען נאָרמאַל, אין זיי איז ניט געלעגען קיין געפאַר פאַר דער יוניאָן. די געפאַר האָט געלויערט פון אינערלאַכע אויפטרייסלונגען פון פאַרשידענעם כאַראַקטער, פאַרשידענער גרויס און אימפעט. פון אַ היסטאָרישען בליק קען מען מעגלאַך זאָגען, אַז אויך די אינערלאַכע אויפטרייס־לונגען זיינען געווען אומפאַרמיידלאַך, ווייל זיי זיינען אַרויסגע־וואקסען פון אַ רייע באַדינגונגען וואָס האָבען געשטאַמט פון דעם כאַראַקטער פון דער אינדוסטריע, פון איר מענשען מאַטעריאַל, אָדער פון דרויסענדיגע באַדינגונגען, איבער וועלכע די יוניאָן האָט ניט געהאַט קיין דעה. אַט דעם אָביעקטיוו־געלאַסענער בליק קען מען האָבען איצט, יאָרען שפּעטער, נאָך די שטורמישע פּאַסירונגען; דענסמאָל אָבער איז שווער געווען זיך צו טרייסטען מיט אַזאַ זאַכ־לאַכען צוגאַנג.

בכלל זיינען מיינונג־אונטערשיידען צווישען די קלאָוקמאַכער אויסגעקעמפט געוואָרען הייס און ליידענשאַפטלאַך. אין יענע יאָרען האָט געפעלט אַ מער קילער צוגאַנג צו שטרייט פונקטען, אַלץ וואָס קלאָוקמאַכער האָבען געטאָן איז געווען מיט ברען און מיט היץ. יעדער שטרייט איז דאַריבער אויסגעוואקסען צו דעם פאַרנעם פון אַ היציגען קאַמף וואָס האָט צוטיילט די יוניאָן אין לאַגערן אָנגעפילט מיט ביטערקייט.

די משה רובין שפּאַלטונג.

די משה רובין שפּאַלטונג האָט זיך אָנגעהויבען גאַנץ קליין. אָבער שנעל האָט עס זיך צופלאַקערט אין אַ פייער. די ערשטע פונקען זיינען אַן צווייפעל געלעגען אין די איבערבלייבאַכצען פון דער דר. הורוויטש געשיכטע וואָס האָט איבערגעלאָזט געוויסע טיילען פון לאָקאַל איינס אומצופרידען. ווי אָפט אין אַזעלכע שטרייטען, איז דאָס ביסעל גערעכטע טענות גאַנץ שנעל דערטרונקען געוואָרען אין דעם קוואַל פון אומגעזונטע און געפערלאַכע פאָדערונגען וואָס די יוניאָן האָט ניט געטאָרט און ניט געקענט נאָכקומען.

משה רובין איז אין 1916 געוואָרען סעקרעטאַר פון לאָקאַל איינס, דער גרעסטער און וואָגיגסטער טייל פון דזשאָינט באָארד. רובין איז געווען און פאַרבליבען אַן אָנהיינגער פון דר. הורוויטש. ערגער פון דעם, איז געווען זיין כאַראַקטער. אַ יונגער מאַן פון ריזיגער

ענערגיע און אויפגעשרויפטע אַמביציעס, האָט ער אויך פאַרמאָגט אַ שאַרפע צונג. ער איז געווען אַ רעדנער וואָס האָט געקענט אָנצינדען אַ מאַסע מענשען. אין ענגליש רופט מען עס: „אַ ראַבעל־ראוזער". איינער וואָס קען מיטרייסען מענשען מיט זיך, שפּילענדיג אויף זייערע אינסטינקטען. רובין איז אויך געווען איינגעשפּאַרט און קריגעריש. קורץ, ער האָט פאַרמאָגט אַלע מעלות פון איינעם, וואָס ווען ער קלייבט אויס אַ שעדלאַכען וועג, קען ער זיין זעהר געפערלאַך.

רובין און זיינע אָנהייגגער האָבען אויסגענוצט אַ געפיל וואָס האָט געהערשט צווישען די מיטגלידער און טוער פון לאָקאל איינס, אַז זיי באַקומען ניט די געהעריגע אויפמערקזאַמקייט און דעה, צו וועלכער זייער לאָקאל איז באַרעכטיגט. אַן צווייפעל דאָס איז געווען די הער־שענדע מיינונג צווישען די טעטיגע אָפּערייטאָרס. אָט די שטימונג פון אומצופרידענקייט האָט רובין קונציג אויפגעשפּילט און אויסגעפּע־דעמט דערפון אַ פּראָגראַם וואָס אויב דורכגעפירט וואָלט אומפאַר־מיידלאַך געפירט צו אַ שפּאַלטונג אין דער יוניאָן. באַ רובין האָט אָבער דער קאַמף געהייסען אַ שריט פאַר דעמאָקראַטיע און פאַר דער אויטאָנאָמע־רעכט פון יעדען לאָקאל אין דער דזשאָינט באָארד.

שפּאַלטונג אונטער דער מאַסקע פון דעמאָקראַטיע.

צווישען רובינס פאָדערונגען איז געווען אַ פּונקט, אַז יעדער לאָקאַל זאָל אויסקלייבען זעלבסט־שטענדיג זיינע ביזנעס אַגענטען און אַליין מיט זיי אָנצופירען. דאָס וואָלט געשאַפען אַ סיטואַציע אַז דער ביזנעס אַגענט זאָל זיין ניט אַ פאַרטרעטער פון דער גאַנצער יוניאָן, נאָר פון איין פאַך. אין די שעפּער וואָלט דאָס פאַראורזאַכט צושפּליטע־רונג און כאַאָס. ער האָט אויך געפאָדערט דאָס רעכט פון יעדען לאָקאל אַרויסצורופען זיינע מיטגלידער אין שאַפּ אַרויסצוגיין אין סטרייק. אַזעלכע פאַך־סטרייקס וואָלטען געווען נאָר אַ געפערלאַכער שריט אין דער ריכטונג פון צושפּליטערונג. רובין האָט אויך געפאָ־דערט אַז אין די שאַפּ־סטרייקס, וואו אַלע פאַכען זיינען אַריינגעצויגען, זאָלען די אויסגאַבען צוטיילט ווערען לויט די צאָל סטרייקער אין דעם באַטרעפענדיגען שאַפּ, און ניט לויט דער אַלגעמיינער צאָל מיטגלידער וואָס יעדער לאָקאל פאַרמאָגט. (ווי עס איז איינגעשטעלט געווען די גאַנצע צייט) בלויז צווי פון זיינע פאָדערונגען, פּראָפּאָר־ציאָנעלע פאַרטרעטערשאַפט אין דזשאָינט באָארד און די אָפּשאַפונג פון לאָקאל 17 ריפער מאַכער האָבען פאַרמאָגט וואָג הינטער זיך. די טוער פון לאָקאל איינס האָבען באַטראַכט די לעצטע צווי פּונקטען

פון גרויס באַדייטונג. די איבעריגע פאַדערונגען אָבער וואָלטען אומ־פאַרמיידלאַך געפירט דערצו אַז יעדער לאָקאַל זאָל ווערען אַן אָבגע־זונדערטע יוניאָן.

רובין האָט געהאַט אויף זיין זייט אַ היבשען טייל פון דער עקזעקוטיוו באָארד און באַדייטענדיגע טיילען פון דער מיטגלידער־שאַפט וואָס זיינען היפּנאָטיזירט געוואָרען פון זיינע דעמאַגאָגישע און היסטערישע געשרייען געגען ביוראָקראַטיזם און פאַר דאָס רעכט פון די מיטגלידער. רובין, אַליין מיטגעריסען פון זיין היס־טעריע, האָט דורכגעפירט שריט וואָס האָט פּאַקטיש אָפּגעריסען דעם לאָקאַל פון דער גאַנצער יוניאָן. פּרעזידענט שלעזינגער׳ס ווענדונגען און בקשות האָבען ניט געהאָלפען. רובין האָט געבראַכט אב. ביזנאָ פון שיקאַגאָ. ביזנאָ איז אָבער שנעל אַוועק. רובין האָט דאָס מאָל איינ־געלאַדען דר. הורוויטש ווי דער הויפּט ראַט־געבער, אוןביידע האָבען געקערעוועט דעם לאָקאַל אין דער ריכטונג פון אַן אָפּגעזונדערטער יוניאָן. די לאַגע איז געוואָרען צו געפערלאַך. דער גאַנצער אָפּמאַך מיט די באַלעבאַטים איז געשטעלט געוואָרען אין סכנה צוליב רובינס איינזייטיגער האַנדלונג. זיין לאָקאַל האָט גערופען סטרייקס פון די אָפּערייטאָרס, ניט מעלדענדיג אַפילו צום דזשאָינט באָארד און צו דעם דזשענעראַל מענעדזשער, מאָריס זיגמאַן. ער האָט אויך איבער־געלאָזט די אָפּערייטאָרס אַרבעטען, ווען די איבעריגע פאַכען האָבען געסטרייקט...

פיינבערג באַקעמפט שפּאַלטער, ווערט טשערמאַן פון דזשאָינט באָארד.

אין דעם פאַרביסענעם קאַמף וואָס האָט פאַרברענט אַ סך צייט און געקאָסט אַ סך ענערגיע, איז פיינבערג געשטאַנען פון סאַמע אָנהויב מיט דער אינטערנעשאָנאַל און מיט דער דזשאָינט באָארד. פון דער נאַטור אַ רעבעל, האָט פיינבערג שוין געהאַט גענוג דער־פאַרונג און באַקאַנטשאַפט מיט דער לאַגע ניט איינצוזעהן וואָס עס שטעקט הינטער דעם כלומרשטען קאַמף פאַר „דאָס רעכט" פון זיין לאָקאַל. פיינבערג האָט גענומען אַ טיכטיגען אָנטייל אין דער רע־אָרגאַניזירונג פון דעם לאָקאַל וואָס די אינטערנעשאָנאַל איז געווען געצוואונגען דורכצופירען. ער האָט דאָס באַטראַכט ווי אַן אומפאַר־מיידלאַכע אָפּעראַציע צו ראַטעווען די יוניאָן.

ווען די ריאָרגאַניזאַציע איז דורכגעפירט געוואָרען, איז פיינ־בערג אַריין אין דער נייער עקזעקוטיוו באָארד, איז געשיקט געוואָרען

צום דזשאָינט באָארד און איז אויסגעקליבען געוואָרען טשערמאַן פון דעם דזשאָינט באָארד. זיין נייער אַמט האָט אים געבראַכט אין ענגער באַרירונג מיט מאָריס זיגמאַן. פיינבערג באַטראַכט זיגמאַנ'ען ווי אַ קאָלירפולער, אינטערעסאַנטער פערזענלאַכקייט. איינער פון די גע־ציילטע גרעסערע פיגורען אין דער קלאָוקמאַכער יוניאָן. אָט די מיינונג איז ניט געבויט דוקא אויף דער איינשטימיגקייט וואָס האָט געהערשט צווישען די צוויי. געווען פאַלען ווען זיי זיינען זיך צוגאַנגען אין זייערע מיינונגען.

רובין האָט פּרובירט, נאָך דער רעאָרגאַניזאַציע, צו שאַפען אַן אייגענע יוניאָן פון קלאָוקמאַכער אונטער דעם נאָמען: „אַמאַלגאַ־מייטעד קלאָוקמאַכער אָוו ניו־יאָרק". רובין און זיינע אָנהייענגער האָבען געזוכט צו פאַרוואַנדלען אָט די נייע באַשעפעניש אין „אַ יוניאָן" פון אַלע קלאָוקמאַכער; נאָר פון זייערע באַמיהונגען איז אַרויסגעקומען אַ טויט קינד.

דער רעאָרגאַניזירטער לאָקאַל איז שנעל געקומען צו זיך. אין זיין באַריכט צו דער 14־טער קאָנווענשאָן פון דער אינטערנעשאָ־נאַל, מאַי 1918, אַכט מאָנאַטען נאָך דער רעאָרגאַניזאַציע, האָט דער לאָקאַל שוין אָנגעגעבען אַכט טויזענד זעקס הונדערט מיטגלידער און אַ פאַרמעגען פון 20 טויזענד דאָלאַר.

די באַוועגונג פאַר וואָך אַרבעט.

אין יענער צייט איז רייף געוואָרען די באַוועגונג פאַר וואָך־אַרבעט. אַרום 80 פּראָצענט פון אַלע קלאָוקמאַכער האָבען געאַרבעט פון שטיק. בלויז די פּרעסערס און די קאַטערס האָבען ווי גאַנצע פאַכען געהאַט איינגעפירט וואָך־אַרבעט. פיינבערג און מאָריס זיגמאַן זיינען געשטאַנען אין דער שפּיץ פון דער באַוועגונג פאַר וואָך־אַרבעט. פיינבערג איז אַרויסגעטרעטען הויפּטזעכלאַך צוליב ריין מענשלאַכע מאָטיווען. שטיק אַרבעט פאַרמאַטערט דעם אַרבעטער. צווינגט אים זיך צו יאָגען, כדי אָנצוהאַלטען זיין פאַרדינסט; דאָס רופט אַרויס אַ געיעג נאָך דעם „באַנדעל". וואָך אַרבעט ווידער, סטאַביליזירט די לאַגע אין שאַפּ און נאָרמאַליזירט די אָנשטריינגונגען פון דעם בעל־מלאכה.

זיגמאַן האָט געשטיצט די באַוועגונג צוליב זיין דערפאַרונג אין לאָקאַל 35. די פּרעסער האָבען געאַרבעט פון דער וואָך און זיינען געווען צופרידען. דער פאַרלאַנג פון וואָך אַרבעט האָט זיך אָנגע־שטויסען אויף אַ היבשער ביסעל געגנערשאַפט אפילו אין פיינבערגס

לאָקאל. ב. שלעזינגער איז געווען אַ שטייפער געגנער פון וואָך־אַרבעט. נאָך אַ היציגער דיסקוסיע אויף דער קאָנווענשאָן אין באָס־טאָן איז די רעזאָלוציע פאַר וואָך־אַרבעט דורכגעגאַנגען.

אַזאַ ענדערונג אין דעם סיסטעם פון אַרבעט האָט געפאָדערט לויט דעם אָפּמאַך די צושטימונג פון די באַלעבאַטים. זיי האָבען עס אַנטזאָגט. די יוניאָן האָט אין מאַי 1919 אַרויסגערופען אַ גענעראַל סטרייק. די הויפּט פאָדערונג איז געווען וואָך־אַרבעט. צוליב דער נאָך־מלחמה פּראָספּעריטי און דעם מאַנגעל אין אַרבעטער, איז דער סטרייק געווען אַ קורצער. די יוניאָן האָט געוואונען איר פאָדערונג. וואָך־אַרבעט איז איינגעפירט געוואָרן אין דער אינדוסטריע. די אַרבעט־וואָך איז פאַרקירצט געוואָרען פון 49 שטונדען אויף 44 שטונדען. דערמיט האָט זיך אָנגעהויבען אַ קורצער קאָנסטרוקטיווער פּעריאָד, וואָס האָט אָנגעהאַלטען ביז 1921. לואיס לאַנגער איז דענסמאָל געווען סעקרעטאַר פון דער דזשאָינט באָארד און פּה. קאַפּלאָוויטש — סעקרעטער־טרעזשורער.

##ווערט גענעראַל מענעדזשער פון דער יוניאָן.

אין פיינבערגס לעבען איז אַריינגעטראָטען אַ באַדייטענדע ענדע־רונג. אין דעם לאַנגען פאַרלויף פון זיין טעטיגקייט אין דער יוניאָן איז ער מיט זייער אַ קנאַפּען איבערייס *) געווען אַן אַרבעטער אין שאַפּ. צו זיין באַלאדען מיט יוניאָן טעטיגקייט און מיט געזעלשאַפטלאַכער אַרבעט איז ניט קיין גרויס מעלה אין דער טעגלאַכער אויפגאַבע צו מאַכען אַ לעבען. מיטינגען האָבען אַ טבע: זיי שלינגען איין איי־נעם'ס כח אינאיינעם מיט זיין צייט. נאָר דאָס איז קיינמאָל ניט געווען באַ אים אַ שטערונג צו דערפילען זיינע געזעלשאַפטלאַכע פליכטען.

אין 1920 האָט מאָריס זיגמאַן רעזיגנירט פון זיין אַמט ווי גע־נעראַל מענעדזשער פון דזשאָינט באָארד. פיינבערג איז דערווײלט געוואָרען צו דעם העכסטען אַמט. אָט דער מאָמענט איז געוואָרען אַ וויכטיגער צייט־אָפּשניט אין פיינבערג'ס לעבען. אינגאַנצען קיין רוהיגע צייט האָט אין דער יוניאָן קיינמאָל ניט געהערשט; בכלל ווייסט ניט קיין יוניאָן פון אינגאַנצען רוהיגע צייטען. ווי אַ לעבעדיגע,

*) אין 1915 איז ער געווען מענעדזשער פון לאָקאל 64 באָטאנהאָל מאַכער יוניאָן.

רירעוודיגע אָרגאַניזאַציע פעלט ניט קיין יוניאָן פּראָבלעמען און זאָרג. פיינבערג האָט אין די פינף יאָרען פון זיין אַמט געהאַט איבערגענוג פוןביידע זאַכען.

די פריהערדיגע עטלאַכע בעסערע יאָרען האָבען געקרעפטיגט די יוניאָן. עס איז מעגלאַך געוואָרען איינצופירען געוויסע רעפאָרמעס אין דער אינערלאַכער פאַרוואַלטונג פון דער יוניאָן. אין 1921 אָבער, איז אַריינגעטראָטען די נאָך־מלחמה דעפּרעסיע. אַרבעטס־געבער אין לאַנד זיינען דערמוטיגט געוואָרען אָנצוהויבען אַן אָפענסיווע געגען די יוניאָנס און געגען דעם לעבענס סטענדאַרד פון זייערע אַרבעטער. אַזוי האָבען די באַלעבאַטים אָבגעדאַנקט די אָרגאַניזירטע אַרבעטער פאַר זייער פּאַטריאָטיזם און קרבנות אין צייט פון דער מלחמה.

די קאַמפּאַניע געגען די יוניאָנס, באַקאַנט אונטער דעם געשיק־טען נאָמען: „אַמעריקען פּלען", האָט זיך אָנגעהויבען פון דער זוניגער קאַליפאָרניא און האָט דערגרייכט די אַטלאַנטישע שטאַאַטען. די קלאָוק פאַבריקאַנטען האָבען זיך פאַרקוקט אויף דעם „פיינעם"ביישפּיל און האָבען באַשלאָסען צוריק איינצופירען שטיק־אַרבעט. זיי האָבען אויך פאַררופען אין אַטלאַנטיק סיטי אַ נאַציאָנאַלע קאָנ־ווענשאָן פון קלאָוק אַרבעט־געבער. דאָרטען איז באַשלאָסען געוואָרען, ווי אַ צוגאָב צו שטיק אַרבעט, אויך צו שניידען די פאַרדינסטען און צו פאַרלענגערען די אַרבעט־וואָך ביז אַכט און פערציק שטונדען.

גענעראַל סטרייק און אינדזשאָנקשאָן.

די יוניאָן האָט געענטפערט מיט אַ רעפערענדום צווישן די קלאָוקמאַכער איבער אַ גענעראַל סטרייק. די אָפּשטימונג איז געווען אַ מעכטיגער אויסדרוק פון באַוואוסטזיין און אַנטשלאָסענקייט צו פאַר־טיידיגען געוואונענע פּאָזיציעס. 36,672 האָבען געשטימט פאַר אַ סטרייק און בלויז 162 געגען. אָבער ניט דער קרעפטיגער אַרויס־טרעט פון די אַרבעטער און ניט די אַריינמישונג פון פּראָמינענטע פּערזענלאַכקייטען האָט אָבגעהאַלטען די באַלעבאַטים. אין גראָבער פאַרלעצונג פון דעם אָפּמאַך, האָבען זיי באַשלאָסען צו בייטען די אַרבעט סיסטעם — פון וואָך אויף שטיק. די יוניאָן האָט געענטפערט מיט אַ גענעראַל סטרייק.

שווער צו זאָגען ווי לאַנג דער סטרייק וואָלט געדויערט. אַ נייער פאַקטאָר איז אַריינגעטראָטען. היללקוויט און אונטערמייער, די לאָיערס פון דער יוניאָן, און פון דער אינטערנעשאָנאַל, האָבען באַ־שלאָסען אָנצולערנען די באַלעבאַטים און צו געבען זיי אַ טיי־לעפעלע

פון זייער אייגענער מעדיצין. זיי האָבען אַרויסגענומען אַ געריכט־אינדזשאַנקשאַן וואָס פאַרבאָט דער אַסאָסיאיישאַן צו פאַרברעכען דעם אָפמאַך. דעם 11־טען יאַנואַר 1922, איז דער אינדזשאַנקשאַן באַשטעטיגט געוואָרען פון סופרים קאָרט ריכטער, ראָבערט וואַגנער און איז געוואָרען אַ פערמאַנענטער. די באַלעבאַטים האָבען זיך געמוזט בויגען. דער סטרייק האָט אָבגעקאָסט דער יוניאָן אַ מיליאָן דאָלאַר. דער־פון איז זיבען הונדערט טויזענד דאָלאַר אַוועק אויף שטיצען די סטרייקער, וועלכע זיינען געבליבען אָן לעבענס מיטלען. ווי דער גענעראַל־מענעדזשער, האָט פיינבערג געהאַט אַן אָנפירענדיגע ראָלע אין דעם וויכטיגען קאַמף.

ערב דעם בירגער קריג.

אין 1923 איז די דעפּרעסיע געווען פאַריבער. אין לאַנד האָט זיך אָנגעהויבען די קורצע פעריאָדע פון עקאָנאָמישער אויפלעבונג. באַקאַנט אונטער דעם איראָנישען נאָמען: „די קולידזש־הואווער פּראָספּעריטי”. די מערהייט עקאָנאָמיסטען און פּאָליטיקער האָבען דאַמאָלט געגלויבט אַז די גוטע צייט וועט אָנהאַלטען זייער לאַנג — אויב ניט שטענדיג. אויסגעלאָזט האָט זיך גאַנץ אַנדערש. אין 1929 איז געקומען דער קראַך, דער ערגסטער אין דער געשיכטע פון לאַנד. אָבער אין פאַרלויף פון די זעקס יאָר איז באַשעפטיגונג און פאַרדינסטען געשטאַנען אויף אַ צופרידענשטעלענדיגער הויך.

די קלאָוקמאַכער אָבער איז ניט אויסגעקומען זיך צו טונקען אין דער אַלגעמיינער פּראָספּעריטי. די אורזאַך איז געווען אַ שלעכטע אינערלאַכע לאַגע, אייגענטלאַך איז דאָס וואָרט, שלעכט, ניט דער פּאַסיגער נאָמען פאַר דעם צושטאַנד וואָס האָט זיך ענטוויקעלט אין דער יוניאָן און אין אַ היבשע צאָל אינטערנעשאָנאַל לאָקאַלס אויסער דער קלאָוקמאַכער יוניאָן. ווי מאַטעריע אין קערפּער זאַמעלט זיך ביז וואַנען עס זעצט אַרויס אין אַן ערנסטער קראַנקייט, אַזוי איז דער אינערליכער קריזיס געוואַקסען מיט אימפּעט און שאַרפקייט ביז וואַנען די גרויסע פּרעכטיגע קלאָוקמאַכער יוניאָן איז געלעגען אויסגעצויגען מיט גאַנצע גלידער אַרויסגעריסען פון איר.

אין די ראַמען פון דער ביאָגראַפיע גייט ניט אַריין אַן אָפּשאַצונג פון יענע טיף אָנגעווייטאָגטע טעג ווען די קלאָוקמאַכער יוניאָן איז געוואָרען די אַרענאַ פון אינערלאַכע אויפרייסען וואָס האָבען ניט זייער גלייכען אין דער געשיכטע פון דער אַרבעטער אַמעריקאַ. אפילו די געשיכטע פון דער יונאַיטעד מיין וואָרקערס וואָס איז אויך אָנגע־

פיקעווען מיט אינערלאַכע שטורמס ווייסט ניט פון די פאַרניכטענ־דיגע געשעהעענישען ווי די וועלכע זיינען באַפאַלען די קלאָוקמאַכער יוניאָן. עס איז יאָ נויטיג צו באַטאָנען: די קלאָוקמאַכער יוניאָן איז געווען ניט מער די ערשטע באַזע פון וואַנען די אָנגרייפער האָבען געהאָפט צו מאַכען וויטערע אָנגרייפען אויף אַנדערע יוניאָנס, אויב דער ערשטער קאָנצענטרירטער פאַרזוך וועט זיך אַרויסווייזען פאַר אַ דערפאָלג.

דאַס בויערן פון אינוויינינג.

ביז 1923 האָט די קלאָוקמאַכער יוניאָן שוין דורכגעמאַכט עטלאַכע אינערלאַכע שטורמס אַרויסגערופען פון אָפּאָזיציעס. מען האָט געמעגט דערוואַרטען, אַז די יוניאָן האָט אָנגעזאַמעלט אַ היבשען באַגאַזש פון דערפאַרונג ווי אַזוי אויפצונעמען אַזוינע דערשיינונגען. די נייע אָפּאָזיציע אָבער איז געווען פון אַ גאַנץ אַנדער כאַראַקטער. זי האָט אָנגעהויבען שטיל און פאַרענדיגט מיט אַ דינאַמיט אויפרייס.

די קאָמוניסטען, וועלכע האָבען אַרויסגערופען, אָרגאַניזירט און אָנגעפירט מיט דער נייער אָפּאָזיציע, האָבען קיינמאָל ניט געזעגעלט אונטער זייער נאָמען. די קאָמוניסטען האָבען געהאַט פולשטענדיגע גלייכע רעכט ווי אַלע איבעריגע מיטגלידער. די אינטערנעשאָנאַל און אירע אָנגעשלאָסענע אָרגאַניזאַציעס האָבען באַ קיינעם ניט געפרעגט קיין פּאָליטישען פּאַספּאָרט. זיי האָבען טאָלערירט פּאָליטישע און געזעלשאַפטלאַכע טעטיגקייט וואָס מיטגלידער האָבען געפירט פאַר פּאַרטייען און צוועקען אין וועלכע זיי האָבען געגלויבט. נאָר אין דירעקטער יוניאָן טעטיגקייט זיינען מיטגלידער אויפגעפאָדערט געוואָרען דורכצופירען אַלגעמיינע דירעקטיווען פון דער יוניאָן. אויסערהאַלב דעם אָפּיציעלען יוניאָן געביט, זיינען מיטגלידער פריי געווען צו אַגיטירען און צו אַרבעטען פאַר יעדער אידעאָלאָגישער ריכטונג און באַוועגונג וואָס איז זיי געווען נאָהנט צום האַרצען. די קאָמוניסטען האָבען ענערגיש אויסגענוצט די פרייהייט וואָס די יוניאָן האָט געגעבען צו אָנהייגער פון אַלע אָנשויאונגען און מיינונגען. אין דעם האָט ניט געשטאַמט קיין פאַרברעכען.

די קאָמוניסטען האָבען ניט געוואָלט ווי די אָנהייגער פון אַנדערע ריכטונגען זיך באַנוגענען מיט אַגיטאַציע און טעטיגקייט פאַר זייער באַוועגונג. זייער צוועק איז געווען אַריינצושטעלען אַ פוס אין דער פירערשאַפט פון דער יוניאָן כדי זי שפּעטער צו פאַרכאַפּען און פאַרוואַנדלען די יוניאָן אין אַן אינסטרומענט פון זייער פאַרטיי.

„דאָס בויערן פון אינווייניג" איז געווען נאָר אַן אָנהויב און דער נאָמען פון זייער אָרגאַניזאַציע אין דער יוניאָן, ניט מער ווי אַ פּאַסטקע צו כאַפּן נאַאיווע גוט־מיינענדיגע מענשען. בײַ דער ערשטער גינסטיגער געלעגענהייט זיינען די קאָמוניסטען גרייט געווען אַריבערצוגעהן אין אַ פראָנט אַטאַקע אויף דער יוניאָן.

אונטער אַן אומשולדיגער פאָן.

דער ערשטער קאָמוניסטישער אַרויסטרעט איז געווען אונטער אַן אומשולדיגען נאָמען: „טרייד יוניאָן עדיוקיישאָנאַל ליעג", אָרגאַניזירט פון וו. פאָסטער, אין 1920־1921. די קאָמוניסטען האָבען פלייסיג אויסגענוצט אינערלאַכע סיטואַציעס אין דער יוניאָן, אויסגעמישט גערעכטע קריוודעס מיט פאַלשער דעמאַגאָגישער העצע. צוליב זייער אייזערנער דיסציפּלין, ענערגיע און די טאַקטיק און מאַנעווערעס פון זייער קאָמוניסטישער פּאַרטיי, איז די קאָמוניסטען געלונגען, אין 1925, צו געווינען פירערשאַפט אין לאָקאַל איינס און 9 פון דזשאָינט באָארד און לאָקאַל 22 דרעסמאַכער. אַן צווייפעל, איז אַ פאַקטאָר אויך געווען די סימפּאַטיע צו סאָוועט רוסלאַנד וואָס איז דענסמאָל געווען פאַרשפּרייט צווישען ברייטע טיילען פון די אידישע אַרבעטער, הויפּטזאַכלאַך די יעניגע וואָס קומען פון אַלטען צאַרישען רוסלאַנד.

אין דער פירערשאַפט פון דער אינטערנעשאָנאַל און פון דזשאָינט באָארד, זיינען געווען מענשען וואָס האָבען באַלד דערזעהן וואוהין דער ערשטער קאָמוניסטישער זיג וועט פירען. געווען אויך אַזוינע וואָס האָבען ניט באַגריפען די געפערלאַכע באַדייטונג פון אָט דעם אַריינרייס פון דער קאָמוניסטישער פּאַרטיי אין דער יוניאָן און אין דער אינטערנעשאָנאַל. אָט די טוער האָבען גענומען אויף זיך די ראָלע פון שלום־זוכער. די גענעראַל עקזעקוטיוו באָארד האָט אויפגענומען קלאַגעס געגען די דריי עקזעקוטיוו באָארדס און באַשלאָסען צו ריאָרגאַניזירען די לאָקאַלס. די קאָמוניסטען האָבען געענטפערט מיט אַ שטורמישען ווידערשטאַנד, באַקאַנט אונטער דעם נאָמען „דזשאָינט עקשאָן קאָמיטע" קאַמף. דאָ האָבען זיך אַריינגעמישט די שלום־מאַכער און האָבען באַוועגט פּרעזידענט זיגמאַן, צוליב דער גאַנצקייט און איינינקייט פון דער יוניאָן, אַריינצוטרעטען אין אַ פאַרשטענדיגונג מיט די קאָמוניסטען. דער אָפּמאַך האָט געליפערט די קאָמוניסטען די מעגלאַכקייט אַריינצוקריגען די פירערשאַפט פון דער דזשאָינט באָארד אין זייערע הענט. די פּאַר־

שטענדיגונג האָבען די קאָמוניסטען געבראַכען אויף דער קאָנווענ־שאָן אין פילאַדעלפיע, דעם זעלבען יאָר.

איינער פון די מיטלען אין דעם קאַמף צו געווינען קאָנטראָל אין דזשאָינט באָארד איז באַשטאַנען אין אַרויסצושטויסען די פירער. די קאָמוניסטען האָבען דאַריבער אָנגעהויבען אַ קאַמפּאַניע מיט דער פאָדערונג אַז פערעלשטיין, מענעדזשער פון די שעפער פון אינ־דאָסטריעל קאונסיל און פיינבערג, גענעראַל מענעדזשער זאָלען רעזיגנירען. דער ציל ברעט פון דער אַטאַקע איז געווען פערעלשטיין.

קיינער אין דער יוניאָן, קאָמוניסטען אַריינגערעכענט, האָבען ניט געצווייפעלט אין פיינבערגס פּערזענלאַכער אָרענטלאַכקייט און גייסטיגער אינטעגריטעט. די קאָמוניסטען זיינען בלויז אויסן געווען פּטור צו ווערען פון נאָך אַ פּאָליטישען געגנער.

פיינבערג האָט ניט געגלויבט אין אַ „שלום".

פיינבערג, איז שוין געווען באַאומרוהיגט פון עטלאַכע צייכענס וואָס האָבען זיך באַוויזען אויפ'ן האָריזאָנט פון דער יוניאָן. ער האָט געפילט אַז שלום מיט די קאָמוניסטען רוקט זיך אָן און ער האָט ניט געגלויבט אין דער דויערהאַפטיגקייט פון אַזאַ שלום. הינטער די קאָמוניסטען אין דער יוניאָן איז געשטאַנען די קאָמוניסטישע פּאַרטיי, וועמענס פּאָליטישע אַמביציעס און אינטערעסען פאַלען ניט צוזאַמען מיט דעם גורל פון די קלאָוקמאַכער. פיינבערג האָט דאַריבער געפילט אַז דער רעכטער צד איז ניט אייניג און ניט פעסט גענוג אויפצונעמען די קריטישע סיטואַציע וואָס דערנענטערט זיך. ער האָט דאַריבער אַריינגעגעבען זיין רעזיגנאַציע צוזאַמען מיט פערעל־שטיין.

די רעכטע מערהייט פון דזשאָינט באָארד האָט זיך קאַטעגאָריש ענטזאָגט אָנצונעמען פיינבערגס רעזיגנאַציע. פריהער האָט פּרעזי־דענט זיגמאַן געהאַט מיט אים אַ לייגערען געשפּרעך און געזוכט אים אָפּצורעדען פון זיין שריט. זיגמאַן איז גרייט געווען אָפּצולאָזען פערעלשטיינ'ען, אָבער ניט פיינבערג'ען. דער לעצטער איז אָבער פאַרבליבען איינגעשפּאַרט. זיין רעזיגנאַציע איז געווען אַ דאָפּעלטיגע פון דזשאָינט באָארד און פון דער גענעראַל עקזעקוטיוו באָארד פון דער אינטערנעשאַנאַל, צו וועלכע ער איז אויסגעקליבען געוואָרען אין 1922 און 1924. זיגמאַן האָט איינגעזעהן אַז ער קען פיינבערג'ען ניט איבעררייזען האָט ער געראַטען אויפ'ן מיטינג פון דער דזשאָינט באָארד, אַז די רעזיגנאַציע זאָל אָנגענומען ווערען. זיגמאַן האָט

איבערגענומען דעם אַמט פון גענעראַל מענעדזשער. עטוואָס שפּע־
טער איז אויך דזש. ברעסלאַו, מענעדזשער פון פּרעסערס יוניאָן,
לאָקאַל 35 אַוועק. די קאָמוניסטען זיינען שוין דאַן געשטאַנען אויפ׳ן
שוועל פון מאַכט און קאָנטראָל פון דער קלאָוקמאַכער יוניאָן.

דער פאַרלאָרענער גענעראַל סטרייק אין 1926.

דערווייל האָט זיך אָנגערוקט די צייט פון באַנייען די פּאַר־
האַנדלונגען מיט די באַלעבאַטים. די קאָמיסיע וואָס גאָווערנאָר אַל.
סמיט האָט באַשטימט צו אונטערזוכען די לאַגע און אַריינברייגגען
רעקאָמענדאַציעס, האָט פאַרענדיגט איר אַרבעט און פאַרעפענטלאַכט
אַ רייע פאָרשלאַגען. די מערסטע פון זיי זיינען ניט געווען לטובת
דער יוניאָן. פונדעסטוועגען אין אַ נאָרמאַלער לאַגע און בּאַ דעם
געהעריגען גוטען ווילען וואָלט אָן אָפענער קאַמף געקענט אויסגע־
מידען ווערען. די לינקע פירערשאַפט, אונטער אינסטרוקציעס פון
דער קאָמוניסטישער פּאַרטיי, האָט אָבער געשטויסען צו אַ סטרייק.
די באַלעבאַטים ווידער, זייענדיג באַקאַנט מיט די אינערלאַכע רייסע־
נישען אין דער יוניאָן, האָבען אויך ניט געוואָלט אויסמיידען אַ
סטרייק. דער רעזולטאַט איז געווען אַ גענעראַל סטרייק, דאָנערשטאָג,
דער ערשטער יולי 1926.

די קאָמוניסטען האָבען געהאַט באַשלאָסען צו האַלטען די
לייצעס פון דער סטרייק פירערשאַפט, אין זייערע הענט און פון זייערע
פריינד. פּרעזידענט זיגמאַן איז צוריקגעוויזען געוואָרען פאַר טשער־
מאַן פון דער סטרייק קאָמיטע.

די קאָמוניסטען זיינען שפּעטער געקומען צו פיינבערג׳ען און
פאַרגעשלאָגען מיטצואַרבייטען מיט זיי אין סטרייק. איינזעהענדיג אַז
אַ קאַטאַסטראָפע איז אומפאַרמיידלאַך, האָט ער זיך אַנטזאָגט.

דאָס איז געווען דער לייגגסטער און אומגליקלאַכסטער סטרייק
אין דער געשיכטע פון דער יוניאָן. ער האָט זיך געצויגען נאָהענט
צו זעקס מאָנאַטען און איז סוף כל סוף פאַרלאָרען געגאַנגען. דער
סטרייק האָט אָבגעקאָסט אַ שלל מיט געלד. די יוניאָן האָט דענסמאָל
פאַרמאָגט די גאַנץ היבשע סומע פון אַ מיליאָן דאָלאַר. די פירער־
שאַפט פון סטרייק האָט אַ חוץ די סומע אויסגעגעבען נאָך צוויי מיליאָן
דאָלאַר. די קלאָוקמאַכער, ניט געקוקט אויף די אַלע שרעקלאַך אומ־
גינסטיגע פאַקטאָרען, זיינען געשטאַנען אין סטרייק אויף זייער
אַלטען שטייגער, פעסט, מיט אויסדויער און מוט.

ווען דער סטרייק האָט זיך אַזוי לאַנג פאַרצויגען, אָן דער מינ־

דעסטער האָפענונג אויף אַ זיג, האָט די אינטערנעשאָנאַל, אויף דעם דרינגלאַכען פאַרלאַנג פון אַקטיווע מיטגלידער וואָס האָבען אָפּגע־האַלטען אַ מיטינג אין קופּער יוניאָן, אַרויסגענומען פון די קאָמוניסטען די פירונג פון דעם סטרייק און דערגרייכט אַן אָפּמאַך מיט די באַלע־באַטים. ר. צוקערמאַן איז געווען דער טשערמאַן פון יענעם היסטאָ־רישען מיטינג. פּרעזידענט זיגמאַן און דובינסקי, דעמאָלט מענעד־זשער פון לאָקאַל 10, איז געלונגען אַרויסצוראַטעווען עטוואָס פון דער שרפה וואָס די קאָמוניסטען האָבען פאַראורזאַכט. דער סטרייק איז פאַרענדיגט געוואָרען אויפ'ן זעקסטען מאָנאַט. די יוניאָן איז אַרויס פון דעם אומגליקלאַכען קאַמף מיט אונטערגעהאַקטע ריפּען.

נאָכ'ן סטרייק איז פיינבערג אַוועק צוריק אין שאָפּ.

די רעאָרגאַניזאַציע פאַרבעסערט לאַגע.

די אינטערנעשאָנאַל האָט רעאָרגאַניזירט די לאָקאַלס וועלכע זיינען באַהערשט געווען פון די קאָמוניסטען. לאָקאַל איינס איז געוואָ־רען אויף צייט לאָקאַל צוויי. בענדזשאַמין קאַפּלאַן, איינער פון די אינגערע און ענערגישע טוער האָט זיך אַרויסגערוקט אין יענער קריטישער צייט. ער איז ערוויילט געוואָרען מענעדזשער פון לאָקאַל. (איצט איז ער מענעדזשער פון פאַראייניגטען אָפּערייטאָרס לאָקאַל 117). מאָריס י. אשביז איז אַריין אין דער עקזעקוטיוו באָארד.

די ליניע פון דעם קאָמוניסטישען אינטערנאַציאָנאַל אין 28־1926, איז געווען געגען שפּאַלטונגען און געגען דואַל־יוניאָנס. דער קאַמף פון דער קאָמוניסטישער דזשאָינט עקשאַן קאָמיטע איז דאַריבער געצילט געווען צו פאַרבלייבען אין דער יוניאָן.

אין 1928־29 האָט זיך די ליניע שאַרף געביטען. קאָמוניסטיש־געפירטע יוניאָנס זיינען אָרגאַניזירט געוואָרען אין די אינדוסטריעס וואו די קאָמוניסטען האָבען געהאַט אַן אָנהאַלט. זיי האָבען געהייסען אינדוסטריעל אָדער ניישאָנאַל. אין דער פּרויען קליידער אינדוסטריע האָט עס געהייסען, די נידעל טריידס אינדוסטריעל יוניאָן.

דערוויילּ האָט די ריאָרגאַניזאַציע אַ פריהער אונטער זיגמאַן, און שפּעטער אונטער שלעזינגער, פּרעזידענט אין 1928, אָנגעגאַנגען מיט דערפאָלג. די יוניאָן איז פאַרשטאַרקט געוואָ־רען. שלעזינגער האָט געזוכט צו פאַרהיילען די וואונדען פון דעם בירגער קריג. טויזענדער רענק און פייל מיטגלידער זיינען צוריק אַריינגענומען געוואָרען אין דער יוניאָן. די פירער־שאַפט האָט באַשלאָסען, אַז ס'איז די פּאַסיגע צייט צוריקצוגע־

ווינען אַ טייל פון די פאַרלאָרענע געווינסען. אַ גענעראַל סטרייק איז אַרויסגערופען געוואָרען יולי 2, 1929. איזידאָר נאַגלער איז דענסמאָל געווען דזשענעראַל מענעדזשער פון דער דזשאָינט באָארד. דער סטרייק איז געווען קורץ און דערפאָלגרייך.

צווישען 1925 און 1928 האָט פיינבערג געאַרבעט אין שאָפּ. אַ פּאָר גוטע פריינט האָבען אפילו פּרובירט מאַכען פון אים אַן אַגענט פון ריעל עסטייט פאַר זיין טובה וועגען. אָבער פון דער נאַטור איז ער ניט קיין ריעל עסטייטניק. פיינבערג האָט אָנגעהאַלטען זיין ענגען קאָנטאַקט מיט דער יוניאָן וואָס איז געטראָגען געוואָרען ווי אַ שיפעל אויף שטורמישע וואַסערן. ווען די אינטערנעשאָנאַל האָט רעאָרגאַניזירט דעם לאָקאַל איינס אונטער דעם נאָמען לאָקאַל צוויי, איז פיינבערג אויסגעקליבען געוואָרען אין דער עקזעקוטיוו באָארד. פיינבערג אַ מענש מיט אַ שטאַרק אַנטוויקעלטען סאָציאַלען חוש, און אַ גרויסער מאָס אַרבעטזאַמקייט, האָט ניט געהאַט וואו אָנצואווענדען זיין ענערגיע. זי איז פאַרבליבען ניט אויסגענוצט.

רעדענדיג פון יענער צייט האָט פיינבערג באַמערקט: „אין לעצטען סך הכל קען אַ מענש לעבען ווי ער באַשליסט. איינער קען זיך שפייזען מיט סטייקס און וואוינען אין אַ רייכען האָטעל; אַ צווייטער, קען אויסקלייבען ברויט מיט הערינג און וואוינען אין אַ קליינער אָרימער דירה. איך האָב געפילט אין 1925 אַז פאַר מיר איז ליבער ברויט מיט הערינג און אַן אָרימע דירה...”

אָט דער געדאַנק איז אַ טייל פון פיינבערג׳ס לעבענס פילאָסאָפיע.

אַ טוער פון דער אינטערנעשאָנאַל, פאַרט אין קענעדע.

ב. שלעזינגער איז געוואָרען פּרעזידענט ענדע 1928. פונקט ווי זיין פאָרגענגער מאָריס זיגמאַן, האָט שלעזינגער געהאַט אַ הויכע מיינונג איבער פיינבערג׳ס אָרגאַניזיר־פייאיגקייטען. אַ יאָר שפּעטער האָט ער געבעטען פיינבערג׳ען צו ווערען דער גענעראַל אָרגאַנייזער פון דער אינטערנעשאָנאַל אין קענעדע. פיינבערג האָט אָנגענומען דעם אָנבאָט. זיין האַלב־צוריקגעצויגענער לעבען איז דערמיט פאַרענדיגט געוואָרען.

שלעזינגער האָט אויך איינגעלאַדען פיינבערג׳ען אָנצופירען אַן אויפקלערונג־אַרבעט צווישען די קלאָוקמאַכער איבער די אורזאַכען

און רעזולטאַטען פון דער קאָמוניסטישער שפּאַלטונג. פיינבערג האָט די איינלאַדונג גערן אָנגענומען. אַ רייע שטורמישע מיטינגען זיינען אָפּגעהאַלטען געוואָרען אין פאַרשידענע טיילען פון שטאָט. באַזונדערס איז געבליבען אין פיינבערג׳ס זכרון דער איינדרוק פון אַן איבערגעפּילטען מיטינג אין בראַיענט־האַל. די וויכטיגע קאָמוניסטישע טוער צווישען די קלאָוקמאַכער זיינען דאָרטען געווען און האָבען זיך באַטייליגט אין דער דיסקוסיע. פיינבערג באַמערקט מיט אַ צופרידענעם שמייכעל, אַז די קאָמוניסטען זיינען אַרויס פון מיטינג מיט צובראָכענע ביינער. (אידעאָלאָגיש באַטירלאַך).

קענעדע, נאָר מיט אַ האַנד אויסצוציהען פון די פאַראייניגטע שטאַאַטען, איז געווען פון די שוואַכע ערטער אין דער אינטערנעשאָנאַל. און ניט בלויז אין דער אינטערנעשאָנאַל. קענעדע איז געווען צווישען די שוואַכע ערטער אין דער אַרבעטער באַוועגונג בכלל. דער עקאָנאָמישער מצב אין קענעדע איז געווען היבש נידעריגער פון די פאַראייניגטע שטאַאַטען. נאַטירלאַך האָט זיך דאָס אָפּגערופען אויף דעם מאַטעריאַלען און קולטורעלען צושטאַנד פון די אַרבעטער.

אָפיציעל האָט די אינטערנעשאָנאַל געהאַט אַ יוניאָן אין טאָראָנטאָ. די יוניאָן האָט עקזיסטירט מער אויף פּאַפּיר ווי אין די שעפּער. אין די איבעריגע גרויסע שטעדט פון קענעדע איז בכלל ניט געווען קיין אָרגאַניזאַציע פון די פרויען קליידער אַרבעטער.

פיינבערג האָט זיך גענומען טיכטיג צו דער אָרגאַניזיר אַרבעט. ער האָט צונויפגענומען דאָס ביסעל אַקטיווע מענשען וואָס ער האָט געפונען און מיט זייער הילף אָנגעהויבען צו בויען אַ פעסטע יוניאָן. עס האָט געדויערט אַ שטיקעל צייט און אים איז געלונגען אונטערצושרייבען אַ קאָלעקטיווען אָפּמאַך מיט דער אַסאָסיאיישאָן. דאָס איז געווען אַ גרויסער אויפטו. דער אָפּמאַך האָט אַביסעל סטאַביליזירט די לאַגע אין די שעפּער, און געהייבען דעם לעבענס סטענדאַרד פון די קלאָוקמאַכער. צום ערשטען מאָל איז די יוניאָן געוואָרען אַ וויכטיגער פאַקטאָר אין דער אינדוסטריע.

פיינבערג איז אויך טעטיג געווען אין דער אָרטיגער אַרבעטער באַוועגונג. ער איז שוין דענסמאָל געווען אַ מיטגליד פון דעם סאָציאַליסטישען פאַרבאַנד. אין אַ געוויסען פּרט האָבען די פּאָליטישע באַדינגונגען אין דעם ענלישען טייל פון קענעדע אים דערמאָנט אָן ענגלאַנד. דער אונטערשייד איז געווען וואָס קענעדע איז געווען קאָנסערוואַטיווער און אָפּגעשטאַנען פּאָליטיש און קולטורעל פון איר אָפיציעלער מוטער־לאַנד.

אין דער קאַטויליש־פראַנצויזישער מאָנטרעאָל.

פון טאָראָנטא איז פיינבערג געפאָרען אין מאָנטרעאָל. דאָ האָט ער שוין געטראָפען אַ גאַנץ אַנדערע סיטואַציע. מאָנטרעאָל איז די גרויסע שטאָדט אין דער פראַנצויזישער פּראָווינץ, קוויבעק. זאָל אָבער קיינער ניט זוכען צו פאַרגלייכען די הערשענדיגע סאָציאַלע באַדינגונגען אין דער פראַנצויזישער קענעדע מיט דעם סאָציאַלען לעבען אין פראַנקרייך. מאָנטרעאָל איז באַהערשט געוועזן פון דער קאַטוילישער קירך וואָס איז דורך און דורך קאָנסערוואַטיוו.

די קאַטוילישע קירך איז אויך אַ גרויסע ביזנעס אונטערנעמונג אין קוויבעק. זי קאָנטראָלירט אויך די דערציהונג אין די קינדער־שולען. אויפ'ן שטייגער פון געוויסע אייראָפּעאישע לענדער, האָט זי געשאַפען קאַטוילישע טרייד־יוניאָנס. אין יענע יאָרען זיינען אָט די טרייד־יוניאָנס געווען הויפּטזעכלאַך אַ מיטעל צו האַלטען די פרומע אַרבעטער איזאָלירט פון דעם איינפלוס פון דער וועלטלאַכער אַרבעטער באַוועגונג מיט אירע סאָציאַליסטישע נייגונגען און טענ־דענצען.

מאָנטרעאָל איז איינע פון די קאָלירפולסטע שטעדט אין דעם צפון אַמעריקאַנישען קאָנטינענט. טוריסטען פון די פאַראייניגטע שטאַאטען געפעלט די שטאָדט צוליב דער אַלטער פראַנצויזישער אַרכיטעקטור, דעם באַרג אין מיטען און די אויסגעצייכענטע רעסטאָ־ראַנען. די טוריסטען האָבען אָבער וויניג געוואוסט פון דער ווייט פאַרשפרייטער אָרימקייט, אומוויסענהייט און הילפלאָזיגקייט וואָס האָט געפלאָגט דער אַרבעטער באַפעלקערונג. אָן צווייפעל, מאָנטרעאָל האָט זיך אויסגעצייכענט מיט די נידעריגסטע אַרבעטס באַדינגונגען וואָס האָבען געהערשט אין די גרויסע שטעדט פון צפון אַמעריקאָ. די גרונט פראָבלעמען פון הויבען דעם סטענדאַרד פון די קלאָוקמאַכער און דרעסמאַכער אין מאָנטרעאָל, איז באַשטאַנען אין אָרגאַניזירען די פראַנצויזישע פרויען וואָס זיינען די מערהייט אין דער אינדוס־טריע. אָן זיי איז אַ יוניאָן מאַכטלאָז איינצופירען אַ ווירקלאַכען קאָנ־טראָל אין די שעפּער .

דער גוטער אָנהייב אין מאָנטרעאָל.

די בעלעבאַטים אין די קליידער אינדוסטריע זיינען אידען. דאָס שטערט זיי ניט צו ווערען גאַנצע שמעלקעס מיט קאַטוילישע יוניאָנס אַזוי שנעל ווי זיי דערשמעקען אַז עס האַלט באַם געבוירען

ווערען אַן אמת'ע טרייד־יוניאָן. אין יענע יאָרען זיינען די קאַטוילישע טרייד־יוניאָנס געווען אין אַ פּאָזיציע פון אַ טאָרמאָז — (אַ ברייק) וואָס דאַרף אָפּהאַלטען דעם אָטאָמאָביל.

אין מאָנטרעאָל האָט זיך געפּאָדערט אַ סך דיפּלאָמאַטיע און בויגזאַמקייט. אַ פראָנט אַטאַקע וואָלט זיך געענדיגט מיט אַ מיאוסען דורכפאַל. פיינבערג האָט געמוזט זוכען אַרויסהעלפער צווישען די איינפלוסרייכע ליבעראַלע מענשען. ער האָט אויך, און מיט דער־פאָלג, געזוכט אָפּצורייסען גרופּעס באַלעבאַטים און זיי באַוועגען צו שליסען אַן אָפּמאַך מיט דער יוניאָן.

ווי געווינלאַך אין אַזאַ לאַגע, טרעפט מען עטלאַכע איבערגעבענע יוניאָן פריינט וואָס זיינען גרייט אויף די גרעסטע קרבנות איינצו־פעסטיגען אַ יוניאָן. פיינבערג האָט אויפגעזוכט עטלאַכע ליבעראַלע מענשען, צווישען זיי אַ יונגען רעפאָרמיסטישען ראַבאַי, וואָס האָט אים ענערגיש אַרויסגעהאָלפען אין יעדער שוועריגקייט. נאָך גרויסע אָנשטריינגונגען איז געלונגען צו קריגען אַ גרופּע אַרבעטסגע־בער וואָס זיינען איינגעגאַנגען צו פאַרהאַנדלען מיט דער יוניאָן. צו די פאַרהאַנדלונגען איז געקומען ב. שלעזינגער פון ניו־יאָרק. די באַלעבאַטים האָבען אָרגאַניזירט אַן אַסאָסיאיישאָן. צום ערשטען מאָל איז אין מאָנטרעאָל געשלאָסען געוואָרען אַ קאָלעקטיווער אָפּמאַך און אָן אַ סטרייק. דער אינטערנעשאָנאַל איז געלונגען אַריינצו־שטעלען אַ פוס אין דער פעסטונג פון קאַטוילישען אַנטי טרייד יוניאָניזם.

די לאַגע אין קוויבעק בכלל און אין מאָנטרעאָל בפרט האָט זיך שפּעטער שטאַרק געענדערט צום גוטען. מאָנטרעאָל איז איצט אַ יוניאָן שטאָדט. די שטעלונג פון דער קאַטוילישער קירך צו יוניאָנס האָט זיך אויך געביטען. אָבער צום סוף פון די צוואַנציגער יאָרען איז די זאַך געווען גאַנץ אַנדערש. די אַלגעמיינע אָפּגעשטאַ־נענקייט פון דער באַפעלקערונג און די קאַטוילישע טרייד־יוניאָנס, זיינען געווען צוויי וואָגיגע שטערונגען אויפ'ן וועג פון אָרגאַניזירען אַרבעטער פאַר מענשלאַכע אַרבעטס־באַדינגונגען.

פיינבערג האָט פאַרבראַכט אין קענעדע נאָענט פון צוויי יאָר. זיין אַרבעט איז געווען זייער צופרידענשטעלענדיג. שלעזינגער האָט אים דאַן געשיקט אין באָסטאָן וואו ס'האָט עקזיסטירט אַ יוניאָן, וואָס האָט זיך געבויטיגט אין פאַרשטאַרקונג.

דער קריזיס וואָס האָט זיך אָנגעהויבען ביים ענדע פון יאָר 1929 איז נאָך דאַמאָלט געווען אין זיין ערשטער פאַזע. עס זיינען דאַמאָלט נאָך געווען מענשען וואָס האָבען זיך פאַרלאָזט אויף פרעזידענט הוא־

ווערס אָפּטימיסטישע פֿאַרשפּרעכונגען, אַז די גוטע צייטען וואַרטען אויפ'ן שוועל. פיינבערג האָט אַריינגעלייגט אַ סך כּח צו קרעפּטיגען די יוניאָן און זי אויפצוהאַלטען געגען נייע אָנקומענדיגע כוואַליעס פון אַרבעטסלאָזיגקייט. דער קריזיס האָט זיך אָבער פאַרטיפּט און אויסגעשפּרייט. באָסטאָן, ווי אַלע אַנדערע פרויען קליידער צענטערן, זיינען געטראָפען געוואָרען אומ'ברחמנות'דיג שווער. די יוניאָנס פון דער אינטערנעשאָנאַל און די אינטערנעשאָנאַל גופא האָבען שטאַרק געליטען. די אָרגאַניזיר־אַרבעט איבערן לאַנד האָט זיך פאַקטיש אָפּגעשטעלט.

דובינסקי, פּרעזידענט פון דער אינטערנעשאָנאַל.

אַ וויכטיגע געשעהעניש אין דעם לעבען פון דער אינטערנע־שאָנאַל איז געווען דובינסקי'ס גרויסער אויפשטייג. ער איז געוואָ־רען סעקרעטער־טרעזשורער אין דעצעמבער 1929. אין אַפּריל 1930, איז דובינסקי באַשטימט געוואָרען עקטינג־פּרעזידענט פאַר דער צייט פון שלעזינגער'ס קראַנקהייט. נאָך פריהער האָט דובינסקי טיכטיג געהאָלפען שלעזינגער'ען אין דער אינטערנעשאָנאַל און אין איבער־בויען די קלאָוקמאַכער יוניאָן. דובינסקי האָט געהאָלפען דורכפירען די פאָרברייטונגען צום גענעראַל סטרייק פון 1929 וואָס האָט זיך געענדיגט שנעל און מיט דערפאָלג. די יוניאָן האָט צוריקגעקריגען עטלאָכע געווינסען. דער גרעסטער געווינס איז פאָרט געווען די קלאָוקמאַכער יוניאָן וואָס איז געראַטעוועט געוואָרען פון דעם אָפּ־גרונד פון בירגער־קריג.

דער פינאַנציעלער קראַך אויף וואָל סטריט, אין אָקטאָבער 1929, וואָס איז באַגלייט געוואָרען פון דעם שווערסטען פיינלאַכסטען און ערגסטען קריזיס אין די פאַראייניגטע שטאַטען האָט צונישט געמאַכט אַלע געווינסען. די פרויען קליידער אינדוסטריעס זיינען פון קריזיס געטראָפען געוואָרען וואָרשיינלאַך שווערער ווי די איבעריגע אינדוסט־ריען. דער סאַמע כאַראַקטער פון דער אינדוסטריע מאַכט זיי אָפּהיינ־גיג אויף דעם קויף קראַפט פון גרויסע שיכטען פון דער באַ־פעלקערונג. ווען מיליאָנען אַרבעטער זיינען ארויסגעפאַלען פון באַ־שעפטיגונג, האָבען זייערע פרויען אויפגעהערט קויפען קליידער. קלאָוקמאַכער זיינען געבליבען אָן אַרבעט.

ניינטער קאַפּיטעל.

דער פּאַראַליז פון אינדוסטריע אין 1930־32. — רוזוועלט און זיין נייער דיעל בלאָזען אַריין פרישען גייסט. — אינטערנעשאָנאַל וואַרט ניט אויף נ. ר. א. — דער פאַרצווייגטער אָרגאַניזיר־פּלאַן. — יוניאָן געווינט צוריק פּאָזיציעס אין ניו־יאָרק. — פיינבערג אויפ'ן פּאַסיפישען ים ברעג. — דער אָפּמאַך פון די קלאָוקמאַכער און דער גענעראַל סטרייק פון די דרעסמאַכער. — ווי אַזוי פיינבערג פירט פאַרהאַנדלונגען. — צוריק אין ניו־יאָרק.

אויפלעבונג.

דער קריזיס וואָס האָט זיך אַרונטערגעלאָזט סוף 1929 איז געקומען, פאַר די גרעסטע טייל פון די איינוואוינער פון לאַנד, ווי אַ דונער אין אַ לויטערען הימעל. ווי געווינלאַך, איז די שטימע פון די איינצעלנע וואָס האָבען געוואָרענט אַז דער „בום" מוז פירען צו אַ „באָסט" (פון קינסטלאַכען אויפשטייג צו אויפרייס) איז ניט דערהערט געוואָרען. פון אָנהייב האָבען זיך געשעפטסלייט געטרייסט מיט הואָווערס פאַרזיכערונג, אַז גוטע צייטען רוקען זיך ווידער אָן. ביסלאַכווייז האָט זיך פאַרשפּרייט פּעסימיזם און הילפלאָזיגקייט. די אינדוסטריעלע רעדער האָבען קוים זיך געשאַרט.

אין דער פרויען קליידער אינדוסטריע איז דער חורבן געווען גרויס. די קלאָוקמאַכער און דרעסמאַכער יוניאָנס האָבען קוים צייט געהאַט איבערצוכאַפּען דעם אָטעם נאָך דעם פאַרניכטענדיגען בירגער קריג. ניט געווען קיין מעגלאַכקייט צו באַפעסטיגען די צוריקגעוואָנענע פּאָזיציעס. באַדינגונגען זיינען ווידער אַרונטערגעזעצט געוואָרען.

אין ניו־יאָרק, וואו די קלאָוקמאַכער יוניאָן האָט אַריינגעהאַקט טיפע וואָרצלען איז די לאַגע געווען שלעכט גענוג. דאָ אָבער איז ווייניגסטענס פאַרבליבען אַ געזונטע קאַדרע יוניאָן מיטגלידער וואָס האָבען געטראָגען אויף זיך דעם לאַסט פון גרעאַנגעל אויפצוהאַלטען כאָטש אַ סקעלעטאָן פון דער יוניאָן. דאָס איז זיי געלונגען. די יוניאָן איז ניט אינגאַנצען אָבגעווישט געוואָרען ווי אַ פאַקטאָר אין דער אינדוסטריע. אין אַנדערע שטעדט, וואו די יוניאָן איז ניט געווען אַזוי איינגעוואָרצעלט און עס האָט געפעלט די טראַדיציעס פון ווידערשטאַנד און אויסדויער, איז די לאַגע געווען פיל ערגער.

אין אַ סך פּלעצער איז געבליבען בלויז אַ זכר פון אַ יוניאָן און דאָס אויך ניט.

אין 1932 האָט דער קריזיס דערגרייכט זיין טיפסטען אָפּגרונט. אין לאַנד זיינען געווען אַרום 14 אָדער 15 מיליאָן אַרבעטסלאָזע. פון דער איצטיגער סיסטעם פון אַרבעטסלאָזער פאַרזיכערונג האָט מען דענסמאָל ניט געוואוסט. די אַרבעטסלאָזיגקייט און די מאָגערע פאַרדינסטען, פון די וועלכע האָבען געאַרבעט, האָבען אָבגעשניטען דעם יוניאָן איינקונפט. די קלאָוקמאַכער יוניאָן און די אינטערנע־שאַנאַל האָבען קוים געהאַט מיט וואָס צו באַצאָלען זייער רענט און אויפהאַלטען זייערע העדקוואָדערס. די באַאַמטע האָבען לאַנגע וואָכען ניט געקראָגען קיין געהאַלט. דער מאַנגעל אין געלד־מיטלען האָט פאַראַליזירט יעדע מעגלאַכקייט אויפצוהאַלטען די יוניאָנס ווי פונקצי־אָנירענדיגע אָרגאַניזאַציעס. *)

רוזוועלט׳ס נייער דיל.

אין דער דראָהענדיגער סיטואַציע אָנגעזאָפּט מיט דעם אָטעם פון פאַרנאַנדערפאַלונג פון דער סאָציאַל פּאָליטישער סטרוקטור פון לאַנד, איז פרענקלין ד. רוזוועלט געוואָרען פרעזידענט. זיין „נייער דיעל", פּראָקלאַמירט גלייך נאָך זיין אַריינקומען אין ווייסן הויז, האָט דעמאָנסטרירט דעם כח פון פּלאַנירונג און די לעבענס־זאַפט פון ווייט־געהענדיגע, ווייט־זיכטיגע רעפאָרמעס.

רוזוועלט האָט געבאָרגט פון דעם סאָציאַליסטישען אַרסענאַל, פון דער אַזוי־גערופענער מינימום פּראָגראַם פון דער סאָציאַליסטישער פּאַרטיי. זיינע רעפאָרמעס האָבען אַריינגעבלאָזען אַ פרישען ווינטעל אין דעם פּעסעמיסטיש־אומרוהיגען גייסט וואָס האָט אַרומגעכאַפּט דאָס לאַנד. אמת, קאַפּיטאַליזם האָט באַקומען אַ נייע בלוט איינשפּריצונג אין זיינע פאַרהאַרטעוועטע אָדערן; אָבער די אַרבעטערשאַפט, אויס־געצויגען און אויסגעצערט, האָט באַקומען אַ שטויס צו אויפלעבונג.

די ניט־פריינדלאַכע טענות פון די קאָנסערוואַטיוועך, אַז דאָס האָט רוזוועלט אָרגאַניזירט מיליאָנען אַרבעטער, זיינען אַן אומזין. די מיליאָנען אַרבעטער האָבען שוין פריהער געמאַכט עטלאַכע אומ־

---

*) אין 1932 האָבען די טעטיגע מיטגלידער פון קלאָוקמאַכער יוניאָן אין ניו־יאָרק פרייווילליג זיך בייגעשטייערט מיט אַ טאָג פאַרדינסטען פאַר דעם גענעראַל אָפיס פון דער אינטערנעשאָנאַל, מעגלאַך צו מאַכען כאָטש אַ מינימום טעטיגקייט.

געלונגענע פאַרזוכען זיך צו אָרגאַניזירען געגען די גרויסע קאָרפּאָ־ריישאָנס. ריכטיג איז, רוזוועלט איז געווען שטאַרק באַהילפיג אין דעם פּראָצעס פון אָרגאַניזאַציע. זיין פּראָגראַם האָט באַפרייט די אַר־בעטער פון דער אומגלייכער און אומגינסטיגער לאַגע, אין וועלכע זיי האָבען זיך ביז דאַן געפונען אין יעדען פאַרמעסט מיט זייערע מעכטיגע באַלעבאַטים. אין דעם ליגט רוזוועלטס גרויסער פאַרדינסט בנוגע די אַרבעטערשאַפט. צום ערשטען מאָל האָט די מלוכה אויפ־געהערט צו זיין אַן אינסטרומענט פון די אַרבעט־געבער געגען זייערע אַרבעטער. געגוג אַפילו אַן אויבערפלעכלאַכע באַקאַנטשאַפט מיט אַמעריקאַנישער געשיכטע, צו באַגרייפען וואָס די ענדערונג אין דער ראָלע פון דער מלוכה האָט געמיינט פאַר די אַרבעטער.

אינטערנעשאָנאַל נוצט אויס ניי געשאַפענע לאַגע.

די אינטערנעשאָנאַל, מיט פּרעזידענט דובינסקי אין דער שפּיץ האָט ניט געוואַרט ביז וואַנען דער נייער דיעל און די נ. ר. א. (ניישאָנאַל רעקאָווערי אַדמיניסטריישאַן) וועלען איר אַריינוואַרפען אין די הענד ניי־געשאַפענע יוניאָנס. די אינטערנעשאָנאַל, וואָס האָט גלייך געזעהן די נייע געלעגענהייט, האָט צוזאַמענגענומען אַלע אירע טוער און זיי אַריינגעוואָרפען אין אַ שנעל־אויסגעאַרבעטער פּראָגראַם פון אָרגאַניזאַציע אין אַלע טיילען פון לאַנד. די יוניאָנס פון דער אינטערנעשאָנאַל זיינען דאַריבער ניט קיין נ. ר. א. „בייביס”, נאָר דער רעזולטאַט פון אַ וואַכזאַמער, צייטיגער און פלייסיגער אויסנוץ פון אַ גינסטיגער אָביעקטיווער סיטואַציע.

די קלאָוקמאַכער יוניאָן אין ניו־יאָרק אונטער דער פירער־שאַפט פון וויס־פּרעזידענט איזידאָר נאַגלער — דזשענעראַל מע־נעדזשער פון דער דזשאָינט באָארד — האָט שנעל אָנגעהויבען אַ קרעפטיגע אָרגאַניזאַציע קאַמפּאַניע. אין אַ קורצער צייט האָבען די קלאָוקמאַכער צוריקגעוואונען די געווינסען וואָס זיי האָבען פאַרלאָרען אין קריזיס. איבערן לאַנד האָבען פאַרשטעהער פון דער אינטער־נעשאָנאַל מיט באַגייסטערונג און ענערגיע זיך גענומען צו דער זעלב־בער אויפגאַבע.

אין ניו־יאָרק האָט די יוניאָן פאַרצייכענט אַזאַ נייע באַדייטענ־דיגע דערגרייכונג ווי די איינפירונג פון די 35 שטונדע אַרבעט וואָך. דאָס איז געווען דאָס ערשטע מאָל ווען אַרבעטער אין לאַנד איז געלונגען צו פאַרקלענערען די אַרבעט וואָך אויף 35 שטונדען. אויך אין דעם פּרט איז די קלאָוקמאַכער יוניאָן געווען אַ פּיאָנער. דער

צוועק איז געווען, אויסצושפּרייטען די אַרבעט צווישען מער קלאָוק־מאַכער און צו פאַרלענגערען ווי ווייט מעגלאַך די סעזאָנען.

אין יענער צייט איז איינגעפירט געוואָרען די „לימיטיישאָן אָוו קאָנטראַקטאָרס". דער דזשאַבער איז אויך, צום ערשטען מאָל, געוואָרען פולשטענדיג פאַראַנטוואָרטלאַך פאַר די באַדינגונגען וואָס הערשען אין די שעפּער פון די קאָנטראַקטאָרס. די נייע איינפירונגען האָבען אָבגעשאַפט צוויי פון די פאַקטאָרען וואָס האָבען פאַראורזאַכט שטייגענדיגע דעמאָראַליזאַציע און כאַאָס אין דער אינדוסטריע.

אונטער י. נאַגלער'ס פירערשאַפט איז פאַרווירקלאַכט געוואָרען אין לעבען דער „קאָוד" פּראָגראַם פאַר דער קלאָוק אינדוסטריע. ווען דער סופרים־קאָורט האָט, אין 1935, דערקלערט די נ. ר. א. ניט קאָנסטיטוציאָנעל, האָט נאַגלער, צוזאַמען מיט דער גאַנצער יוניאָן־פירערשאַפט, אויפגעשטעלט אַ פריוויליגע „קאָוד" פּראָגראַם פאַר דער אינדוסטריע, מיט דער באַטייליגונג פון די אַרבעט־געבער. אַט דער פּלאַן, באַקאַנט אונטער דעם נאָמען: נעשאָנאַל קלאָוק און סוט אינדוסטריע ריקאָווערי באָארד, האָט געהאָלפען אויפצוהאַלטען די געווינסען פון דער נ. ר. א. און האָט געפירט צו אַ גרעסערער מאָס סטאַביליזאַציע אין דער אינדוסטריע.

אין יאַנואַר 1939, האָט י. נאַגלער רעזיגנירט פון זיין אַמט ווי גענעראַל מענעדזשער און איז געוואָרען מענעדזשער־סעקרעטאַר פון דער קאַטערס יוניאָן לאָקאַל 10. אַ קאָמיטע פון דזש. ברעסלאָו, ר. צוקערמאַן, (ציטווייליגער מענעדזשער פון לאָקאַל 117) י. סאָרקין, י. נאַגלער און עדוואַרדאָ מאָליסאַני, האָט ציטווייליג איבערגענומען די פירערשאַפט פון דזשאָינט באָארד. דזש. ברעסלאָו איז געווען טשערמאַן פון דער קאָמיטע.

אונטער י. ברעסלאָו'ס איניציאַטיווע איז די פּראָגראַם פון ווייטערדיגער באַפעסטיגונג פון די פּאָזיציעס פון דער יוניאָן, געטריבען געוואָרען מט אַ סך ענערגיע. ברעסלאו האָט אויך געשלאָסען, צום ערשטען מאָל, אָפּמאַכען מיט עטלאַכע וויכטיגע „טשיין"־געשעפטען, צווישען זיי: די לערנער־פירמע.

די דערמאָנטע קאָמיטע האָט פונקציאָנירט ביז וואַנען פיינבערג איז איינגעלאַדען געוואָרען צו ווערען גענעראַל מענעדזשער פון דזשאָינט באָארד אין זעלבען יאָר.

פּרוכטבאַרע רעזולטאַטען אויף דעם פּאַסיפישען ים ברעג.

אין דעם פאַרצווייגטען אָרגאַניזיר פּלאַן איז אויף פיינבערג'ן אויסגעפאַלען די טעריטאָריע פון דעם פּאַסיפישען ים־ברעג, קאַלי־

פאָרניא הויפטזאַכלאַך. פיינבערג האָט געטראָפען אַ שוואַכע יוניאָן אין לאָס־אַנדזשעלעס, צוקריפעלט פון קריזיס און ברודער־קאַמף. ער האָט נאָך אויך געטראָפען די קאָמוניסטישע אינדוסטריעלע יוניאָן. לאָס־אַנדזשעלעס האָט שוין פאַרנומען אַ פלאַץ אויף דער מאַפע פון דער פרויען קליידער אינדוסטריע פון לאַנד. אויסער לאָס־אַנדזשעלעס זיינען פאַקטיש אויפ׳ן פאַסיפישען ים ברעג ניט געווען קיין יוניאָנס.

מיט זיין געוויינלאַכער ענערגיע און אַרבעט־פייאיגקייט, האָט פיינבערג זיך גענומען צו זיין אויפגאַבע אויפצובויען אַ ווירקזאַמע, טיכטיגע אינטערנעשאָנאַל אָרגאַניזאַציע אין דרום קאַליפאָרניא. מיט דער הילף פון דער גרופע אַקטיווע מיטגלידער, קלאָוקמאַכער און דרעסמאַכער, מיט וועלכע פיינבערג האָט זיך אַרומגערינגעלט, איז געלונגען אויפצושטעלען אַ קרעפטיגע יוניאָן איןביידע טיילען פון דער אינדוסטריע. קאָלעקטיווע אָפמאַכען זיינען אונטערגעשריבען געוואָרען מיט די באַלעבאַטים. די אויפגאַבע איז ניט געווען אַזוי גרינג, טראָץ דער ג .ר. א.. קאַליפאָרניא בכלל און לאָס־אַנדזשעלעס בפרט זיינען באַוואוסט געווען ווי די „אָפענע”, ניט־יוניאָן שטעט פון אַמעריקאַ. די אויסבעסערונג אין דער עקאָנאָמישער לאַגע, די פריינדלאַכע האַלטונג פון די באַטרעפענדיגע רעגירונגס אָרגאַנען און הויפטזאַכלאַך דער נייער מוט צווישען די אַרבעטער, האָט גובר געווען אַלע שוועריגקייטען. די דרעס פאַבריקאַנטען האָבען נאָכגעגעבען ערשט נאָך אַ גרויסען גענעראַל סטרייק, דער ערשטער אין זייער שטאָדט.

דערזעלבער דערפאָלג איז פאַרצייכענט געוואָרען אין סאַן־פראַנ־ציסקאָ. פיינבערג האָט באַוויזען אַרויסצוקריגען פון די באַלעבאַטים אַ אָפמאַך מיט דער יוניאָן. טויזענדער נייע מיטגלידער זיינען אַריינ־גענומען געוואָרען אין קאַליפאָרניא.

שווער איז אָנגעקומען צו אָרגאַניזירען אַזעלכע נייע פלעצער ווי פאָרטלאַנד, אָרעגאָן און סעאַטעל, וואַשינגטאָן. דאָרטען איז די אַרבעט געווען אין גאַנצען ניי. אויך דער מענשען מאַטעריאַל איז געווען אומבאַקאַנט מיט אַ יוניאָן. נאָך עטלאַכע יאָרען פון אָרגאַניזיר־אַרבעט איז אויך אין די צוויי שטעט אויפגעבויט געוואָרען יוניאָנס וואָס זיינען אנערקענט פון די אַרבעט־געבער ווי די פאָרשטעהער פון די אַרבעטער אין די שעפער.

פאַרהאַנדלונגען מיט באַלעבאַטים איז אַ וויסענשאַפט.

ראוז פעסאָטע, דענסמאַל וויס־פּרעזידענט פון דער אינטערנעשאָנאַל און איר פאַרטרעטער צו אָרגאַניזירען די דרעסמאַכער אויף דעם פאַסיפישען ים־ברעג, האָט געזעהן פיינבערג׳ען ביי דער אַרבעט. פריהער האָט זי אים געקענט פון וויטען; מעגלאַך אַז זי האָט ניט באַגריפען פאַרוואָס פּרעזידענט דובינסקי האָט געשיקט אַ קלאָוקמאַכער צו דרעסמאַכער.

שרייבט ראָוז פעסאָטא*—

„אָבער אין לאָס אַנדזשעלעס, אין דעם היסטאָרישען גענעראַל סטרייק פון די דרעסמאַכער האָב איך איינגעזעהן, אַז פּרעזידענט דובינסקי האָט ניט געמאַכט קיין טעות. אויף דער ערשטער קאָנפערענץ מיט די באַלעבאַטים — הערבסט, 1933 — האָב איך זיך איבערצייגט אַז פאַרהאַנדלונגען מיט אַרבעטס־געבער איז ביי אים אַ באַזונדערע וויסענשאַפט. ער האָט שטודירט די פאַרשידענע טיפען אַרבעט־געבער, די שטאַרקע און שוואַכע שטריכען פון זייער כאַראַקטער, זייער פאַרלאַנג אויסצומיידען די וויכטיגע פּראָבלעמען וואָס רוקען זיך אַרויס אין די פאַרהאַנדלונגען. אויף אַזעלכע קאָנפערענצען איז פיינבערג דער אמת׳ער פּראָלעטאַריער, דער אידעאַליסט פון זיין יוגענט, וועלכער פילט אַז די אַרבעטער האָבען אים אָנפערטרויט מיט אַ מאַנדאַט וואָס ער איז פאַרפליכטעט דורכצופירען. איך האָב געהערט פאַבריקאַנטען באַמערקען, אויב זיי וואָלטען אים געהאַט אויף זייער זייט וואָלט זייער זייט געווען דער געווינער. זיי זיינען גערעכט; ווען ניט פיינבערגס ווייטזיכטיגקייט אין פאַרלויף פון דעם היסטאָרישען סטרייק, וואָלט דער יוניאָן וואַרשיינלאַך ניט געלונגען אַזוי זיך צו באַפעסטיגען שפּעטער.

ווען די נ.ר.א. אַרביטריישאָן באָארד האָט אונז באַוויליגט נאָר אַ מאָגערן פּרעפערענשעל יוניאָן שאַפּ אָפּמאַך, און דער א.ל.ג.וו.יו. בלויז ווי דער באַרגעין־אַגענט פאַר די אַרבעטער, האָט פיינבערג דאָס באַטראַכט ווי אַ זיג. לויט זיינע ווערטער: „ווען זיי עפענען די טיר נאָר אַ ביסעל, וועל איך אַריינשטופּען מיין פוס דאָרטען, שפּעטער וועל איך שוין באַווייזען אַריינצוקומען אין צימער דורך אַן אָפענער טיר.״

אַ צווייטער עדות פון פיינבערג׳ס טעטיגקייט אין קאַליפאָרניא איז י. לוטסקי, דענסמאַל מענעדזשער פון דער לאָס־אַנדזשעלעס דזשאָינט באָארד קלאָוק און דרעסמאַכער יוניאָן. אין זיין באַגריסונג צו פיינבערג׳ס פופציג יאָריגען יובליי שרייבט לוטסקי:

---

*) ראָוז פעסאָטא, „איזראַעל פיינבערג, אַ פופציגער,״ לאָס אַנדזשעלעס, 1937.

איך קען בר. פיינבערג׳ן בלויז עטלאַכע יאָר. געווען איז דאָס אין די אומרוהיגע טעג ווען דער רוף פון דער יוניאָן האָט דורכגעשניטן דעם טומאַן פון צומישונג און אַפּאַטיע און האָט אויפגעוועקט אונזערע קלאָקמאַכער פון זייער לעטאַרגישען שלאָף. מיר זיינען געווען אין מיטען פון אַן אָרגאַניזיר־קאַמפּאַניע צווישען די קלאָוקמאַכער און האָבען אויסגעאַרבעט די פאָדערונגען צו די באַלעבאַטים. מיר האָבען איינגעלאַדען די באַלעבאַטים צו אַ קאָנ־פערענץ. קיינער פון די אָרטיגע טוער האָט ניט פאַרמאָגט אַ לענגערע דער־פאַרונג אין פאַרהאַנדלונגען. מיר האָבען שוין פאַרצייכענט אַ היבשען דער־פאָלק אין אָרגאַניזירען די קלאָוקמאַכער, אָבער די פאַרהאַנדלונגען האָבען אונז באַאומרוהיגט. פּרעזידענט דובינסקי האָט אונז דענסמאָל געשיקט ברודער פיינבערג אַרויסצוהעלפען אין די פאַרהאַנדלונגען.

איך האָב גענוי זיך צוגעקוקט צו דעם מייסטערהאַפטען אופן מיט וועלכען פיינבערג גייט צו די פאַרהאַנדלונגען ; אויך זיין גלענצענדיגע טאַקטיק וואָס ער באַנוצט צו די איינגעשפּאַרטע באַלעבאַטים. אַ גינסטיגער פּאַר אונז אָפּמאַך איז געשלאָסען געוואָרען. צום ערשטען מאָל אין פאַרלויף פון אַ סך יאָרען, האָבען די קלאָוקמאַכער זיך צוריקגעקערט אין די שעפּער אונטער יוניאָן קאָנטראָל פון די אַרבעט־באַדינגונגען און מיט באַדייטענדיגע אויסבע־סערונגען און דערגרייכונגען.

גלייך נאָך דעם קלאָוקמאַכער זיג איז אונטערגעקומען דער דרעסמאַכער גענעראַל סטרייק. אויך דאָ האָט פיינבערג אַרויסגעוויזען אמת׳ע פירערשאַפט. צום ערשטען מאָל אַז מיר האָבען געקראָגען אַן אָפּמאַך אין דער דרעס אינדוסטריע.

זינט ברודער פיינבערג איז אָנגעקומען אַהער, זיינען אונטערגעשריבען געוואָרען צוויי אָפּמאַכען אין דער קלאָוק אינדוסטריע און צוויי אין דער דרעס אינדוסטריע. ענלאַכע אָפּמאַכען זיינען דערגרייכט געוואָרען אין די גרויסע שטעדט פון דעם פּאַסיפישען ים־ברעג. אונזער יוניאָן איז איצט אַ קאָנסטרוק־טיווער שטענדיגער פאַקטאָר אין דער אינדוסטריע. מיר האָבען אויף אַ באַדייטענדיגען אופן געהויבען דעם לעבענס סטאַנדאַרט פון דער אינדוסטריע. מיר האָבען געבראַכט די קלאָוק און דרעסמאַכער פון פּאַסיפישען ים־ברעג אין איין פאַמיליע אונטער דער פאָן פון דער אינטערנעשאָנאַל ליידיס גאַר־מענט וואָרקערס יוניאָן. די אויפגאַבע איז געווים אַ שווערע, אָבער זי איז דורכגעפירט געוואָרען. אַ מיליטאַנטישע און אַגרעסיווע אַרמיי פון די קלאָוק און דרעסמאַכער איז באַשאַפען געוואָרען אין אונזער טעריטאָריע. אין שפּיץ פון דער אַרמיי שטייט ברודער פיינבערג. אַנערקענט און אויפגענומען מיט ליבע און רעספּעקט פון אַלעמען.

געפינט צייט און ענערגיע פאַר אַלגעמיינער טעטיגקייט.

ווען פיינבערג איז פאַרנומען מיט אַן ערנסטען יוניאָן פּראָבלעם, איז ער אַריינגעטאָן אין איר מיט מאַרך און האַרץ. וועגען אים איז דער אויסדרוק, זיך אַריינגעוואָרפען אין דער אַרבעט, ניט קיין אָפּגעריבענע, אויסגעדראָשענע פראַזע. פונדעסטוועגען, און דאָס איז אָפּט צו באַוואונדערען, געפינט ער צייט, ענערגיע און אויפמערק־

זאַמקייט צו טעטיגקייט אויסער די ראַמען פון זיין אוממיטעלבאַרער אויפגאַבע — די יוניאָן. אויך אין קאַליפאָרניא האָט פיינבערג באַוויזען זיך צו אינטערעסירען מיט די אַלזייטיגע געביטען פון טעטיגקייט אין און אַרום דער אַרבעטער באַוועגונג. פיינבערג האָט אָנטייל גענומען אין דעם געזעלשאַפטלאַכען און פּאָליטישען לעבען פון פּאַסיפישען ים ברעג און אין די פּראָבלעמען פון דער אידישער אַרבעטערשאַפט. ער האָט אויך ניט פאַרפעלט צו לייענען, באַזוכען לעקציעס און זיך צוהערען אַפילו וואָס אַ געגנער האָט צו זאָגען.

מיט'ן אויסנאַם פון זיינע באַזוכען אין מזרח, בייצוואוינען די זיצונגען פון דער גענעראַל עקזעקוטיוו באָארד פון דער אינטערנעשאָנאַל, האָט פיינבערג פאַרבראַכט אַרום זעקס יאָר אויפ'ן פּאַסיפישען ים־ברעג, ווי דער פאַראַנטוואָרטלאַכער פאָרשטעהער פון דער גרויסער פאָרגעשריטענער קערפּערשאַפט. דערפאַרונג האָט באַרייכערט זיין געדאַנק, און געהאָלפען צו שלייפען זיינע פעאיגקייטען אין פאַרהאַנדלונגען מיט באַלעבאַטים און אויך אין שליכטען פּראָבלעמען וואָס וואַקסען אַרויס אינווייניג; פּראָבלעמען וואָס זיינען אומפאַרמיידלאַך אין יעדער לעבעדיגער אָרגאַניזאַציע.

ווען די ניו־יאָרק'ער קלאָוקמאַכער דזשאָינט באָארד האָט אים איינגעלאַדען צו קומען און איבערצונעמען צום צווייטען מאָל דעם העכסטען אַמט, גענעראַל מענעדזשער, איז פיינבערג שוין געווען אַן אָנערקענטע פיגור, אין פולער רייפקייט און גלייכצייטיג נאָך אַלץ אין וואוקס. ער איז אַריבערגעטראָטען די ערשטע פופציג יאָרען פון זיין לעבען. מיט'ן עלטער קומט אויך איבערלייגטקייט. אין זיין פאַל ,איז דאָס פייער פון יוגענט ניט אויסגעלאָשען געוואָרען. אימפּעט, וויזיע און לאָיאַליטעט זיינען פאַרבליבען טרייב־כוחות וואָס האָבען אים געשטויסען, שוין אין ניו־יאָרק, צו ווייטערע שריט אויפ'ן לייטער פון דערגרייכונגען פאַר די אַרבעטער אין זיין אינדוסטריע.

צענטער קאַפּיטעל.

צוריק אין ניו־יאָרק, די פּראָבלעם פון אַרבעט אויסער ניו־יאָרק. — ברוקלין אַ נעסט פון ניט־יוניאָן שעפּער. — דער פיינבערג פּלאַן. — קלאָוקמאַכער באַשיצט פון שטייגענדיגען יקרות אין מלחמה צייט. — די נייע אידעע פון פּאַראַנטוואָרטלאַכקייט פון די אַרבעטער געבער. — דער סקעפּטעציזם צו געוואַגטער אידעע פון אַ ריטייערמענט פאָנד. — דער העלט און וואַקאַציע פאָנד. — אַ וועג אויסגעטראָטען פאַר אַנדערע יוניאָנס. — דער לאַנג טער־מיניגער אָפּמאַך מיט די באַלעבאָטים. — נייע צייטען, אַ נייער צוגאַנג.

אויף נייע וועגען.

ווען פיינבערג האָט זיך צוריקגעקערט אין ניו־יאָרק (אויגוסט 1939), איז איבער דער יוניאָן געהאנגען עטלעכע ערנסטע פּראָב־לעמען. די וואונדען פון ברודער קריג און קריזיס זיינען פאַרהיילט געוואָרען מיט אַ לאַנגער צייט צוריק. אָבער נייע שוועריגקייטען זיינען אַרויסגעשוואומען. די צוויי וויכטיגסטע, זיינען געווען די „אוט אָוו טאון” לאַגע און ברוקלין.

„אוט אָוו טאָון”, ניט קיין נייער פּראָבלעם איז אָבער פאַרשאַרפט געוואָרען אין יענער צייט. די דזשאָבערס פון די ביליגערע מלבושים האָבען אַרויסגעשיקט די גרעסטע טייל פון זייער אַרבעט אויסער ניו־יאָרק, אין די צענדליגע שטעדטלאַך פון אָפּסטייט, ניו־דזשערסי און קאָנעקטיקוט, וואו די אַרבעטס באַדינגונגען זיינען געווען אַ סך נידע־ריגער פון ניו־יאָרק. דער רעזולטאַט איז געווען, די סעזאָנען אין ניו־יאָרק זיינען שטאַרק איינגעשרונקען. די קלאָוקמאַכער באַשעפּ־טיגט באַ די ביליגערע קליידער, האָבען גאַרבעט זייער ווייניג און ניט באַוויזען צו פאַרדינען אויף אַ מינימום עקזיסטענץ.

ברוקלין ווידער איז אויסגעוואקסען צו אַ צענטער פון קאָנ־טראַקטאָרס אין וועמענס שעפּער, ווי אַ כלל, האָט געהערט ניט־יוניאָן באַדינגונגען. דער גרעסטער טייל פון די אַרבעטער און זייערע באַלעבאָטים זיינען געווען איטאַליענער. אַ קאָנטראַקטאָר פלעגט אַריינגעמען אַ באַקאַנטען אָדער אַ פריינד, אים צוזאָגען אויסצולערנען די מלאכה פון נייען, און דערווייל אים צאָלען אַ פּיל קלענערען גע־האַלט. יענער האָט ביסלעכווייז אַריינגענומען זיינע אייגענע באַקאַנטע און קרובים. אַזוי איז אויסגעוואקסען אַ ניט־יוניאָן צענטער אויף

יענעם זייט איסט ריווער, אָדער ווי מען רופט דאָס אויף טרייד יוניאָן לשון, אַן אָפּען־שאָפּ שטאָדט; אַן ערנסטע געפאַר פאַר די שווער דערוואָרבענע באַדינגונגען אין מאַנהעטען און אַן אומגליק פאַר ברוקלין גופא. די שעדלאַכע לאַגע האָט אָנגעהאַלטען ניט געקוקט אויף די ענערגישע פאַרזוכען, אין 1931, ווען ב. קאַפּלאַן איז געווען סופּערווייזאָר אין ברוקלין; און שפּעטער, 1938, אונטער דעם צענטראַליזאַציע פּלאַן.

דער נייער גענעראַל מענעדזשער, מיט דער קאָאָפּעראַציע פון דער יוניאָן פירערשאַפט, האָט באַלד זיך גענומען צו לייזען די צוויי פּראָבלעמען וואָס האָבען געפּלאָגט די יוניאָן פאַר אַ לאַנגער צייט.

דער „פיינבערג פּלאַן" פאַרגרינגערט די אַוט אָוו טאַון לאַגע.

די ערשטע לייזונג וואָס איז באַקאַנט געוואָרען מיט'ן נאָמען דער „פיינבערג פּלאַן", איז באַשטאַנען אין באַוואָרענען דורך אַן אָפּ־מאַך, אַז די דזשאָבערס זיינען פאַרפּליכטעט צו גאַראַנטירען ניו־יאָרק אַ געוויסע פּראָפּאָרציע פון זייער אַרבעט. צו מאַכען מעגלאַך אָט די נייע איינאָרדנונגען, האָט פיינבערג געענדערט דעם סיסטעם פון שליכטען פּרייזען. דער פריהערדיגער סיסטעם איז געווען הויכע פּרייזען — אויף פּאַפּיר. און כאָטש אין דער ווירקלאַכקייט זיינען די געצאָלטע פּרייזען געווען נידעריגער, האָבען אָבער די באַלעבאַטים מורא געהאַט טאָמער באַשליסט די יוניאָן זיי האַלטען פאַראַנטוואָרט־לאַך פאַר די געשליכטעטע הויכע פּרייזען. די יוניאָן קען דאָך צו יעדער צייט ברייגנען אַ דזשאָבער צום אומפּאַרטייאישען טשערמאַן און צווינגען אים נאָכצוקומען די פאַרשטענדיגונג, דערגרייכט אָנהויב פון סעזאָן. די דערקלערונג פאַר אַזאַ אומרעאַלער סיסטעם, האָט געשטאַמט פון דעם גלויבען, אַז הויכע פּרייזען, אַפילו ווען בלויז אויפ'ן פּאַפּיר, מיינט אויפהאַלטען דעם הויכען סטענדאַרד פון די קלאָוקמאַכער. אין דער ווירקלאַכקייט האָט די מעטאָדע געאַרבעט געגען די קלאָוק־מאַכער. „באַנדלאַך" פון ביליגערער אַרבעט הויפּטזאַכלאַך, האָבען זיך נאָכאַנאַנד אַרויסגעשאַרט פון ניו־יאָרק'ער שעפּער.

רעדט צו אַרבעטער פון אָוט אָוו טאָון.

פיינבערג האָט געענדערט די סיסטעם פון שליכטען פּרייזען: איינגעפירט אַ פּרייז ליסטע אין איינקלאַנג מיט דער ווירקלאַכקייט.

דערפאַר האָט דער דזשאָבער זיך פאַרפליכטעט, אַז ווייניגסטענס דרייסיג פּראָצענט פון זיין אַרבעט וועט אויפגעגעבן ווערען אין ניו־יאָרק׳ער שעפּער. דאָס האָט אָפּגעשטעלט דעם ריזיגען שטראָם פון אַרבעט פון ניו־יאָרק און געהאָלפען צו נאָרמאַליזירען די לאַגע. די סעזאָנען אין די שעפּער וואָס אַרבעטען אויף די ביליגערע סאָרטען מלבושים זיינען געוואָרען לענגער און במילא די פאַרדינסטען גרעסער.

אין 1943 האָט פיינבערג אַריינגעשטעלט אָט די גאַראַנטיע אין דעם אָפּמאַך מיט דער אַסאָסיאיישאָן פון קינדער קליידער, וועמענס מיטגלידער זיינען געווען די גרעסטע ליפעראַנטען פון אַרבעט אויסער ניו־יאָרק. דער אָפּמאַך האָט פאַרפיקסירט דעם פיינבערג פּלאַן און אים געמאַכט אָפיציעל. פאַר ניו־יאָרק האָט דאָס געמיינט אַרום הונדערט טויזענד מלבושים מער — אין פרילינג סעזאָן אַ קענטיגע פאַרבעסערונג.

פיינבערג האָט זיך ניט באַנוגענט מיט דעם דרוק אויף באַלע־באַטים. פאַר אים איז קלאָר געווען: אַזוי לאַנג ווי אַרבעטער אַוט אָוו טאַון, יונג אין דער אינדוסטריע, זיינען וויליג צו אַרבעטען אויף נידעריגע פּרייזען, וועלען זיי און די ניו־יאָרק׳ער קלאָוקמאַכער זיין קרבנות פון ביליגער אַרבעט. ער האָט דעריבער אונטערנומען אַ רייזע איבער דער טעריטאָריע פון אויסער ניו־יאָרק און גערעדט צו די אַרבעטער. פיינבערג האָט זיי דערקלערט די לאַגע און זיי אויפגעפאָדערט צו פאַרלאַנגען אַ לוין העכערונג פון פינף דאָלאַר אַ וואָך. זיין רוף האָט געפונען אַ טיפען אָפּקלאַנג. די אַרבעטער פון אַוט־אָוו־טאַון האָבען אים געפאָלגט. די פינף דאָלאַר העכערונג האָט נאָך מער געהאָלפען צו נאָרמאַליזירען די לאַגע. כאַראַקטעריסטיש פאַר דעם צוטרויען פון די אַרבעטער אין פיינבערג׳ס רייד: עס זיינען געווען איינצעלנע פאַלען וואו אַן אָרטיגער ביזנעס־אַגענט האָט פּרו־בירט צו שליכטען מיט׳ן באַלעבאָס פאַר ווייניגער פון פינף דאָלאַר, די אַרבעטער האָבען דורכאויס באַשטאַנען אויף דער פולער העכע־רונג.

אַ גאַנץ אַנדערע באַהאַנדלונג האָט זיך געפאָדערט אָפּצואווישען דעם אָפּען־שאָפּ נעסט וואָס האָט זיך צוזאַמענעקסען אויף יענער זייט בריק, אין דער אויסגעשפּרייטער ברוקלין. די שעפּער אַוט־אָוו־טאַון האָבען שוין באַלאַנגט צו דער אינטערנעשאַנאַל; ברוקלין איז געווען אַ ווילדער פעלד, נאָר ענערגישע דראַסטישע מיטלען האָבען געקענט איינפלאַנצען דאָרטען אַ טיכטיגען יוניאָן קאָנטראָל.

ברוקלין ווערט אַ יוניאָן שטאָדט.

דער פאַקט וואָס די מערסטע קאָנטראַקטאָרס און אַרבעטער זיינען געווען איטאַליענער האָבען געגעבען די לעצטע די מעגלאַכ־קייט אַנצוטרייבען אַ העצע געגען דער יוניאָן, וואָס איז אַריינגעקומען אין ברוקלין מיט אַן אָרגאַניזיר קאַמפּאַניע. די קאָנטראַקטאָרס האָבען געזוכט איינצורײדען זייערע אַרבעטער אַז די גאַנצע קאַמפּאַניע איז בלויז אַ כיטרער שריט מצד די ניו־יאָרק׳ער קלאָוקמאַכער אַרויס־צורייסען דעם ביסען ברויט פון מויל פון די ברוקלינער איטאַליענישע קלאָוקמאַכער. העצען איז נישט שווער. העצע, פאַרדראָסלאַך, געפינט אָפט אַ טיפערען אָפּקלאַנג אין מאַסען מענשען ווי אויפקלערונג, געצילט זיי אַרויסצופירען פון אַ שלעכטער לאַגע. דאָס מאָל איז די העצע ניט געווען פרוכטבאַר.

די דזשאָינט באָארד האָט אַריינגעוואָרפען אַ גרופּע טעטיגע טוער אין ברוקלין. נאָך אַ צוגרייטונג אַרבעט איז אָנהייב 1940, אַרויסגע־רופען געוואָרען אַן אַלגעמיינער סטאָפּעדזש, (אָפּשטעל פון אַרבעט). אַלע זייערע באַוואָרענישען האָבען די קאָנטראַקטאָרס ניט געהאָלפען. אַפילו די „שטאַרקע״ פון זיי, וואָס האָבען געגלויבט אַז זיי געניסען אַ ספּעציעלען שוץ און אימיוניטעט פון דער יוניאָן, האָבען זיך געמוזט בויגען. די זאַך איז ניט אָנגעקומען אַזוי גרינג ווי די ווערטער קומען אַרויס אויפ׳ן פּאַפּיר. יוניאָן טוער און סטרייקער זיינען אַ סך מאָל צושלאָגען געוואָרען פון געדונגענע פּראָפעסיאָנעלע שלעגער. די פּאָליציי האָט אויך דאָ און דאָרטען געזוכט צו באַשיצען די באַלע־באַטים. אָבער די צוגרייט־אַרבעט און די שטאַרקע מיה וואָס איז אַריינגעלייגט געוואָרען אין ברוקלין האָבען געבראַכט די געוואונשטע רעזולטאַטען. ברוקלין איז געוואָרען אַ יוניאָן שטאָדט. דער איטאַ־ליענישער לאָקאַל 48 האָט צוגעפּאַסט זיין טעטיגקייט צו דער נייער סיטואַציע. אין פאַרלויף פון די מלחמה יאָרען איז דער לאָקאַל געוואַלטיג אויסגעוואַקסען הויפּטזאַכלאַך צוליב די נייע אַרבעטער, איטאַליענער, וואָס זיינען אַריין אין דער אינדוסטריע. וויס־פּרע־זידענט עדוואַרדאָ מאָליסאַני, איז סעקרעטער־מענעדזשער פון דעם לאָקאַל.

איצט געפינט זיך ברוקלין אונטער יוניאָן קאָנטראָל. די אַרבע־טער דאָרטען געניסען פון דיזעלבע יוניאָן דערגרייכונגען ווי די אַרבעטער אין ניו־יאָרק. דאָסזעלבע איז ריכטיג וועגען זייער בייטראָג צו דער יוניאָן. ברוקלין איז איצט אַ ספּעציעלער דעפּאַרטמענט פון דער יוניאָן מיט אָפּטיילונגען אין אירע פאַרשידענע טיילען.

די געשטיגענע פאַרדינסטען אין די מלחמה יאָרען.

סוף 1941 איז געקומען די יאפּאַנעזישע אַטאַקע אויף פּערל האַרבאָר. אַמעריקאַ איז אַריין אין דער וועלט מלחמה. מיליאָנען יונגע לייט זיינען צוגענומען געוואָרען אין די פאַרשידענע אָפּטיילונגען פון מיליטערישער דינסט. נאָך מיליאָנען מענער און פרויען זיינען אַריינגעצויגען געוואָרען אין דער אינדוסטריע. די צאָל באַשעפטיגטע האָט דערגרייכט קרוב צו זעכציג מיליאָן. אַ סך נויטווענדיגע זאַכען זיינען פאַרשוואונדען פון מאַרק. די מלחמה־אָנפירונג האָט זיך געגויטיגט אין זיי. די מיליאָנען פרויען אין דער אינדוסטריע, און אין הויז האָבען באַקומען אַ הויכען קויף־מעגלאַכקייט און ווייניג זאַכען צו קויפען. אין דער קליידער אינדוסטריע איז געוואָרען זעהר ביזי. קלאָוקמאַכער און דרעסמאַכער וועלכע האָבען יאָרען לאַנג זיך צוגעוואוינט צו קורצע סעזאָנען, האָבען פּאַקטיש פאַרגעסען וואָס צווישען סעזאָנען מיינט. די פולע באַשעפטיגונג האָט אויך אַריינגעבראַכט נייע טויזענדער מיטגלידער אין דער יוניאָן. אַלע לאָקאַלען האָבען אַריינגענומען נייע מיטגלידער. שטאַרק געוואַקסען האָט לאָקאַל 23 סקוירט און ספּאָרטוועער אַרבעטער, פון וועלכען לויס ריעס איז מענעדזשער.

די יוניאָן האָט געטאָן איר פליכט צו באַפעסטיגען די גינסטיגע פּאָזיציעס פון אירע מיטגלידער. די רעגירונג האָט אַרויפגעלייגט באַשריינקונגען אויף לוין פאָדערונגען. סטרייקס האָבען באַדאַרפט אויסגעמידען ווערען. יעדע לוין העכערונג האָט געמוזט באַשטעטיגט ווערען פון דער נײשאָנאַל וואָר לייבאָר באָארד. פונדעסטוועגען איז די קלאָוקמאַכער געלונגען צו הויבען זייערע פאַרדינסטען אויף אַ באַדייטענדיגער מאָס. ווען דער יקרות האָט באַוויזען זיין פינסטערען פּרצוף, האָט די יוניאָן אָנגענומען מיטלען אויפצוהאַלטען דעם לעבענס סטענדאַרד פון די קלאָוקמאַכער. אַלגעמיינע לוין העכערונגען און אינדיווידועלע אויסגלייכונגען אין שעפּער זיינען דורכגעפירט געוואָרען ביז סוף פון 1946. די פאַרדינסטען פון די קלאָוקמאַכער האָבען ניט געליטען.

לויט דער אָפיציעלער סטאַטיסטיק פון דער פעדעראַלער לייבאָר ביוראָ און פון דעם סטייט לייבאָר דעפּאַרטמענט, זיינען די פאַרדינסטען פון די קלאָוקמאַכער, לויט דער שטונדע, געווען צווישען די סאַמע העכסטע אין לאַנד. נאַטירלאָך דאָ און דאָרטען זיינען פאָרגעקומען קלענערע רייבונגען מיט באַלעבאַטים, סיכסוכים איבער „סטאָפּעדזשעס" אין איינצעלנע שעפּער, וועלכע די יוניאָן האָט

געזוכט אויסצומיידען. די אַלע זאַכען זיינען געווען אומפּאַרמיידלאַך אין אַזאַ אָנגעשטריינגטער צייט. גוטע בעלי־מלאכות האָבען אויס־געפעלט ; און די אַרבעטער האָבען געפילט אַז זיי זיינען בארעכטיגט צו אַ עטוואָס גרעסערען חלק, פון די פעטע פּראָפיטען וואָס זייערע אַרבעטער־געבער מאַכען.

אין דער ביאָגראַפיע איז ניט מעגלאַך זיך אָפּצושטעלען לייגער אויף דעם פעריאָד מיט אַלע זיינע אַנטוויקלונגען. דאָס באַלאַנגט צו געשיכטע פון דער קלאָוקמאַכער יוניאַן. אין ראַמען פון דעם בוך קען אַרויסגעבראַכט ווערען נאָר דאָס געשטאַלט פון איזראַעל פיינבערג אויף וויפיל עס האָט געפונען אויסדרוק אין באַפרוכפערען די קלאָוקמאַכער יוניאַן און אין העלפען זי אויסצוטרעטען נייע וועגען פאַר אירע מיטגלידער און פאַר די אָרגאַניזירטע אַרבעטער בכלל.

דער רעטייערמענט פאָנד אַ צירונג אין אַ לאַנגער קאַריערע.

נאָך זייענדיג אין קאַליפאָרניא, האָט פיינבערג זיך אַרומגעטראָגען מיט אַן אידעע וואָס האָט דענסמאָל אויסגעזעהן ווי אַ וויזיע פון אַן אוטאָפּיסט. די אידעע האָט אָבער געעגבערט אין זיין מאַרך און פון אים ניט אָפּגעטראָטען. ווען די פּראָספּעריטי פון די מלחמה יאָרען איז אָנגעקומען, האָט פיינבערג דערזען אַ מעגלאַכקייט צו פאַרוואַנדלען זיין אידעע אין אַ שטיקווירקלאַכקייט.

אין די פאָרגעשריטענע יוניאָנס איז אַ געוויסער עלעמענט פון אַ וואוילזיין־פּראָגראַם שוין לאַנג אַריינגענומען געוואָרען ווי אַן אינ־טרעגאַלער טייל פון זייער טעטיגקייט, פונקט ווי אַלגעמיינע געזעל־שאַפטלאַכע פונקציעס. מיטגלידער האָבען באַקומען הילף און שטיצע ניט בלויז אין זייערע פאַרזוכען צו הייבען זייער לעבענס סטענ־דאַרד דורך בעסערע באַדינגונגען אין שאַפּ, נאָר אויך אויסערן שאַפּ. יוניאָנס האָבען אויפגעהאַלטען ספּעציעלע פאָנדען פאַר קראַנקע און נויטבאַדערפטיגע מיטגלידער. אַ סך יוניאָנס, צווישען זיי לאָקאַלען פון דער קלאָוקמאַכער דזשאָינט באָארד האָבען אויפגעשטעלט פאָנדען פאַר קראַנקע. די מיטגלידער האָבען געצאָלט צו די פאָנדען.

אין די לעצטע יאָרען איז עטלאַכע יוניאָנס, (הויפּטזאַכלאַך דער דרעסמאַכער יוניאָן, און לאָקאַל 23 פון דער קלאָוקמאַכער יוניאָן) געלונגען אַריינצושרייבען אין די אָפּמאַכען מיט די באַלעבאַטים אַ פונקט וועגען אַ העלט און וואַקאַציע פאָנד. דאָס איז געווען אַ נייער, זייער וויכטיגער אָפּנויג פון דער אַלטער פּראַקטיקע. דאָס האָט

אויסגעברייטערט די פאַראַנטוואָרטלאַכקייט פון דעם אַרבעט־געבער. ער איז געוואָרען אַ שותף אין דער אויפגאַבע אויפצוהאַלטען זיינע אַרבעטער אין אַ בעסערען געזונט צושטאַנד דורך באַצאַלטער וואַקאַציע. ער איז אויך אָנגעלאָדען געוואָרען מיט דער באַדייטענדיגער פליכט זיי צו באַזאָרגען מיט אַ מינימום מעדיצינישער הילף אין פאַל פון קראַנקהייט.

די עטאַבלירונג פון אַ פאָנד פאַר געזונטהייט און וואַקאַציע, אויפגעהאַלטען אויסשליסלאַך דורך ביישטייערונגען פון די באַלעבאַטים, איז געווען אַ לאַנגער שריט אויפ'ן וועג פון אַ וואוילזיין פראָגראַם פון גרויס נויטווענדיגקייט פאַר די אַרבעטער. די אויסגאַבען פאַרבונדען מיט קראַנקהייט און מעדיצינישער אויפפאַסונג פאַלען ווי שווערע לאַסט אויף מענשען מיט אַ דורכשניטלאַכען איינקונפט. די נייע פאָנדען, צוליב זייער קאָלאָסאַלען נוצען האָבען זיך פאַרשפרייט מיט אַ בליציגער שנעלקייט איבערן לאַנד.

פיינבערג'ס געדאַנק איז געגאַנגען ווייטער און טיפער. זיין אידעע האָט אַריינגעבראַכט אַ נייע סאָרט פאַראַנטוואָרטלאַכקייט מצד דעם אַרבעטגעבער, געבויט אויף אַ רעוואָלוציאָנערען פּרינציפּ, אַז די אינדוסטריע איז שולדיג אַ מינימום עקאָנאָמישע זיכערקייט צו די יעניגע אַרבעטער, וועלכע האָבען אַוועקגעגעבען אַ לעבען זיי אויפצובויען. פיינבערג האָט געפּילט דעם פּיין פון „אַל תשליכנו לעת זקנה", וואָס פּלאָגט אַזוי פיל עלטערע אַרבעטער. אַ באַדייטענדיגער טייל פון די אַרבעטער אין דער קלאָוק אינדוסטריע זיינען אין מיטלען עלטער און העכער. נאָך צענדליגער יאָרען אין שאָפּ, פאַרבלייבען זיי הילפלאָז און אין נויט. דורך זייער שווערער פּראַצע האָבען זיי געהאָלפען דער ראַשיגער אויסשפּרייטונג און וואוקס פון דער אינדוסטריע; ווען די כוחות דערלויבען זיי ניט ווייטער אַרבעטען, פאַלען זיי אַרויס פון שאָפּ ווי איבעריגע, אָן דער מינדעסטער באַזאָרגונג אויף זייער עלטער. די אינדוסטריע דרייט אָפּ איר קאָפּ פון זיי און לאָזט זיי איבער צו זייער שיקזאַל.

באַזיגט סקעפּטעציזם; רעטייערמענט פאָנד איינגעפירט אין 1943.

די אָריגינעלע און געוואַגטע אידעע האָט זיך אָנגעשטויסען אויף אַ דאָפּעלטער שווערוגקייט: אויסער די באַלעבאַטים, האָט פיינבערג געהאַט די אויפגאַבע צו איבערצייגען זיינע אייגענע קאָלעגען אין דער פּראַקטישער דורכפירבאַרקייט פון דער געוואַגטער אידעע. די

נייגקייט האָט, ווי אַלעמאָל, געמאַכט מענשען סקעפּטיש. צווישען אַ טייל פון די יוניאָן טוער האָט געהערשט אַ צווייפעל, צי עס איז מעגלאַך פאַר דער יוניאָן צו גאַראַנטירען אירע עלטערע מיטגלידער די צאָלונגען פון דעם געפּלאַנטען ריטייערמענט פאָנד. געווען אויך אַזוינע וואָס האָבען געטראַכט אַז עטלאַכע דאָלאַר אַ וואָך מער אין וועכענטלאַכע פאַרדינסטען איז וויכטיגער און זיכערער ווי אַ צוזאָג פון צאָלונגען אויף דער עלטער.

די באַלעבאַטים האָבען פון אָנהויב בכלל ניט געוואָלט הערען פון אַזאַ מין פאַרפליכטונג פון זייער צד. פיינבערג האָט ניט אָפּגעלאָזט. ער האָט אומדערמידלאַך געשטופּט דעם פּלאַן פאָרויס. צו הילף זיינען געקומען די סטאַטיסטישע אונטערזוכונגען פון די גרויסע לעבענס פאַרזיכערונג קאָמפּאַניעס, וואָס האָבען באַוויזען אַז דער פּלאַן קען זיין רעאַליסטיש. אויסנוצענדיג די פּראָספּעריטע פון די מלחמה יאָרען, איז דער יוניאָן געלונגען אין די פאַרהאַנדלונגען צו באַנייען דעם קאָלעקטיווען אָפּמאַך, דורוצוזעצען איר פאַרלאַנג און איינצו־פירען דעם ריטייערמענט פאָנד ווי אַ טייל פון דעם אָפּלאַך. דאָס איז געווען אין 1943.

די באַלעבאַטים צאָלען צום פאָנד דריי פּראָצענט פון זייער אַלגע־מיינער אַרבייט־קאָסט. אַן אַרבעטער וואָס דערגרייכט זיין 65־טען געבורטסטאָג און וויל זיך צוריקציהען פון אַרבעט איז באַרעכטיגט אַרויפגעשטעלט צו ווערען אויף דער ליסטע פון די פּענסיאָנערען. ער באַקומט פופציג דאָלאַר אַ מאָנאַט, זעקס הונדערט דאָלאַר אַ יאָר, אַזוי לאַנג ווי ער לעבט.

די פולע באַשעפטיגונג און די גינסטיגע פאַרדינסטען פון די קלאָוקמאַכער אין די מלחמה יאָרען האָבען געהאָלפען אָנצוזאַמלען אַ גרויסען רעזערוו פאָנד וואָס פאַרזיכערט די פאַרפליכטונגען פון דעם ריטייערמענט פאָנד. אין פאַרלויף פון די צוויי און אַ האַלב יאָרען, וואָס די באַלעבאַטים האָבען געצאָלט די דריי פּראָצענט צום פאָנד ביז יולי, 1946, ווען דער פאָנד האָט אָנגעהויבען זיינע אָפּע־ראַציעס, זיינען אָנגעקליבען געוואָרען גענוג רעזערוון, וואָס האָבען מעגלאַך געמאַכט דעם ערשטען יאָר צוריקצוציהען אַרום 750 עלטערע קלאָוקמאַכער. די קוואָטע פאַר דעם צווייטען יאָר — יולי 1947־יוני 1948 איז שוין 950 קלאָוקמאַכער. צוזאַמען מיט די מאָנאַטלאַכע אַפּליקאַציעס וועט דער פאָנד אין 1948 האָבען אויף זיין ליסטע אַרום 1700 צוריקגעצויגענע אַרבעטער. פאַר יעדען איינעם פון זיי איז אַוועקגעלייגט די סומע פון זעקס טויזענד דאָלאַר צו גאַראַנ־טירען די צאָלונגען. צוזאַמען מיט דער פּענסיע וואָס די פעדעראַלע

רעגירונג צאָלט, איז דער עלטערער קלאָוקמאַכער איצט באַוואָרענט מיט אַ מינימום עקאָנאָמישער זיכערקייט. ער דאַרף זיך אויף דער עלטער ניט אַרויסיאָגען די כוחות, ווען די אַרבעט פאַלט אויף אים זייער שווער. וואָס אָנבעלאַנגט דעם פאָנד האָט זיין סורפּלוס קאַפּי־טאַל באַטראָפען, ווען די שורות ווערען געשריבען, אַרום צוועלף מיט אַ פערטעל מיליאָן דאָלאַר. פיינבערג׳ס הייסער באַגער איז באַקליידט געוואָרען מיט בלוט און פלייש.*)

דער גרויסער דערפאָלג פון דעם ריטייערמענט פאָנד, דער ערשטער פון דעם סאָרט אין אַמעריקאַ, האָט אַרויסגערופען אַ סך אָנזעהן אין דער טרייד־יוניאָן וועלט און אין געזעלשאַפטלאַכע קרייזען. עטלאַכע יוניאָנס, צווישען זיי די דרעסמאַכער און די „אַמאַלגאַמיי־טעד" האָבען אויך איינגעפירט אַ ריטייערמענט פאָנד. די פאַר־וואַלטונג פון פאָנד באַקומט אַ סך אָנפראַגעס פון פאַרשידענע יוניאָנס, אוניווערזיטעטען און געזעלשאַפטלאַכע אָרגאַניזאַציעס וועגען דעם אופן און כאַראַקטער פון דעם פאָנד.

איזראַעל פיינבערג, איז מיט רעכט באַטראַכט ווי דער פאָטער פון אָט דער אָריגינעלער און זייער וויכטיגער אינסטיטוציע. די קלאָוקמאַכער יוניאָן איז ווידער געווען דער פיאָנער, וואָס האָט צואַקערט אַ נייעם פעלד פאַר דער גאַנצער אַרבעטער באַוועגונג.

דער העלט און וואַקאַציע פאָנד.

די ראָלע פון דעם איניציאַטאָר איז ווידער אויסגעפאַלן פיינ־

דער רעטייערמענט פאָנד ווערט פאַרוואַלטעט דורך אַ באָארד אָוו טראָסטיס, וואָס באַשטעהט פוןביידע צדדים, די יוניאָן און די אַסאָסיאיישאָנס פון די אַרבעט־געבער, און דריי מיטגלידער וואָס פאַרטרעטען די עפענטלאַכע מיינונג. דער טשערמאַן פון דער באָארד, איז דער טשערמאַן פון דער פעדעראַלער אָלד איידזש סעקיוריטי באָארד, אַרטור דזש. אָלטמייער. די אַנדערע צוויי פאָר־שטייער פון פובליקום זיינען מרס. ריימאָנד וו. אינגערסאָל און ריכטער דזשע־ראמאַיע ט. מאַהאָני. די פאָרשטייער פון דער יוניאָן אין דער פאַרוואַלטונג זיינען : איזראַעל פיינבערג, סעקרעטער טרעזשורער פון פאָנד, בענדזשאַמין קאַפּלאַן, טשערמאַן אַדמיניסטראַטיווער קאָמיטע, איזידאָר נאַגלער, טשערמאַן רולס און רעגוליישאָנס ; דזש. ברעסלאָו, טשערמאַן פענשאָן קאָמיטע ; לואיס היימאַן און עדוואַרדאָ מאַליסאַני. הערבערט זעם איז פאַרוואַלטער פון פאָנד. די ערשטע טשעקס זיינען אויסגעטיילט געוואָרען אין אַ פייערלאַכער צערעמאָניע, דורכגעפירט אויף אַ גרויסער פאַרזאַמלונג יולי דעם 11־טען 1946 אין דער סענטראַל נידעל טריידס האַי־סקול. פּרעזידענט דייוויד דובינסקי איז געווען דער הויפּט רעדנער.

בערג'ן אין 1946. דער יקרות איז נאָכאַנאַנד געשטיגען און די יוניאָן האָט זיך באַנוצט מיט דעם באַוואוסטען „עסקאַלייטאָר" (באַוועגלאַכע שטיגען) פונקט פון אָפּמאַך, צו פאַרלאַנגען אַן ענדערונג אין דעם פרייז סיסטעם. די זאַך איז געגאַנגען צום אומפּאַרטייאישען טשערמאַן. דאָ האָט פיינבערג געזען אַ מעגלאַכקייט דורכצופירען אַ צווייטען פּלאַן, געזונדהייט און וואַקאַציע פאַנד. אויך דאָס איז ניט אַנגעקומען גרינג. אין מיטען פון אַן אָפּמאַך זיינען אַרבעטגעבער ניט שטאַרק להוט צו נעמען אויף זיך נייע פינאַנציעלע פאַרפליכטונגען. (זיי זיינען קיינמאָל ניט להוט דאָס טאָן). די יוניאָן ווידער פאַרמאָגט דאַן ניט קיין וואָגיגען מיטעל ווי אַזוי זיך צו דערשלאָגען אַזאַ נייע אינסטיטוציע; זיינען טאַקע געווען צווייפלער אין דעם דערפאָלג פון אַזאַ פאַרלאַנג.

פיינבערג מיט זיין שטענדיגען ברען און ענערגיע האָט געשטויסען די זאַך פאָרויס. ער האָט איבערגעוואונען אויף זיין זייט די צווייפלענדיגע קאָלעגען. די יוניאָן האָט באַגלייט איר פאַרלאַנג מיט איבערצייגענדיגע פאַקטען און דער אומפּאַרטייאישער אויסגלייכער אַרטור ס. מייער, טשערמאַן פון דער סטייט לייבאָר מעדיאיישאָן באָארד האָט ענטשידען צו גונסטען דעם העלט און וואַקאַציע פאַנד. די קלאָוקמאַכער האָבען געוואונען זיבען דאָלאַר און פינף דאָלאַר אַ וואָך אַ לוין העכערונג, פּלאָס דעם פאַנד. די באַלעבאַטים צאָלען צום פאַנד דריי און אַ האַלב פּראָצענט פון זייערע אַרבעט־קאָסטען.

זעקס מאָנאַטען שפּעטער, דעם ערשטען יאַנואַר, 1947, האָט דער פאַנד שוין אָנגעהויבען אויסצוצאָלען קראַנקייט בענעפיטען און האָספּיטאַל אויסגאַבען. יוני פון זעלבען יאָר זיינען אויסגעטיילט געוואָרען די ערשטע וואַקאַציע צאָלונגען וואָס באַטרעפען פאַר יעדען קלאָוקמאַכער פון די גרעסטע פאַכען צו זעכציג דאָלאַר. צוויי און אַ פערטעל מיליאָן דאָלאַר איז אויסגעצאָלט געוואָרען. די ברייטע, סיסטעמאַטישע פּראָגראַם פון מעדיצינישער אויפּפּאַסונגען און וואַקאַציע, האָט זיך גלייך אַרויסגעוויזען צו זיין פון געוואַלדיגער באַדייטונג פאַר טויזענדער קלאָוקמאַכער. די צאָלונגען פאַר דער האָספּיטאַליזאַציע אַליין קענען באַטרעפען ביז 300 דאָלאַר פאַר אַן איינצעלנעם חולה. דער העלט און וואַקאַציע פאַנד איז פאַרוואַלטעט אויסשליסלאַך פון דער יוניאָן. *)

פיינבערג'ס באַשטעהן אויף די צוויי פאָנדען האָט געשטאַמט פון צוויי מאָטיוען. ערשטענס, זיין טיפע איבערצייגונג אַז די צוויי נייע

---

*) פאַרוואַלטער פון פאַנד איז הערי קרוגמאַן.

אינסטיטוציעס זיינען פון אומגעהויער פרינציפּיעלער און פּראַקטישער באַדייטונג פאַר דער יוניאָן און פאַר אירע מיטגלידער; וויכטיגער ווי מיט אַ פּאָר דאָלאַר מער אַ וואָך. צווייטענס, זיין לאַנגע דערפאַ־רונג אין דער יוניאָן האָט אים איבערצייגט, אַז אַ פּרייז סיסטעם אָדער אַ וועכענטלאַכער פאַרדינסט איז סוף כל סוף אַ פּליסיגע זאַך. אין נאָרמאַלע צייטען ווערט דאָס אויפגעהאַלטען און אין שלעכטע צייטען זוכען די באַלעבאַטים (און אַ מאָל טאַקע מיט דערפאָלג) אַרונטער־צוקוועטשען די פאַרדינסטען. אַנדערש איז מיט אַן אינסטיטוציע וואָס פאַרטרעט אַ וויכטיגען פּרינציפּ. אַפּצושאַפען אַן אינסטיטוציע וואָס איז שוין איינגעפירט אין לעבען און איינגעפעדעמט אין קאָלעק־טיוועו אָפּמאַך, וועלען די באַלעבאַטים קיינמאָל ניט באַוויזען אַזוי לאַנג ווי די יוניאָן וועט עקזיסטירען. די קלאָוקמאַכער יוניאָן — זאָגט פיינבערג — פאַרמאָגט אַזאַ טבע, זי לאָזט ניט צוריקנעמען אירע פּאָזיציעס; דאַריבער, איז די איינפירונג פון אַ פאָנד פאַר עלטערע אַרבעטער און די איינפירונג פון אַ פאָנד פאַר קראַנקע אַרבעטער און באַצאָלטע וואַקאַציע פאַר אַלע אַרבעטער פיל וואָגי־גער און סאָלידער ווי נאָך אַ פּאָר סענט באַם שליכטען פּרייזען, אַ זאַך וואָס איז נאַטירלאַך אויך גאַנץ וויכטיג.

די נייע היים און דער 35־טער יובליי.

די וואַקסענדיגע צווייגען פון טעטיגקייט האָבען געמאַכט שאַר־פער די ענגשאַפט אין דער יוניאָן קוואַרטיר. אַן ענגשאַפט וואָס האָט זיך געפילט שוין אַ לענגערע צייט. אַ נייע גרעסערע און באַ־קוועמערע העדקוואָדערס איז געוואָרען אַ נויטווענדיגקייט. דער הערשענדיגער ווידערגעפיל צו „ריעל עסטייט" איז פאַרביטען געוואָ־רען מיט אַ רעאַליסטישען צוגאַנג צו דעם ענין. די אינטערנעשאָנאַל אַליין און אַ פּאָר פון אירע יוניאָנס, האָבען געקויפט הייזער און די רעזולטאַטען זיינען געווען גוטע. די יוניאָן פירערשאַפט האָט באַ־שלאָסען צו קויפען אַן אייגענע היים. ניט גרינג איז געווען דורכ־צופירען אַזאַ באַשלוס אין אַ צייט פון אַ שווערען מאַנגעל אין הייזער. דאָס הויז איז פאָרט געקויפט געוואָרען. די קלאָוקמאַכער האָבען בייגעשטייערט מיט אַ טאָג אַרבעט פאַר דער נייער יוניאָן היים. אַזוי האָט די אַלטע יוניאָן באַקומען נייע פונקציעס און אַ נייע היים פון וואַנען צו קענען די פונקציעס בעסער דורכפירען.

געשטויסען פון אַ דראַנג צו נייע געווינסען, האָט די יוניאָן ניט פאַרזעהן אַ וויכטיגע צייט אָפּשניט אין דעם לעבען פון די קלאָוק־

מאַכער, דעם היסטאָרישען גענעראַל סטרייק פון 1910. דער 35 יאָר־טאָג איז געפייערט געוואָרען אויף אַ גרויסאַרטיגען שטייגער, אין מעדיסאָן סקווער גאַרדען, מיט אַ רייכער אינטערעסאַנטער פּראָגראַם. אַ גרויסער און פּרעכטיגער בוך איז אַרויסגעגעבען געוואָרען צו פאַרצייכענען די קאָלאָסאַלע געשעהענישען וואָס האָט אָוועקגעשטעלט די קלאָוקמאַכער יוניאָן אויף אַ פעסטען באָדען. דאָס בילד פון יענע היסטאָרישע טעג איז אויפגעלעבט געוואָרען דורך וואָרט און דורך צייכנונג. די פייערונג האָט געדינט ווי אַ סטימולאַנט און האָט אַריינגעבראַכט אַ סך קוראַזש און אויפלעבונג אין די רייען פון דער יוניאָן.

אַ פינף יאָריגער קאָלעקטיווער אָפּמאַך.

צו פיינבערג׳ס איניציאַטיווע באַלאַנגט אויך דער לאַנג־טער־מיניגער אָפּמאַך מיט די באַלעבאַטים. ביז 1943 האָט מען אין דעם פאַרגעשריטענעם טייל פון דער אַרבעטער באַוועגונג, צו וועלכער אַזאַ יוניאָן ווי די קלאָוקמאַכער באַלאַנגט, ניט געוואוסט און ניט געטראַכט פון אַ פינף יאָריגען אָפּמאַך. אַזאַ טערמין איז באַטראַכט געוואָרען ווי אַ קאָנסערוואַטיווער שריט וואָס איז אַפילו שעדלאַך.

פיינבערג האָט זיך אָריענטירט אויף דער גרעסערער מאָס סטאַ־ביליטעט וואָס אַזאַ לאַנגער אָפּמאַך וועט ברענגען דער אינדוסטריע. און סטאַביליטעט אין אַ האַלז־שניידענדיגער, מאָדע אינדוסטריע, איז לעבענס זאַפט. די מורא אַז אַ לאַנגער טערמין וועט בינדען די יוניאָן הענד און פיס ווי די פּראַקטיקע האָט באַוויזען אין אַ פּאָר קאָנסערוואַ־טיווע יוניאָנס, איז באַזייטיגט געוואָרען דורך דעם „עסקעלייטאָר״ פונקט וואָס באַוואָרענט פאַר דער יוניאָן די מעגלאַכקייט צו פאַרלאַנ־גען ענדערונגען, ווען די לאַגע ענדערט זיך, אַ זאַך וואָס איז פריהער קיינמאָל ניט איינגעפירט געוואָרען אין די לאַנג טערמיניגע אָפּמאַכען פון יענע יוניאָנס.

די פאַרגאַנגענע פיר יאָר פון דעם קאָלעקטיווען אָפּמאַך האָבען באַשטעטיגט די איינשטעלונג. די קלאָוקמאַכער זיינען ניט ענטוואפענט געוואָרען צוליב דעם לאַנגען טערמין. די יוניאָן האָט אין די פיר יאָר אַרויסגעקראָגען פון די אַרבעט־געבער דורך דעם רעגולערען און איינגעשטעלטען קאַנאַל, דעם אומפּאַרטייאישען טשערמאַן, צוויי אַלגע־מיינע לוין העכערונגען, אַ רייע אויסבעסערונגען, און דעם העלט און וואַקאַציע פאָנד. עס ווייזט זיך אַרויס אַז דער געפאַר ליגט ניט אין אַ לענגערען אָפּמאַך גופא, נאָר אין דעם אופן ווי ער איז געשלאָסען

און אין דעם גראַד וואַכזאַמקייט און ענערגיע וואָס די יוניאָן ווייזט אַרויס צו אַ געענדערטער סיטואַציע, וואָס פאָדערט ענדערונגען אין די אַרבעט באַדינגונגען. דער חסרון פון יענע אָפּמאַכען וואָס האָבען זיך אַרויסגעוויזען ווי אַ שטריק אויפ׳ן האַלז פון די אַרבעטער, (די דרוק אַרבעטער אין ניו־יאָרק אין 1918 צום ביישפּיל) איז באַשטאַנען אין דעם מאַנגעל פון באַוואָרענישען און אין דעם עצם כאַראַקטער פון דער קאָנסערוואַטיווער יוניאָן פירערשאַפט.

אַ פינף יאָר אָפּמאַך מיט אַרבעטער־געבער האָט פאַרענדיגט מיט אַן איינגעוואָרצעלטען פאַראורטייל וואָס האָט עקזיסטירט אין פאַר־לויף פון אַ לאַנגער צייט אין דער פּראָגרעסיווער טרייד יוניאָן וועלט. עס וועט זיין אינטערעסאַנט צו באַמערקען, אַז אַ צווייטער ענלאַכער פּרעצעדענט איז צושמעטערט געוואָרען ווען די קלאָוקמאַכער יוניאָן האָט, אין 1921, אַרויסגענומען אַ געריכט־פאַרבאָט (אינדזשאַנקשאַן) געגען די באַלעבאַטים פאַר זייער אָפּברעכען דעם אָפּמאַך. אויך דענסמאָל זיינען געווען ראַדיקאַלען וואָס האָבען זיך געקרימט געגען אַזעלכע „קאַפּיטאַליסטישע” מעטאָדען וואָס פּאַסען ניט כלומרשט אַן אַרבעטער אָרגאַניזאַציע. איצט, איז ווענדען זיך אין געריכט געגען באַלעבאַטים — אַ פּראַקטיקע וואָס די באַלעבאַטים האָבען דערפונדען און טיכטיג באַנוצט געגען זייערע אַרבעטער — געוואָרען אַן אַלגע־מיינע דערפאַרונג אין יוניאָנס, אונאָבהייניגיג ווער זייערע פירער זיינען.

אויף דעם גורל פון פיינבערג, זיינע קאָלעגען, — די באַאַמטע געגען פון דזשאָינט באָאַרד* און די לאָקאַל־מענעדזשערס איז אויס־געפאַלען ניט בלויז אויסצוטרעטען נייע וועגען, נאָר אויך אָפּצושאַפען איינגעזעסענע פאַראורטיילען און טראַדיציעס וואָס האָבען אָפּגעלעבט זייער נוצלאַכקייט.

אין אונזער קאָמפּליצירטער און נאַכאַנאַנד פליסיגער סאָציאַל־עקאָנאָמישער געזעלשאַפט, מוזען די מענשען וועלכע שטעהען באַם רודער פון אַ טרייד יוניאָן אַרויסווייזען אַ סך בויגזאַמקייט, אויב זיי

---

*) אויסער דעם דזשענעראַל מענעדזשער, האָט די דזשאָינט באָארד אַ פאָר־זיצער, מאָו דיימאָנד ; אַ סעקרעטער, לואיס ע. לאַנגער ; און אַ טרעזשורער, מאָריס דזש. אַשביז. דיימאָנד איז אַ קאַטער (אַ צושניידער) און אַרבעט אין שאָפּ. לאַנגער און אַשביז, פיינבערג׳ס נאָהענסטע מיטאַרבעטער, זיינען געוואָרען טעטיג אין דער יוניאָן יונגערהייד. לאַנגער, פאַרנעמט זיין איצטיגען אַמט זינט 1934 ; אַשביז, זינט יוני 1930.ביידע זיינען אַקטיוו אין דער אידישער און אַלגעמיינער באַוועגונג. עס דאַרף אויך באַטאָנט ווערען, אַז פיינבערגס באַציהונגען מיט זיי און מיט די מענעדזשערס פון די לאָקאַלס זיינען די סאַמע פריינדלאַכסטע.

ווילען ניט, אַז זייער אָרגאַניזאַציע זאָל ווערען פאַרגליווערט און זאָל זיך קייקלען באַרג־אַרונטער. געענדערטע סאָציאַלע כוחות־פאַרהעלטענישען און באַציהונגען, פאָדערען אַ נייעם באַגריף און צוגאַנג, און אַ געענדערטע טאַקטיק. די קלאָוקמאַכער יוניאָן פאַרמאָגט אַזאַ פירערשאַפט.

עלעפטער קאַפּיטעל.

פײַנבערג לעבט זיך אויס אין זײַן אַרבעט. — אַ דעמאָקראַט לויט טיפער איבערצײַיגונג. — זײַן לעבענס פילאָסאָפיע. — לייענט אַ סך. — איז טעטיג אין אידישע קולטור אינסטיטוציעס. — זײַן גרויסע אַרבעטזאַמקייט. — האָט אויסגעמידען די גלגולים פון דער ערשטער רוסישער רעוואָלוציע. — די קלאָוקמאַכער האָבען מיר אַלצדינג געגעבען און אַלצדינג אין מיר באַלאַנגט צו זיי, איז זײַן מאָטאָ.

גאַנצקייט און אָפּטימיזם.

עס ליגט אין סאַמע וועזען פון דער אַרבעטער באַוועגונג אײַנצושלינגען דאָס לעבען פון אירע טוער. באַזונדערס איז דאָס אָנגעמאָסטען אויף די טוער פון דער פּראָגרעסיווע און אידישער אַרבעטער באַוועגונג. דאָ איז טראַדיציאָנעל די אײַנשטעלונג — אויך די לאַגע — אַז דער טוער איז ניט בלויז אַ פירער פון זײַן טרייד־יוניאָן; ער רעאַגירט אויף די פּראָבלעמען וואָס שטעהען אויפ'ן טאָג אָרדנונג אין לאַנד און אין אויסלאַנד. ער איז טעטיג אין אידישע ענינים וואָס זײַנען אין די לעצטע יאָרען אַזוי צאַפּעלדיג־טראַגיש. ער טראָגט אויף זיך אַ סך פליכטען פון וועלכע די מערסטע בירגערלאַכע טוער זײַנען באַפרייט. צייט און ענערגיע ווערען אויסגעגעבען איידער מען באַוויזט זיך אַרום צו קוקען. דאָס לעבען, ווי אינטענסיוו עס זאָל ניט זײַן, ווערט הויפּטזאַכלאַך אַן אײַנזײַטיגע זאַך; דאָס געזעלשאַפטלאַכע פאַרטונקעלט דאָס פּערזענלאַכע.

ווי אין יעדען כּלל זײַנען פאַראַן אויך אויסנאַמען. פײַנבערג געהערט ניט צום כּלל; גיכער איז ער אַן אויסנאַם צווישען דער קאַטעגאָריע טוער. די געזעלשאַפטלאַכע פליכטען פאַרברענען זײַן צייט און ענערגיע. אויף אים קען מען זאָגען אַן איבערטרייבונג, זײַן פּערזענלאַכער לעבען איז אויסגעפילט אין זײַן אַרבעט.

דאַריבער איז געווען אומפאַרמיידלאַך אַז אין דער ביאָגראַפיע זאָל כּמעט אינגאַנצען פעלען דאָס פּערזענלאַכע לעבען פון איזראַעל פײַנבערג, ווי דאָס איז פאַרשטאַנען אין דער ליטעראַטור פון ביאָגראַפיעס. פײַנבערג איז געוואַקסען, זיך אַנטוויקעלט און איז רייף געוואָרען אין זײַן אַרבעטער טעטיגקייט. דאָרטען האָט ער אָפּגעהאַלטען זײַנע נצחונות און דאָרטען האָט ער פאַרזוכט דעם טעם פון מפּלות.

דאָרטען האָט ער — צו באַנוצען אַן אָפּגעריבענעם וואָרט — זיך אויסגעלעבט. פאַרכאַפּט און מיטגעריסען פון סאָציאַלע האָריזאָנטען אין זיין יוגענט, וויקעלט זיך זיין לעבען אַנטקעגען זיי ווי, דער גאַנג פון בילדער אויף אַ לאַנגער פילם. ענטוזיאַזם און געדריקטע שטימונג, האָפענדיגקייט און אָבהענגיגקייט, דערגרייכונג און צוריקטריט, אַלץ קייקעלט זיך הויפּטזאַכלאַך אַרום דעם סאָציאַלען אָביעקט (געגענשטאַנד). דאָרטען וואו אינערלאַכע קאָנפליקטען רייסען זיך אַרויס און דראָהען דעם גלייכגעוויכט פון אַ מענשען, זיינען זיי אויך אַרויסגערופען, אין דער גרעסטער צאָל פאַלען, פון דעם זעלבען סאָציאַלען אָביעקט וואָס האָט זיך אָנגעשטויסען אויף די שטיינער און דערנער וואָס באַפּאַלען דעם וועג פון אַ פירער.

פונדערסטוועגען פאַרלירט ניט דער עכטער טוער זיין פּערזענלאַכקייט. ער גיסט איר אַריין אין זיין סאָציאַלען לעבען. זי באַווירקט זיין געזעלשאַפטלאַכען וועג און קאָלירט זיין צוגאַנג צו זאַכען און זיין באַנעמונג צו מענשען.

אַ דעמאָקראַט ניט בלויז אין איבערצייגונג.

אויב מען זאָל אורטיילען פיינבערג'ס כאַראַקטער, לויט דעם „גוט מאָרגען" וואָס ער זאָגט און דערזאָגט ניט, דאַרף ער זיין אַ האַרטער און אַ קאַלטער מענש. ער איז ביידע זאַכען ניט; כאָטש אָפט איז דעם גוט מאָרגען שווער צו דערהערען פון אים. דאָס מוז שטאַמען פון אינערלאַכער קאָנצענטרירקייט אָדער איינגעבאָרענער שעמעוודיגקייט וואָס אַפילו לאַנגע יאָרען אין דעם עפענטלאַכען לעבען קענען ניט איינגאַנצען אויסוואָרצלען.

פיינבערג איז אַ דעמאָקראַט ניט בלויז דורך טיפער איבערצייגונג, נאָר טאַקע אין כאַראַקטער. ער באַלאַנגט ניט צו די יעניגע פירער וואָס האָבען אַ געוויינשאַפט צו קלאַפּען, גוט־ברודעריש, דעם אַרבעטער אין פּלייצע. דאָס איז ניט זיין נאַטור. ער קען זיך צושרייען, זיין שטריינג, אָבער דאָס זיינען נאָר פאָרמעלע אויסערלאַכע אויסדרוקען. באמת איז ער אַ צוגעלאָזטער, פריינדלאַכער און נאַטירלאַך־דעמאָקראַטישער מענש. אַלעמאָל גרייט צו זיין באַהילפיג. פאַריסענקייט איז זייער ווייט פון אים. ער פאַרטראָגט ניט קיין ביוראָקראַטען און איז אַליין מיילען ווייט פון דעם.

פיינבערג איז ניט קיין דאָגמאַטיקער. ער היינגט זיך ניט אָן אויף אַ קוצי־של־יוד פון אַ וועלט אַנשויאונג אָדער פון אַ פּראָגראַם. מיט אים קען מען דיסקוטירען פראַגען, מען קען מיט אים ניט

זיין איינשטימיג. זיינע איבערצייגונגען זיינען איינגעוואָרצעלט בלויז אין פונדאַמענטאַלע פּרינציפּען. קומט צו ווייניגער פונדאַמענטאַלע זאַכען, אָדער צו לויפענדיגע פּראָבלעמען, הערט ער זיך צו צו מיי־נונגען פון מענשען, וועלכע גייען זיך פאַנאַנדער מיט אים. אויב ער פילט אַז יענע זיינען גערעכט, וועט ער דאָס צוגעבען.

פיינבערג איז אַ מענש מיט אַ ברייטען פאַרנעם. זיין געדאַנק איז רירעוודיג און באַפליגעלט. ווען ניט אָט די מעלה וואָלט זיין יוניאָן וואַרשיינלאַך געפעלט אַ פּאָר זייער וויכטיגע דערגרייכונגען. ניט אַלע מאָל געלינגט אים צו פאַרווירקלאַכען אַ וויט־גייענדיגען פּלאַן. די האַרטעווירקלאַכקייט איז אָפט גובר וויט־גייענדיגע פּלע־נער. דאָס איז דער גורל פון יעדען איינעם וואָס זיצט ניט אויף אַ הויכען טורעם און חלומ׳ט, נאָר וואָס פילט די שטייפע ערד, אונטער זיינע פיס. אַזאַ מענש מוז זיך ראַנגלען פאַר זיין ווייטזיכטיגקייט; און עקשנותדיג שטופען אַ גרויסען פאַרנעם אין פורעם פון פּראַק־טישער מעגלאַכקייט. ניט אַלעמאָל געלינגט דאָס. דער עצם פאַקט וואָס דער פאַרנעם איז פאַראַן איז פון טיפער באַדייטונג. פאַרנעם אין געזעלשאַפטלאַכע טעטיגקייט, איז אַ טרייב־קראַפט וואָס באַוועגט צו נייע צילען.

די חשיבות פון יחיד — סך הכל פון זיין לעבנס פילאָסאָפיע.

דער גרונטשטיין פון פיינבערג׳ס גייסטיגען באַגאַזש, אָדער אי־דעאָלאָגיע, איז זיין אונטערשטרייכען די חשיבות פון דעם איינצעל־נעם אין דעם סאָציאַלען קיבוץ. דערפון איז אויסגעוואַקסען דער אויסדרוק: ברויט אַליין איז ניט גענוג, דער מענש דאַרף זיין פריי!

נאָך אין חדר האָט אויף אים געמאַכט אַ געוואַלדיגער איינ־דרוק דער פּסוק „לא על הלחם לבדו יחיה האדם" (ניט אויף ברויט אַליין קען אַ מענש לעבען). דאָס האָט זיך איינגעקריצט אין זיין מאַרך און איז דאָרטען פאַרבליבען. דעריבער ווען עס איז אים ניט געפעלען געוואָרען די לאַגע אין דער דזשאָינט באָארד, אין אָנ־הייב פון דעם שטורעם אין 1925, האָט ער רעזיגנירט און איז צוריק־געגאַנגען אין שאָפּ.

דער פילאָזאָפישער אַנאַרכיזם האָט אים אימפּאָנירט אין זיין יוגנט; צוליב זיין איינשטעלען זיך פאַר פרייהייט און פאַר די שעפעריש־קייט פון דעם יחיד. די אַלע אַנדערע סאָציאַלע לערעס האָבען, אין זיינע אויגען פאַרקלענערט אָדער אַרונטערגעלאָזט פון דעם ווערט פון דעם יחיד. און די בייזע באַשרייבונג וואָס דער פאָטער פון

מאַרקסיזם האָט באַקומען אין דער אַנאַרכיסטישער ליטעראַטור האָט געהאַט אויף פיינבערג'ן אַ ווירקונג. דער אַנאַרכיסטישער טעאָרע־טיקער קראָפּאָטקין, ווידער האָט אים באַצויבערט סאַי מיט זיין קאַמף געגען דער פאַרשקלאַפונג פון דעם יחיד און סאַי מיט זיין פערזענ־לאַכקייט, — אַ מענש אָן גאַל און אָן פּערזענלאַכע אַמביציעס. הײנט ווייסט פיינבערג בעסער. צום באַדויערן, שטימט ניט אָפּט איי־נעמס טעאָריע מיט זיין אויפירונג און אַמביציעס. אין אַנדערע ווערטער, די אידעאָלאָגיע ברעכט זעלטען איבער די איינגעוואָרצעלטע נייגונגען פון אַ מענשען. דער דראַנג צו פּערזענלאַכער פרייהייט איז פאַרבונדען מיט בונטאַרישקייט. דאַריבער האָבען רעוואָלוציאָנערען ווי מאַלעטעסטאַ, טשערקאַסאָוו געהאַט אַ ווירקונג אויף אים. דאָס זעלבע שרייבער ווי איבסען און בערנאַרד שאָו, וויליאַם מאָריס, ניט קיין רעוואָלוציאָנער נאָר אַ הומאַניטאַרישער סאָציאַליסט, האָט אים אימפּאָנירט מיט זיין פאַרביגער אוטאָפּיע „ניוס פראָם נאָווער" (נייעס פון ערגעץ ניט), דאָס זעלבע דער ענגלישער אַנאַרכיסט מעקעי, מיט זיין גרויסער ווערק וועגען דער קולטור־געשיכטע פון נײנצענטען יאָרהונדערט.

אונז איז שוין אויסגעקומען צו דערמאָנען אַז קאַרל קאָוטסקי איז גערן געלייענט געוואָרען פון פיינבערג דעם פילאָזאָפישען אַנאַר־כיסט צוליב זיין קלאָר אַקאַדעמישען צוגאַנג צו פראַגען און צוליב זיין פרייהייטלאַכען, ניט־שטייפען באַגריף איבער דער מלוכה'שקייט אין דער קינפטיגער סאָציאַליסטישער אָרדנונג. פיינבערג האָט געפילט אַז קאָוטסקי לאָזט איבער מער פּלאַץ פאַר דעם איינצעלנעם ווי אַנ־דערע מאַרקסיסטען האָבען עס געטאָן.

שרייבער וועלכע האָבען אים שטאַרק באַאיינפלוסט.

אין ענגלאַנד האָט פיינבערג זיך צוגעכאַפּט צו דער ענגלישער ליטעראַטור. לאָרד בייראָן און שעלי האָבען אים באַגייסטערט מיט זייער גרויסען פאַרנעם און הויכען טאָן. בייראָן האָט אָנגערירט די ראָמאַנטישע סטרונע וואָס כמעט יעדער אידישער בחור'ל פון מזרח־איירָאָפּאַ האָט פאַרמאָגט ; און שעלי — מיט זיין לירישער צאַרטקייט און גלייכצייטיג מיט זיינע טראַציגע סאָציאַלע לידער. דאָסטאָיעוו־סקי'ס „פאַרברעכען און שטראָף" האָט אים צוטרייסעלט. טאָלסטאָי'ס מאָנומענטאַלע ווערק „קריג און פרידען", האָט אים געהאַלטען געשפּאַנט מיט דער קינסטלערישקייט און מיט דער מלחמה־געגנער־שאַפט מיט וועלכען דאָס ווערק אָטעמט. טאָלסטאָי איז באַטראַכט

געוואָרען, ריכטיג אָדער ניט, ווי אַ שטיקל קרוב צום פילאָסאָפישען אַנאַרכיזם.

אין זיין יוגענט האָט פיינבערג ניט געלייענט קיין סך אידיש. בכלל איז ער און זיינע פריינד געווען דורכאויס קאָסמאָפּאָליטיש. אָדער אינטערנאַציאָנאַליסטיש געשטימט. דערצו איז ענגלאַנד ניט געווען דער פּאַסיגער פּלאַץ צו האָדעווען אַ געפיל צו דער אידישער ליטעראַטור. ערשט אין אַמעריקאַ איז ער געקומען אין באַרירונג מיט אידישער ליטעראַטור און קולטור. זיין ערשטער קאָנטאַקט מיט קולטור־ווערק זיינען געווען הויפּטזאַכלאַך אין ענגליש. אַן אויסנאַם איז געווען די „צוקונפט". מיט שטאָלץ דערמאָנט פיינבערג, אַז ער איז אַ לייענער פון דער „צוקונפט", זעקס און דרייסיג יאָר. איצט אינטערעסירט אים אידישע קולטור־פּראָבלעמען. ער באַלאַנגט צו די קליינע גרופּע אַרבעטער טוער, וועלכע העלפען אַרויס ענערגיש אַזעלכע קולטור אינסטיטוציעס, ווי די „איוואָ", „ציקאָ", „צוקונפט", די אידישע ענציקלאָפּעדיע אויף אידיש און אויף ענגליש א. א.. ער איז אַ פלייסיגער איינקויפער פון ביכער. די יוגענטלאַכע טבע אַריינצוקוקען אין אַן ערנסטען בוך איז פאַרבליבען אין אים אין אַ גרויסער מאָס.

בכלל איז פיינבערג אַ מענש וואָס רעאַגירט אויף סאָציאַל פּאָליטישע דערשיינונגען און פאַרמאָגט אַן אויער אויפצוכאַפּען אָנרוקענדיגע טענדענצען און ריכטונגען. פון די אידישע געזעלשאַפטלאַכע אינסטיטוציעס איז אים נאָהנט דער אידישער אַרבעטער קאָמיטעט. ער איז טעטיג אין דער ליבעראַל־פּאַרטי און אין דער באַוועגונג פאַר אַ נאַציאָנאַלער דריטער פּאַרטיי, און איז פאָרזיצער פון דער אינטערנעשאַנעל רעסקיו קאָמיטע.

זיין גרויסע אַרבעטזאַמקייט.

פיזיאָלאָגען באַהויפּטען, אַז איינער פון די סודות פון אַרבעטזאַמקייט איז די פעאיגקייט פון אַ מענשען איינצוזאַמלען נייע ענערגיע ווען ער שלאָפט. אַ רוהיגע נאַכט פרישט אָפּ דעם מענש, מאַכט אים גרייט פאַר אַ נייעם אַרבעט טאָג.

פיינבערג'ס אונערמידלאַכע ענערגיע מוזען שטאַמען אויסער זיין אומרוהיגער מאַרך, אויך פון דער זעלטענער פעאיגקייט זיך אויסצוטאָן פון דעם זאָרג פון טאָג, ווען דער טאָג איז פאָריבער, ווי דער אַמעריקאַנער זאָגט: — „ער נעמט ניט זיינע זאָרגען אין בעט". נאַכט מיינט רו, און טאָג־אַרבעט. אַזוי דאַרף עס טאַקע זיין,

אָבער ווייט ניט אַלע מענשען פאַרמאָגען אָט די אייגענשאַפט, זיך אויסצוטאָן פון פּראָבלעמען, ווען זיי טוען זיך אויס צו גיין שלאָפען.

מרס. פיינבערג דערציילט אַ כאַראַקטעריסטישען פאַל: ווען זיי האָבען געלעבט אין קאַליפאָרניא, וואו פיינבערג איז געווען דער פאַרטרעטער פון דער אינטערנעשאנאל, איז איינמאָל געקומען די צייט צו פאָרען צו אַ זיצונג פון דער גענעראַל עקזעקוטיוו באָארד אין ניו־יאָרק. מרס. פיינבערג האָט פאָרגעשלאָגען צו נעמען דעם באָס אַנשטאַט דעם באַן. די ביליגערע רייזע הוצאות וועלען מעגלאַך מאַכען פאַר איר מיטצופאָרען. איר מאַן האָט איינגעשטימט. די רייזע דויערט זעקס טעג און נעכט. זי איז אויסגעמאַטערט געוואָרען. אָבער פיינבערג, מיט׳ן אויסנאַם פון די קורצע אָפּשטייגען, ווען ער האָט געכאַפּט אַ שטיקעל שפּאַציר, איז געשמאַק געשלאָפען. פון באָס איז ער אַרויס אויסגערוט און אָפּגעפרישט.

זיין גאַנצקייט און אָפּטימיזם.

אַ כאַראַקטער ווערט אויסגעפורעמט פון צוויי פאַקטאָרען, גלויבען געלערענטע, ערשטענס ירושה, — די שטריכען וואָס איינער ירש׳נעט פון זיינע עלטערען און צווייטענס די סביבה, וואָס שמידט אויס איינעמ׳ס אויפירונג, זיינע באַגריפען און מיינונגען, זיין צוגאַנג צו זאַכען און זיין באַנעמונג צו מענשען. דעם צווייטען פאַקטאָר, סביבה, האָט פיינבערג צו פאַרדאַנקען אין אַ היבשער מאָס זיין גאַנצקייט און אָפּטימיזם.

פיינבערג באַלאַנגט צו דער קליינער גרופּע אַרבעטער פירער וואָס האָבען ניט דורכגעמאַכט די גלגולים פון דער ערשטער רוסישער רעוואָלוציע. יונגערהייד האָט ער אויסגעמידען דעם הויכען עקסטאַז פון די הערלאַכע טעג אין 1905—1906 און שפּעטער דעם יאוש וואָס האָט אַרומגעכאַפּט אַזוי פיל אַנטיילנעמער ווען רעאַקציע האָט זיך אַרונטערגעלאָזט מיט אַ בלוטיגען קולאַק און פּאָגראָמען. פיינ־בערג האָט דיסקוטירט די אורזאַכען פון דורכפאַל, אין דער וויטער מאַנטשעסטער, ענגלאַנד, וואו טאָלעראַנץ און גוטער טאָן האָבען געהערשט דענסמאָל צווישען די פאַרשידענע ריכטונגען. זיינע נערווען האָבען אויסגעמידען די קאָלאָסאַלע אָנשטריינגונגען וואָס אַנדערע יונגעלייט האָבען איבערגעלעבט. בכלל איז די גאַנצע אומגעבונג אין ענגלאַנד מסוגל געווען איינצופלאַנצען אין אים די זוימען פון האָפער־דיגקייט און אָפּטימיזם. זיין פעריאָד אין ענגלאַנד איז געווען דער גאָלדענער פרימאָרגען פון דער ענגלישער אַרבעטערשאַפט. ליכטיגע

האָפענונגען האָבען שעמערירט פאַר די אויגען פון די ענגלישע סאָ־ציאַליסטען. די אומגעהויערע שוועריגקייטען, שטרויכלונגען און אַנטוישונגען וואָס האָבען זיך אַרונטערגעלאָזט אויף זיי שפּעטער, ווען זיי האָבען איבערגענומען די רעגירונג, זיינען, ווי געוויינלאַך אין דער געשיכטע, ניט פאָרויסגעזען געוואָרען.

אַ יונגע סאָציאַליסטישע אָפּאָזיציע, אין באַדינגונגען פון דע־מאָקראַטיע, איז גאַנץ אַנדערש אין כאַראַקטער און אין אויפפירונג ווי די זעלבע באַוועגונג וואָס מוז זיך ראַנגלען אין אומלעגאַלע באַדינ־גונגען. דער וואָס האָט ניט פאַרזוכט דעם טעם פון געפיינקניש, וואָס האָט זיך ניט באַדאַרפט אויסצובאַהאַלטען פון פּאָליציי, וואָס האָט ניט דורכגעלעבט דעם שוידער פון אַ פּאָגראָם, האָט אויסגעמידען די טראָפּענס גיפט וואָס האָבען אַריינגעדרונגען אין אַ מענשען׳ס האַרץ און איבערגעלאָזען דאָרטען אייביגע, כאָטש אָפט, ניט קענטיגע סמנים.

צו פיינבערג׳ען איז דער גורל געווען אַ סך מילדער. זיין יוגענט, ניט געקוקט אויף פערזענלאַכע שוועריגקייטען, האָט געשפּאַנט אויף אַ סאָלידען באָדען, אַרומגערינגעלט אין אַן אַטמאָספערע פון אַכטונג צום מענש און צו זיינע מיינונגען. ניט געווען אין אים די אינער־לאַכע צוריסענקייט וואָס האָט געפּלאָגט אַ סך פון די יונגע אַנטייל־נעמער אין דער רוסישער רעוואָלוציע, נאָך איר דורכפאַל. די גאַנצקייט אין דער יוגענט שפּיגעלט זיך אָפּ אין זיין לאַנגער טעטיגקייט וואָס איז באַשפּרינקעלט מיט אַ שטענדיגען שטראָמיגען אָפּטימיזם.

דאָס אויבענגעזאָגטע דאַרף ניט אָנגענומען ווערען ווי אַ כלל וואָס האָט אַרומגעכאַפּט פיינבערג׳ס לאַנגע קאַריערע. יוגענט איז איין זאַך און רייפער לעבען איז אַ צווייטע זאַך. קיין יוניאָן פירער קען ניט באַהויפּטען, אַז ער האָט שטענדיג געשפּאַנט אויף אַ סאָלידען באָדען. געווען צייטען, באַזונדערס אין דער געשיכטע פון דער קלאָוקמאַכער יוניאָן, ווען אירע פירער האָבען געפילט ווייניג באָדען אונטער זייערע פיס. געווען מאָמענטען ווען געפאַר און שטרויכלונגען האָבען געלויערט פון אַ סך ווינקלען. מען קען זאָגען אַז שטרויכלונגען ליגען אין דער טבע פון יוניאָן פירערשאַפט. אָבער קיינער, אַפילו פיינבערג׳ס געגנער פון אַ געוויסען לאַגער, וועלען ניט וואָגען צו וואַרפען דעם קלענסטען פלעק אויף זיין כאַראַקטער און אויפפירונג. זיין אָרענטלאַכקייט און גייסטיגע אַנשטענדיגקייט זיינען אויסער דעם מינדעסטען צווייפעל.

פיינבערג האָט אַריבערגעטראָטען דעם זעכציגסטען געבורטס־טאָג. זיין ענערגיע, האָפערדיגקייט און אַרבעטזאַמקייט זיינען אויף אַ

האָר ניט געמינערט געוואָרען. ער באַלאַנגט ניט צו די פירער וועלכע ווילען רוהען אויף די לאָרבער־קראַנצען פון זייערע דערגרייכונגען. ער קען ניט רוהען. פלענער שטראָמען פון אים ווי פון אַ קוואַל.

פיינבערג האָט אין די קורצע ווערטער אויסגעדריקט זיין איצ־טיגען צוגאַנג צו דער אויפגאַבע פון זיין לעבען:

— „אַלצדינג וואָס איך פאַרמאָג האָבען מיר געגעבען די קלאָוק־מאַכער און אַלצדינג וואָס עס איז אין מיר — באַלאַנגט צו זיי.”

אַ סך שעפערישע כוחות ליגען אין פיינבערג'ן, פונקט ווי אין דער פאַרגאַנגענהייט, אַזוי אויך אין דער נאָענטער צוקונפט וועלען די קלאָוקמאַכער פילען די פרוכטבאַרע רעזולטאַטען פון אָט דער שעפע־רישקייט.

della sua giovinezza, e' stata interamente consacrata a tutte le grandi e nobili iniziative.

Feinberg non crede nei dogmas. Non e' schiavo di ideologie o di programmi, e malgrado le sue fossero convinzioni ferme, egli e' tollerante delle idee altrui, se onestamente professate.

La pietra miliare della fede di Feinberg e' la sua credenza nella dignita' umana. Da qui la sua insistenza che il pane non e' sufficiente senza la liberta'. Anche nella sua fanciullezza, quando frequentava la scuola del Talmud, egli era stato colpito dal verso biblico: "L'uomo non vive di solo pane". Quelle parole rimasero impresse nella sua mente, e spiegano il perche' egli non transige mai con le dottrine totalitarie che imprigionano lo spirito umano.

Ora Feinberg e' d'una sessantina d'anni passati, e la sua irreprimibile fede nel suo lavoro rimane intatta. Mai per un momento egli e' tentato a cullarsi sugl'allori. La sua mente fertile e' sempre in cerca di nuove idee che daranno per frutto una vita migliore per i suoi fratelli.

"Tutto quello che ho, me l'hanno dato i Cloakmakers; e tutto quello che sono, appartiene a loro," dice Feinberg.

plasmarono l'Union di oggi. E la massa alla celebrazione rivisse quelle storiche giornate nei discorsi e nelle fotografie.

Tra le grandi conquiste dell'Unione dei Cloakmakers Iraele Feinberg ci tiene ad annoverarvi il contratto collettivo per la durata di cinque anni che, secondo lui, e' un fattore di stabilita' nell'industria e non intacca affatto l'indipendenza dell'organizzazione, ne' la lega mani e piedi, come i fautori dei contratti a breve scadenza opinano, dato che il contratto a lunga durata contiene la clausola degli aggiustamenti salariali ed altre modifiche alle vigenti disposizioni, e in questa sua posizione Feinberg e' stato rivendicato dal fatto che nei primi quattro anni del contratto in vigore, l'Unione ha ottenuto dall'Impartial Chairman due aumenti generali di salario, un numero di miglioramenti sulle condizizoni di lavoro e l'Health and Vacation Fund. Feinberg concepisce il sindacato operaio come un'istituzione combattiva della classe operaia diretta da Leaders progressivi e lungimiranti, che riconoscano che le organizzazioni di mestiere, come tutte le istituzioni sociali, debbono mantenersi all'altezza dei nuovi sviluppi in un mondo che si rinnova giorno per giorno.

Il Valore della sua Individualita'

Da Leaders operaio di vaste vedute sociali Feinberg non sa disassocciare le attivita' sindacali da quelle politiche e culturali della classe laboratrice. Ed e' percio' che milita in movimenti politici e sociali a tendenza e con finalita' progressive ed emancipatrici. E' per le stesse ragioni che egli si tiene a contatto con personalita' politiche e del campo educativo interessate all'azione politica indipendente della classe lavoratrice. Si ricordera' che nell'autunno del 1946 egli rappresento' l'AFL in un importante missione compiuta in Germania e avente lo scopo di studiarvi le condizioni locali e suggerire i mezzi per venire in aiuto del movimento sindacale libero e democratico di quel paese. Feinberg e' pure attivo nella League for Industrial Democracy, nel Jewish Labor Committee, nell'International Solidarity Committee e in moltissime associazioni ebraiche. La sua vita, ispirata dagli ideali sociali

al suo funzionamento da parte di sindacati, universita' ed altre istituzioni. Piu' tardi la Dressmakers Union e l'Amalgamated Clothing Workers seguirono l'esempio, istituendo simili sistemi di pensione.

Giustamente, Israele Feinberg e' riconosciuto come il padre del Retirement Fund. In questo campo, come in molti altri, la Cloakmakers Union aveva agito a spianare il terreno per il resto del lavoro organizzato americano.

Il primo gennaio 1947 va in effetti il programma del Vacation e Health Fund, il quale comprende visite mediche, pagamenti d'ospedalizzazione, sussidi malattie ed assistenza finanziaria nei casi di operazioni chirurgiche e di tuberculosi. Nel giugno del 1947 vengono fatti i pagamenti per la vacanza di $60.00 ciascuno ai Cloakmakers. Complessivamente $2,250,-000.00 erano stati pagati dal fondo.

L'Health e Vacation Fund e' amministrato esclusivamente dal Cloak Joint Board con la cooperazione delle Locali affiliate. Harry Krugman e' il Direttore del fondo.

La Nuova Sede Sociale e Il 35mo Anniversario

Ultimamente il Joint Board, tenendo presente che le sue attivita' s'estendono sempre piu', s'e' visto forzato a trovare nuovi e piu' ampi locali. Finalmente l'Unione ha una casa propria, uno stabile acquistato con il contributo degli iscritti dell'equivalente paga d'una giornata di lavoro ed altre iniziative finanzziarie delle varie Locali. La nuova casa del Cloakmakers Joint Board consiste di un edificio a dodici piani, e vi fanno sede tutti i dipartimenti del Joint Board e gli uffici di diverse Locali, e trovasi al No. 22 W. 38th St., nella citta' de New York.

Sebbene l'organizzazione fosse andata molto avanti sulla via del progresso, pure i dirigenti non possono mai dimenticare i giorni di lotta e lo storico sciopero generale del 1910, che nel 1945, il 35mo. anniversario della strepitosa vittoria dei Cloakmakers, viene celebrato con pompa nella grande arena del Madison Square Garden. Per l'occasione fu pubblicato un bellissimo volume rievocante i grandi eventi del passato che

caro della vita — l'Unione dei Cloakmakers a piu' riprese ha ottenuto degli aumenti salariali. Secondo le statistiche compilate dai Dipartimenti del Lavoro — Statale e Federale — le paghe dei Cloakmakers negl'ultimi anni sono tra le piu' alte nel paese.

Assistenza per la Vecchiaia

L'Unione ha, altresi', stabilito il Fondo Assistenza per gli operai divenuti vecchi e desiderosi di ritirarsi dal lavoro. Come pure il Fondo Sussidi per Malattie e Vacanza, una conquista, questa, ritenuta veramente radicale, dal momento che addossa una piu' ampia responsabilita' ai padroni verso il benessere delle maestranze, una responsabilita' che richiede il loro contributo ad un fondo che prenda, almeno, cura della salute dei produttori e garentisca loro una vacanza retribuita. Questa nuova forma di beneficio e sussidio sul lavoro, alla quale soltanto i padroni contribuiscono, e' stata, poi, gradamente adottata in tutti i centri del paese che producono abiti da donna. Feinberg nella realizzazione di questa importante conquista ha dovuto superare molte obbiezioni e milti ostaccoli, non solo nel campo padronale ma anche tra gli stessi suoi colleghi, alcuni dei quali non ritenevano importanti abbastanza simili sussidi e fondi di pensione per la vecchiaia; ma animato dal precetto dell'antica preghiera degli ebrei: "Non mi abbandonare nella mia vecchiaia" — egli s'e' battuto con tenacia fino a raggiungere lo scopo.

Approfittando delle condizioni economiche favorevoli degli anni di guerra, l'Unione nel 1943 riesce, finalmente, a stipulare un nuovo contratto contenente la clausola per la creazione del "Retirement Fund", al quale i padroni s'impegnano di versare il tre per cento della somma totale dei salari. Un operaio che desidera ritirarsi dal lavoro dopo il suo 65mo compleanno, ha diritto ad una pensione di $50.00 al mese, o a $600.00 all'anno per tutto il resto della sua vita.

Il successo del Retirement Fund, il primo di questo genere negli Stati Unitifi, sollevo' grande scalpore. Giunsero all'Unione numerose richieste di schiarimenti intorno al fondo e

Manager del Joint Board per assumere la carica di Segretario-Manager dell'Unione dei Tagliatori Locale 10. In linea provvisoria, un comitato composto da Joseph Breslau, Chairman, Rubin Zuckerman, Joseph Sorkin, Iradore Nagler ed Eduardo Molisani, regge le sorti del Joint Board, ed e' in questo periodo d'interregno che vengono per la prima volta stipulati gli accordi con un numero d'importanti negozi a catena compresi i negozi Lerner. Questo Comitato Provvisorio funziona fino a quando, verso la fine di quell'anno, Feinberg e' invitato ad assumere la carica di General Manager del Joint Board.

Ritornato a New York nel Agosto del 1939, Feinberg trova un'organizzazione confrontata da un numero di gravi problemi. Le ferite della lotta fratricida e della depressione erano gia' cicatrizzate, ma nuove difficolta' erano sorte, delle quali le piu' importanti erano le fabbriche di fuori citta' e la situazione di Brooklyn.

Coadiuvato dagli altri dirigenti dell'Unione, il nuovo Manager-Generale intraprende la lotta per risolvere questi due problemi che da tempo affliggevano l'Union dei Cloakmakers.

Sotto la guida di Feinberg il Joint Board dei Cloakmakers e' riuscito a porre sotto controllo i jobbers, che s'impegnano di supplire le fabbriche di New York di un certo minimo del loro volume totale di lavoro. E sono state pure organizzate le fabbriche di fuori citta' che costituivano una minaccia seria alle conquiste unioniste che tante lotte e sacrifici costarono ai Cloakmakers unionisti. E quanto alla deporevole situazione di Brooklyn, si puo' ora dire che, dopo un'energica e serrata compagna, quella piazza non e' piu' un covo di "fabbriche aperte" e di crumiraggio, bensi' un centro dove le fabbriche che manifatturono abiti da donna sono sotto l'assoluto controllo dell'organizzazione, e migliaia di Cloakmakers son venuti ad ingrossare le file unioniste, specie quelle inquadrate sotto la bandiera della Locale 48, Cloakmakers Italiani, della quale e' Manager Eduardo Molisani.

In virtu' della clausola inserita nel contratto di lavoro, la clausola degli aggiustamenti salariali da adeguarsi al rin-

nella California meridionale, che infatti, aiutato da attivi unionisti Cloakmakers e Dressmakers, dei quali s'era circondato, riusciva a stabilire delle potenti Locali in questi due rami dell'industria, le quali, alla loro volta, stabiliscono delle relazioni contrattuali con i datori di lavoro, sebbene i manifatturieri di Dresses fossero venuti a termini, in seguito ad uno sciopero generale, il primo avutosi in quella citta'. Era questo un gigantesco passo in avanti se si considera che in quell'epoca la California, e specialmente la citta' di Los Angeles, erano famosissime attraverso l'America come un rocca forte antiunionista. Naturalmente, le migliorate condizioni, l'atteggiamento di cooperazione delle agenzie governative e, sopratutto, la solidarieta' dei lavoratori, il tutto messo insieme, era riuscito a superare tutti i vecchi ostacoli.

Un successo del pari importante si registrava in San Francisco. Appoggiato dagli operai, Feinberg, anche qui costringe i manifatturieri a venire a patti con l'Unione. Le fabbriche situate in comunita' piccole, come Portland, Oregon e Seattle, Washington, offrirono una forte resistenza. Li' gli operai non avevano mai ascoltato il messaggio dell'unionismo, e ci vollero diversi anni di attivita' organizzativa prima che i padroni riconoscessero quelle Locali come legittime rappresentanti delle maestranze.

Circa l'abilita' di Feinberg come organizzatore e come negoziatore, Rosa Pesotta, allora vice-presidentessa dell'Internazionale, scrivendo del di lui ruolo sulla Costa del Pacifico l'esalta con parole di alto elogio, dicendo che, "La nostra Unione e' assurta e fattore permanente e creativo nell'idustria. Abbiamo rialzato il tenore di vita dei nostri operai riunendoli attorno alla bandiera dell'ILGWU. Non fu facile il compito, eppure andammo avanti con il compagno Feinberg alla testa . . ."

Di Nuovo a New York

Feinberg ritorna a New York nel 1939 per assumere di nuovo la direzione del Cloakmakers Joint Board.

Nel gennaio del 1939 Isadore Nagler si dimette da General

cosidetto programma minimo. Le sue riforme portarano un soffio di spirito nuovo nei cuori disperati e paurosi della povera gente. E' vero che dalle riforme Rooseveltiane il capitalismo si ebbe una trasfusione di sangue; ma anche la classe operaia, ormai postrata e ridotta all'impotenza, fu rimessa in piedi e galvanizzata all'azione.

I Cloakmakers di New York, con alla testa il vice presidente dell'Internazionale e l'allora General Manager del Joint Board, Isadore Nagler, lanciano l'energica campagna d'organizzazione, nella quale non solo riprendono il terreno perduto nel periodo della despressione, ma aumentano la forza del sindacato come mai era stato fatto nel passato. Inoltre, approfittando dell'opportunita' che offriva la veramente momentosa vittoria, riescono ad introdurre l'innovazione delle 35 ore settimanali, innovazione che poi diviene esempio ed obbiettivo per le altre branche dell'industria del vestiario. La riduzione dell'orario settimanale rende facile il compito della distribuzione del lavoro tra tutti gli operai e ne allunga il periodo lavorativo.

Pure in quel frangente viene introdotta la riforma che definisce le responsabilita' dei contrattori, ed ora, per la prima volta, i "jobbers" si rendono responsabili per le condizioni di lavoro esistenti nelle fabbriche dei contrattori. Queste riforme vengono a mettere il dito su due piaghe ch'erano state causa di disordine e di caos nell'industria.

Feinberg Sulla Costa del Pacifico

Nella grande campagna d'organizzazione dell'Internazionale attraverso gli Stati, vi si trova, attivo partecipante, Israele Feinberg. A lui viene assegnata l'intera zona dello Costa del Pacifico della quale la California costituisce il settore principale, e la citta' di Los Angeles il centro piu' importante dell'industria dell'abbigliamento femminile.

La situazione era abbastanza incerta da scoraggiare qualsiasi altro al posto di Feinberg, il quale, con il suo naturale ottimismo e il suo zelo inizia il formidabile compito della creazione di una efficace organizzazione dell'Internazionale

nizzazione versava in cattive condizioni ed aveva bisogno d'una mano d'aiuto.

Siamo gia' alla tremenda crisi economica dovuta al colasso della stock market (Borsa) a cui seguiva la piu' grave a prolungata depressione che la storia americana ricordi. In quelmomento, nel dicembre del 1929, David Dubinsky assumeva la carica di Segretario-Tesoriere dell'Internazionale e nell'aprile dell'anno successivo veniva chiamato a far le funzioni di presidente, al posto di Schlesinger, ch'era infermo. La crisi economica veniva a colpire duramente l'industria dell'abbigliamento femminile; l'intera economia nazionale era demoralizzata e i sarti da donna stentavano disperatamente a mantenere in vita la propria organizzazione di mestiere.

Verso il 1942 la depressione era arrivata al livello estremo. Circa quindici millioni di lavoratori attraverso la nazione erano senza lavoro, e l'assicurazione contro la disoccupazione non esisteva ancora. L'ozio forzato di una gran parte dei sarti da donna e le magre mercedi dei pochi fortunati che rimanevano al lavoro avevano ridotto le entrate dell'Unione in maniera impressionante. L'Unione dei Cloakmakers e la stessa Internaionale, infatti, non disponevano di fondi sufficienti per pagare l'affitto dei loro uffici. Nel 1933 i membri attivi della Cloakmakers Union s'offrirono volontariamente di donare l'equivalente paga d'una giornata di lavoro per aiutare l'Internazionale a pagare la pigione. A volta delle settimane passavano senza che i funzionari percepissero stipendio alcuno. In queste circostanze l'Unione veniva meno nell'esplicazione delle sue funzioni.

Il "New Deal" di Roosevelt

A questa svolta critica, mentre il paese era confrontato da disintegrazione economica, sale alla presidenza degli Stati Uniti Franklin Delano Roosevelt. Il "New Deal" proclamato subito dopo il suo ingresso alla Casa Bianca, dimostro' l'effetto vivificatore delle sue riforme audaci, e dimostro' pure quanto necessaria fosse un'economia pianificata.

Roosevelt aveva preso a prestito dal partito socialista il

mati "Unioni Industriali" o "Unioni Nazionali". Nell'industria dell'abbigliamento femminile sorge la "Needle Trades Industrial Union".

Intanto la riorganizzazione della Cloakmakers Union diretta da Sigman e Schlesinger, il quale ultimo era richiamato alla presidenza dell'Internazionale nel 1928, veniva compiuta con successo. L'organizzazione si rafforzava in varie guise, mentre Schlesinger cercava di risanarle le ferite che l'erano state inflitte nella guerra civile. In quello stesso anno Isidore Nagler era eletto alla carica di General Manager del Joint Board. Migliaia e migliaia di membri ritornavano nelle file unioniste e i dirigenti allora videro che arrivato era il momento per riconquistare le posizioni perdute. Nel mese di luglio del 1929 veniva proclamato uno sciopero generale che fu di breve durata e con esito vittorioso.

Finberg parlando di quei giorni di lotta cosi' s'esprime: "In ultima analisi un uomo puo' sempre vivere a seconda della scelta che fa; uno puo' vivere in un Hotel di lusso e nutrirsi di stecche; un altro preferisce vivere di pane e aringa in un quartino senz'acqua calda. Nel 1925 venni alla decisione ch'era preferibile la vita di pane e aringa in un misero quartino."

Feinberg Nel Canada

S'inizia ora per l'Internazionale un periodo di riorganizzazione e di feconde attivita' costruttive, e Feinberg, invitato dal presidente Schlesinger, conduce prima una campagna educativa tra i Cloakmakers di New York ai quali spiega ed illustra le cause della defezione dei comunisti che in quell'epoca, seguendo gli ordini della loro Internazionale, avevano costituito una loro organizzazione chiamata in "Needle Trades Industrial Union." Poi si reca nel Canada dove, superando gli ostaccoli ambientali, in gran parte dovuti all'influenza che la chiesa cattolica esercitava sugli operai, riesce a riorganizzare le file in Toronto e Montreal. Feinberg lavoro' due anni nel Canada; due anni di attivita' e di meravigliosi successi. Piu' tardi il presidente Schlesinger l'inviava a Boston dove l'orga-

interessi economici dei Cloakmakers miravano al successo politico del loro partito, si lanciarono alla disastrosa avventura dello sciopero generale in un momento in cui l'organizzazione era indebolita dalla crisi interna, facendo cosi' il giuoco dei padroni che accettavano la sfida sicuri di vincere la partita.

I comunisti erano decisi a dirigerlo loro lo sciopero, con la collaborazione dei loro amici. Contrariamente alla vecchia consuetudine, il presidente Sigman non venne scelto a Chairman del Comitato Sciopero. Piu' tardi i comunisti avvicinarono Feinberg per chiedergli la sua cooperazione, ma Feinberg, prevedendo l'inevitabile disastro, ricuso' di assumere alcuna responsabilita' della loro malconcepita tattica.

Quello sciopero doveva essere il piu' lungo, il piu' suicida della storia dell'organizzazione. Si potrasse per sei mesi a costo di immensi sacrifici e finalmente terminava con la sconfitta degli scioperanti, malgrado l'enorme spesa di denaro. All'inizio dello sciopero l'Unione contava in cassa una riserva di circa due millioni di dollari. I dirigenti dello sciopero spesero un totale di tre milione di dollari. Malgrado tutti gli ostacoli, i Cloakmakers, fedeli al loro tradizionale spirito di combattivita', sostennero lo sciopero con coraggio.

Mentre lo sciopero si trascinava senza la minima speranza di vittoria, alcuni scioperanti militanti convocarono un'adunanza alla Cooper Union e indussero l'Internazionale a toglierne la direzione dalle mani dei comunisti. Rubin Zuckerman era allora Chairman del Joint Board. Poco dopo l'Internazionale raggiungeva un accordo con i padroni. Il presidente Sigman e David Dubinsky, allora Manager della Locale 10, fecero del loro meglio per salvare quanto poteva salvarsi dalle rovine che i comunisti avevano lasciato. Il malaugurato sciopero terminava ingloriosamente, lasciando l'Unione esausta e battuta.

In quel periodo — 1926-28 — la politica dell'Internazionale Comunista era contraria alle scissioni e alla formazione di nuovi sindacati; ma nel 1929 la linea politica cambiava radicalmente. S'organizzarono allora in varie industrie dei sindacati separati e dominati dai comunisti, usualmente chia-

dare ai padroni un assaggio della loro stessa medicina, chiedendo ed ottenendo dalla corte un'ingiunzione contro l'associazione padronale per rottura di contratto con l'Unione. L'11 gennaio 1922 l'ingiunzione veniva riconfermata del giudice dalla Corte Suprema Statàle, Robert F. Wagner, acquistando valore legale permanente. Ancora una volta i manifatturieri erano costretti a cedere. Lo sciopero era costato all'Unione circa un millione di dollari di cui i due terzi spesi in sussidi agli scioperanti. Il Manager Generale Feinberg ebbe un ruolo direttivo in quella lotta.

Ma la crisi interna che scuote l'organizzazione dalle sue fondamenta e la strema, doveva avvenire dopo che gli elementi comunisti decidevano di darle l'assalto e di farne terreno di manovra per una loro offensiva in grande stile tendente alla conquista del movimento operaio d'America.

I Comunisti Conquistano e Rovinano l'Unione

Agendo con piani concertati ed elaborati dal loro partito, i comunisti, col metodo del "rosicchiamento dall'interno" riescono prima a conquistare il controllo delle Locali 1 e 9, oltre a quello della Locale 22 dei Dressmakers, per poi lanciare il piano d'attacco generale per la conquista dell'intero Joint Board, e vi riuscivano grazie alla divergenza di vedute tra i vecchi dirigenti dell'Unione, tra i quali v'eran di quelli propensi a venire a patti con i comunisti nell'interesse supremo, dicevano, dell'unita' sindacale. Feinberg non fu di questo parere; egli fin d'allora comprendeva che i comunisti alla testa dell'organizzazione l'avrebbero portata alla rovina e, fedele a questo suo convincimento, preferi' dimettersi dalla carica di Manager del Joint Board e ritornare in fabbrica, anziche' collaborare con i comunisti ormai divenuti padroni della situazione. Morris Sigman, allora presidente dell'Internazionale, dovette, in linea provvisoria, sostituire il dimissionario Feinberg. Piu' tardi anche Joseph Breslau, Manager della Locale 35 dei Pressatori, e Perlstein seguivano Feinberg nelle dimissioni. I comunisti, i quali piu' che alla difesa degli

si ricollega, e che porta alla riorganizzazione della Locale 1 e al tentativo di Rubin e compagni di costituire un'Unione secessionista, cui vien dato il nome di Amalgamated Cloakmakers Union of New York; un'organizzazione nata morta, mentre la riorganizzata Locale 1 si presenta con orgoglio alla convenzione dell'nternazionale, nel 1918, rapportando di avere 8,00 membri iscritti nei suoi ruoli e un fondo cassa di $20,000.

In questo periodo la Cloakmakers Union porta a conclusione vittoriosa la campagna per il lavoro a settimana, e Feinberg, che erasi distinto per il suo valido contributo portato prima allo sciopero generale del 1916, piu' tardi alla lotta contro la frazione secessionista di Rubin ed infine alla campagna per la conquista del lavoro a settimana, nel 1920 viene elevato alla carica di General Manager del Cloakmakers Joint Board, succedendo a Morris Sigman.

La Cloakmakers Union stava consolidando le sue posizioni, ed era gia' riuscita ad introdurre un certo numero di riforme essenziali negli apparati amministrativi interni, allorquando, nel 1921, i datori di lavoro iniziavano un'offensiva per ristabilire il sistema del "piece work," diminuire le paghe ed allungare l'orario settimanale di lavoro da 44 a 48 ore. I manifatturieri approfittando della stasi generale del dopoguerra, rompono il concordato iniziando l'attacco contro l'Unione.

Lo Sciopero Generale e l'Injunzione

Alla mossa padronale l'Unione rispose coll'indire un referendum sullo sciopero generale. Come risultato — fatto caratteristico dello spirito combattivo dei Cloakmakers — si ebbe: 36,672 voti per lo sciopero; e soli 162 contrari. Ma ne' la determinazione dei lavoratori e netampoco l'intervento di prominenti personalita' valsero a distogliere i manifatturieri dal loro proposito; in flagrante violazione del contratto, essi ristabilivano il sistema di "piece work", al che l'Unione rispondeva con lo sciopero generale.

E' impossibile dire per quanto tempo lo sciopero si sarebbe potratto se non fosse intervenuto un nuovo fattore. Hillquit e Untermeyer, i due consulenti legali dell'Unione, decisero di

Trades, ma anche l'opinione pubblica in generale. Perfino il conservatore "New York Times" attaccava i padroni per aver rotto l'accordo, sol perche' un Comitato Imparziale aveva emesso una decisione a loro indigesta. Cittadini noti nella comunita' cooperavano nella raccolta dei fondi in pro degli scioperanti, mentre l'atteggiamento simpatico del pubblico preveniva quegli arresti in massa dei picchettanti che usualmente stremano le risorse finanziarie dell'Unione. E' bene pero' ricordare che la massima parte degli aiuti finanziari vennero dalle organizzazioni operaie ebraiche.

Il magnifico spirito cambattivo degli scioperanti, la loro perseveranza e lo stoicismo con cui affrontavano le privazioni, l'efficienza di cui dava prova il comitato sciopero e l'atteggiamento favorevole del pubblico finalmente sortirono l'effetto desiderato. Crollo' la resistenza padronale, e come nello sciopero del 1910, Samuel Gompers veniva invitato, il 4 agosto 1916, a presiedere i negoziati per un nuovo contratto, che fu firmato dalle due parti. Per i Cloakmakers il contratto voleva dire aumenti salariali, 49 ore settimanali e il riconoscimento del diritto di sciopero in quella data fabbrica dove il padrone violasse l'accordo. Eliminato era dal nuovo contratto l'organo d'arbitrato previsto nel "Protocollo", e, quel che piu' importa, il nuovo contratto voleva dire che la Cloakmakers Union, come strumento per la protezione e la difesa dei diritti dei lavoratori, era salva.

Venendo dalla Gran Bretagna, Feinberg non avrebbe mai sognato l'esistenza di malviventi professionali e il loro impiego negli scioperi. La loro comparsa sulla scena lo impressiono' profondamente. Contemporaneamente egli pote' osservare l'altro lato della medaglia: la completa solidarieta' dei lavoratori e il peso dell'influenza che poteva esercitare l'opinione pubblica progressiva, due fattori che molto contribuirono a conciliarlo con l'ambiente americano.

Nei quattro anni che seguono — 1916-1920 — l'Unione dei Cloakmakers attraversa e supera alcune crisi interne che esigono lo spreco di molte sue energie preziose. C'e' il famoso caso del Dr. Hourwich e piu' tardi il caso Rubin, che a quello

generale del 1910, tra cui Morris Sigman, Saul Metz, Julius Wolf, A. Wedinger, Max Singer e Isidore Ashbes.

Il processo che s'iniziava il 23 settembre e si potrasse per tre settimane. Fu quella una prova di fuoco per l'Unione. La stampa reazionaria sfrutto' al massimo l'avvenimento per montare la pubblica opinione e promuovere avversione all'organizzazione operaia. Ma Hillquit e due suoi colleghi, per la difesa, riuscirono alla fine a svelare la trama come una montatura, ottenendo il proscioglimento degli accusati.

Nel 1914 Feinberg, invitato dall'allora presidente dell'Internazionale, Benjamin Schlesinger, accettava la carica di suo assistente alla direzione del Cloak Joint Board, dalla quale si dimetteva per ritornare a lavorare in fabbrica allorquando Schlesinger lasciava la direzione del Joint Board per dedicare tutte le sue energie all'Internazionale.

Nell'estate del 1916 i manifatturieri proclamavano la serrata col malcelato obbiettivo di disfarsi dell'Unione. Appresero piu' tardi che avevano mal giudicato la forza di resistenza dell'organizzazione operaia.

La Serrata fu proclamata il 28 aprile 1916; piu' di 25,000 Cloakmakers furono cacciati dalle fabbriche. Cinque giorni dopo la Cloakmakers Union e l'Internazionale rispondevano con la proclamazione dello sciopero generale, in tal modo frustrando la monovra e la strategia dei manifatturieri, che contavano di poter continuare la produzione nelle fabbriche non coinvolte nella serrata. Cosi', piu' di 50,000 lavoratori impiegati in 2,000 fabbriche vennero a trovarsi coinvolti nella lotta.

Lo sciopero assumeva aspetti piu' aspri dello sciopero generale del 1910. Questa volta i padroni presentavano un fronte unico con sufficienti risorse finanziarie a loro disposizione. Essi ingaggiarono dei malviventi per impaurire gli scioperanti e costringerli alla sottomissione. L'Unione era anch'essa unita, ma le mancavano i mezzi finanziari per far fronte ad uno sciopero prolungato. Aveva pero', dalla parte sua, non solo i suoi provati sostenitori, quali erano il Jewish Daily Forward, il Workmen's Circle, e la United Hebrew

limpide vedute, ed anche oggi pensa che il contributo dato da Yanovsky allo sviluppo del movimento operaio ebraico non sia stato sufficientemento apprezzato. Conobbe pure Emma Goldman, ma nei primi tempi non ebbe un impressione assai favorevole, ritenendo che sciupasse le sue grandi energie e capacita' intellettuali ed oratorie in frivolezze, come, per esempio, quella sua agitazione sistemica in pro del "Libero Amore". Negli anni successivi, bisogna riconoscerlo, Emma Goldman, nell'estimazione di Feinberg crebbe in statura, avendo concentrato le sue attivita' sulla propaganda contro il totalitarismo. Feinberg fu un ammiratore di Alexander Berkman, il famoso anarchico che in gioventu' aveva sparato contro il magnate dell'acciaio, Frick, per vendicare i lavoratori che erano stati assassinati nello sciopero di Homestead, nel 1892. Infermo e sofferente, Berkman commise suicidio in Nizza, Francia nel 1936.

Ideologicamento parlando, Feinberg era ancora fedele al movimento anarchico, ma, i suoi legami con esso divenivano sempre piu' deboli. Generalmente parlando, la fine della seconda decade di questo secolo registrava il declivio dell'anarchismo nel movimento operaio israelita, mentre il socialismo era in ascendenza. La spiegazione delle cause di questi mutamenti non entra nello scopo di questo libro. Basti pero' dire che man mano che gli elementi operai ebrei piantavano le radici in America, andavano accorgendosi di trovarsi fuori passo con le teorie anarchiche.

Indubbiamente il suo passato anarchico esercito' grande influenza sul futuro corso di Feinberg, durante il quale egli s'allontano' gradualmente dai circoli anarchici per immedesimarsi con la Cloakmakers Union, con l'Internazionale e con il movimento socialista.

Serrata a Sciopero Generale del 1916

I manifatturieri mal sopportavano la presenza dei Comitati Unionisti nella fabbrica, e percio' s'adoperarono con tutti i mezzi per rompere l'Unione dei Cloakmakers. Nel 1913 un processo veniva imbastito contro alcuni capi dello sciopero

del paese s'adoperarono a prestar loro una certa misura di sostegno.

Gli Scioperi di Lawrence e di Paterson

Feinberg arrivava a Lawrence verso la fine dello sciopero. Un'accusa d'omicidio era stata inventata contro due dirigenti — Joe Ettore e Arturo Giovannitti, — quest'ultimo divenuto poi un agitatore tribunizio nei circoli radicali. Feinberg si mise al lavoro per mobilitare le forze a difesa dei due innocenti sindacalisti, arringando i lavoratori nei comizi all'aperto in tutte le parti della citta'.

Anche l'altro sciopero, quello dei tessitori di Paterson, nel 1913, fu caratterizzato da incidenti drammatici. Essendo lo sciopero diretto dall'IWW, l'American Federation of Labor se ne stava a distanza, seguendo un atteggiamento tiepido, se non del tutto ostile. Le simpatie di Feinberg erano per l'IWW e i dirigenti dello sciopero, come egli dimostro' in un incidente avvenuto il Primo Maggio 1913. Era quella la prima festa del lavoro alla quale Feinberg partecipava in America. Le Unioni che avevano preparato la parata, erano contrarie a far parlare i dirigenti dello sciopero di Paterson, che erano venuti con molti figli di scioperanti e decisi a denunziare la brutalita' della polizia locale. Essi si rivolsero a due noti scrittori, Norman Hapgood e Lincoln Stephens, che sedevano sulla piattaforma, quali oratori ospiti. Secondo quanto narrano alcuni spettatori, Feinberg colse quell'occasione per pronunziare una calda orazione contro i poteri politici ed economici del paese, scagliandosi, al tempo stesso, contro certi dirigenti sindacali, e piu' segnatamente contro i dirigenti dell'AFL.

Pure in questo periodo Feinberg si mantiene in cordiali rapporti con gli elementi anarchici; egli era un forte sostenitore di "Freie Arbeiter Shtimme" (La Libera Voce dei Lavoratori)un giornale anarchico di larghe vedute che egli riteneva una valida palestra libera per lo scambio di idee nel campo operaio; e mai fino ad ora ebbe a cambiare questo suo atteggiamento verso quella pubblicazione. Egli aveva alta stima del suo direttore, S. Yanovsky, un uomo dignitoso e di

fede dei dirigenti nello spirito di sacrificio dei Cloakmakers, impossible sarebbe stata una simile rivoluzione generale.

Il 2 settembre l'Unione terminava lo sciopero vittoriosamente. A testa alta i Cloakmakers ritornavano al lavoro. Era quello il primo sciopero in cui il cosidetto terzo partito, il pubblico in generale, vi fu coinvolto come fattore decisivo. L'accordo cui ufficialmente si diede il titolo di "Protocollo", stipulava, tra l'altro, la creazione d'un Consiglio D'Arbitrato nel quale il pubblico era rappresentato assieme all'Unione e all'Associazione dei manifatturieri. Cosi' veniva creato lo strumento per la soluzione imparziale delle dispute industriali. La susseguente istituzione dell'Impartial Chairman fu, poi, la conseguenzza logica.

Lo sciopero dei Cloakmakers doveva anche stabilire il precedente per le relazioni contrattuali tra operai e datori di lavoro su scala collettiva nell'intiera industria. In seguito il lavoro organizzato americano comincio' a trattare con le Associazioni dei Manifatturieri e non con le singole fabbriche. Solo alcune industrie dominate da grandi coporazioni rimanevano restie al nuovo sistema.

Nel 1913 Feinberg s'incontra con Benjamin Schlesinger, uno degli artefici principali della Cloakmakers Unione e del-L'Internazionale. L'incontro avvenne in una delle riunioni di frazione della Locale 1 (questo genere di riunioni era allora molto in voga, nelle organizzazioni operaie). Schlesinger era un uomo d'iniziativa e di grande energia, e Feinberg nutriva del rispetto per il suo forte carattere e la sua lucidita' di pensiero.

Nella seconda decade del secolo gli anarchici e i loro amici sindacalisti dell'IWW (Industrial Workers of the World) avevano un movimento abbastanza vigoroso e furono alla testa di alcune importanti lotte sindacali, specie nell'industria tessile. I turbolenti scioperi di Lawrence, Mass. nel 1911-12 e di Paterson nel 1913 suscitarono grande furore attraverso il paese. La polizia si distinse allora per la sua indicibile brutalita' e gli elementi conservatori si scagliarono con veemenza contro i dirigenti degli scioperi, mentre i piccoli grupi liberali

rispettando l'integrita' e lo stato di servizio al movimento operaio dell'oratore. In quest'occasione Feinberg fece la conoscenza con George Vishniak, di cui rimase amico per tutta la vita, sebbene negli anni che seguirono si fossero spesso trovati in disaccordo.

L'attivita' di Feinberg nella Locale 1 doveva subito attirare l'attenzione dei Cloakmakers. Nel 1913 egli veniva eletto al Consiglio Esecutivo della Locale, e un anno dopo la Locale lo delegava a rappresentarla al Joint Board. In tal modo la sua vita diveniva strettamente intrecciata con i destini dell'Unione dei Cloakmakers e dell'Internazionale, e man mano che gli anni passavano, piu' stretto diveniva l'intreccio.

Israele Feinberg arrivava in New York esattamente due anni dopo la grande "rivolta, lo storico sciopero generale dei cloakmakers del 1910, quando gli era dato di osservare i risultati della grande vittoria o, piu' precisamente, il rapido sviluppo che ne segui'. Alla vigilia della rivolta del luglio 1910 pochi nel movimento operaio osarono sperare che diecine di migliaia di cloakmakers, in maggioranza ebrei, potessero insorgere a metter fine allo sconcio e allo sfruttamento ingordo delle "sweat shops". E tanto meno avrebbero previsto che i cloakmakers sparpagliati e sperduti nelle strettoie di un industria sempre in cerca di mode capricciose fossero riusciti a gettare le fondamenta di un nuovo e piu' alto tipo d'organizzazione che il movimento operaio americano avesse mai conosciuto. Tra i pochi ottimisti s'annoverava Mayer London, avvocato e sincero amico dei Cloakmakers.

La proclamazione dello sciopero generale, la prima chiamata a raccolta di circa 60,000 cloakmakers, vuoto' ogni fabbrica in pochi giorni. I febbrili preparativi, malgrado fossero stati improvvisati, diedero ottimi risultati, mentre l'entusiasmo e la determinazione di poche migliaia di giovani cloakmakers riuscivano a destare dal loro torpore quella enorme massa di lavoratori come nulla era riuscito a destarli fino allora. Appariva chiaro che venuto era il tempo per un'azione energica; le condizioni erano peggiorate oltre ogni dire. Eppure tutti convenivano che senza gli uomini preparati alla lotta, senza la

fluenza piu' decisiva su Feinberg, e' difficile il dirlo. Una cosa e' certa: che Feinberg abbandono' ogni idea di far ritorno in Inghilterra, rassegnandosi all'idea di rimanere in America e dedicarsi seriamente alle attivita' unioniste. In quel tempo la Cloakmakers Union attraversava un periodo di dure prove, a dir poco, e v'era quindi molto da fare per un uomo come Feinberg di larghe vedute sociali e deciso a lottare per il trionfo delle sue convinzioni.

L'incidente avvenuto all'adunanza presieduta da Metz aveva riscontro con un altro episodio similmente caratteristico della vita politica di New York.

Una sera, camminando su una strada dell'East Side, Feinberg fu attratto da un comizio all'aperto. L'oratore dell'occasione era un candidato della Tammany Hall, che spacciava le sue promesse con la prosopopea di un raffinato politicante di carriera. Feinberg che non aveva mai assistito ad un comizio elettorale in America, si ferma per ascoltare l'oratore per indi trovare molto da ridire sul suo discorso, e seguendo il costume inglese, si decide a rivolgergli una domanda.

In candidato Tammanista gli promise che gli avrebbe risposto alla fine della sua esposizione, ma con sorpresa di Feinberg, quando l'oratore ebbe finito di parlare, prende il suo cappotto, preparandosi a svignarsela. Feinberg insiste nel volere una risposta dall'oratore alla sua domanda. La' per la' si trova di fronte ad un poliziotto di alta statura che, avendolo riconosciuto dall'accento per uno straniero, gli chiede donde veniva. Feinberg innocentemente risponde che veniva dall'Inghilterra. "E Allora vattene" gli dice il poliziotto. "Gli stranieri non hanno diritto di ingerirsi nei nostri comizi." Questa sua prima conoscenza dei costumi politici di New York fece una poco bella impressione in Feinberg. Feinberg ricorda un altro disappunto avuto nei primi mesi della sua permanenza in America. Ab. Bisno, capo contabile dell'ufficio del Joint Board, teneva una conferenza sul "Trade Unionismo e il Socialismo." Erano presenti tutti i dignitari dell'Unione. Bisno faceva sua l'allora meschina concezione dell'american Federation of Labor sulle Unioni Operaie, e Feinberg ne rimase disilluso, pur

tuonante: "Mettetevi a sedere!" Fu allora che Feinberg perdette la pazienza. Un Cloakmaker che siedeva vicino a lui getta olio nel fuoco con una laconica dichiarazione, "E' cosi che si trattano i nuovi membri; solo i funzionari possono parlare!" Incoraggiato da questo gesto solidale, Feinberg riprende a chiedere, ad alta voce, che gli si dia la parola. Metz si ostina nel suo rifiuto, come dimostrava con i suoi ripetuti colpi di maglio sul tavolo, ma anche Feinberg insisteva sul suo diritto; anzi, facendosi largo tra la folla si dirige verso la piattaforma mentre da tutte le parti della sala si grida "lasciatelo parlare! lasciatelo parlare!" Evidentemente gli astanti vedevano con favore la coraggiosa insistenza del giovane sconosciuto. Di nuovo nella sala risuonarano tante voci: "lasciatelo parlare!" Metz fu costretto a cedere, e Feinberg, monta sulla piattaforma e pronunzzia un breve, infuocato discorso, pieno di invettive contro l'amministrazione della Locale.

Alla fine della riunione, Feinberg fu preso d'assalto da un gruppo di unionisti attivi che vollero congratularsi con lui per il suo coraggioso comportamento, incitandolo, anzi, a prendere parte piu' attiva alla vita dell'Unione.

S'Incontra con Dubinsky

In quel periodo Feinberg connobbe David Dubinsky, attuale Presidente dell'Internazionale. I due s'incontrarono in un Ristorante Cooperativo della Second Avenue, dove il giovane Dubinsky esplicava attivita' di organizzatore. Questo ristorante segna l'ultima impresa cooperativistica organizzata e mantenuta da radicali israeliti. Feinberg era ancora entusiasta dell'Inghilterra e Dubinsky, al pari di Kaplovitch, fece molto per dissuaderlo dal proposito di ritornarvi. La Locale dei Tagliatori, Locale 10, alle quale apparteneva Dubinsky, era allora diretta da un'amministrazione conservatrice, e Dubinsky, da quel socialista ch'era, mirava ad ingrossare le file dei militanti radicali della sua locale. D'altro canto, Kaplovitch vedeva in Feinberg un uomo semplice, di chiara integrita' e privo di vanita' e di ambizione di poteri personali.

Chi dei due — Dubinsky o Kaplovitch — esercitasse l'in-

al suo apparire Feinberg facesse subito l'impressione che era un idealista. "Non e' un mistero," dice Babitch, "che Israele Feinberg fece il suo ingresso nel nostro campo su una carrozzella tirata da un cavallino anarchico. Allora egli aveva acquistato molta esperienza e guadagnato un considerevole rispetto per il suo modo calmo e razionale di ragionare e la sua ferma dirittura. Fui un suo collaborazore quando Feinberg occupava la carica di Presidente del Joint Board e piu' tardi quando ne reggeva le sorti in qualita' di General Manager."

Queste poche parole di un semplice lavoratore unionista ci offrono la misura del cambiamento evolutivo che Feinberg aveva fatto in America. Era un'evoluzione tipica di molti giovani entusiasti che s'erano gettati a capofitto nel movimento operaio, le cui esperienze e dura realta' della vita li trasformavano in uomini pratici.

L. Babitch ha ragione quando ci descrive Feinberg come "uno di quei lottattori che non dormono sugli allori della prime conquiste, ma s'adoperano con costanza a migliorarle e conquistarne delle altre". Il proponimento di Feinberg nell'Unione dei Cloakmakers e nel movimento operaio in generale era quello di andar sempre alla ricerca di qualche cosa di meglio.

E' questa la virtu' basica di Feinberg.

Parla per la Prima Volta All'Adunanza Dell'Unione

Anche la maniera con cui Feinberg inizia le sue attivita' nell'Unione getta luce sull'uomo. L'indole ribelle di Feinberg si rivela subito ad una affollatissima riunione di membri della Locale 1.

Saul Metz presiedeva l'adunanza; Feinberg s'alza per chiedere la parola, ma Saul Metz, meticoloso nell'osservanza delle regole e della disciplina, accoglie la cortese richiesta di Feinberg con un rumoroso "mettetevi a sedere"! Feinberg, che veniva dall'Inghilterra e non era abituato a tale trattamento da parte di un compagno presidente, s'appella una seconda volta, ma solo per sentirsi gridare con voce piu'

quelli di un ribelle. Sortito che fu dal vapore, un rappresentante dell'"Hias" (Hebrew Immigrant Aid Society) (La Societa' Ebraica per l'Assistenza Agli Immigranti come era solito fare con i "Greenies" (Nuovi Venuti) gli appende una cartina all'occhiello della giacca, intimandogli di attendere sull'angolo, mentre gli altri immigranti israeliti venivano allineati. l'orgoglio istintivo di Feinberg e la sua tendenza anarchica si ribellarono contro tale procedura burocratica. La cartina appesa alla giacca l'offendeva nella sua dignita'; improvvisamente egli accende una questione con il rappresentante dell'"Hias", e senza guida ne' scorta si lancia sulla strada della citta'. Naturalmente, la sua conoscenza dell'inglese l'incoraggio' a sfidare la sorte per le vie della metropoli.

Feinberg, il quale giungeva a New York con una calda raccomandazione della British Tailors Union, si diresse alla sede della Locale 17, Repair Makers Union, donde fu mandato all'ufficio della Locale 1, Cloak Operators Union. I membri della Locale 1 l'accolsero entusiasticamente; la tessera dell'Unione e le referenze che portava da Manchester gli aprirono le porte. Egli fu ammesso a far parte dell'Unione senza il pagamento della quota d'ammissione, un fatto di non poca importanza per l'immigrante, se si tien conto della sua mancanza di mezzi finanziari e dell'importo della quota che generalmente l'Unione esige dai nuovi membri. Feinberg vide in quel gesto una nobile manifestazione di solidarieta' operaia. In breve tempo il nuovo immigrante diveniva un socio attivo della Locale 1, una Locale che occupava il primo posto nella Cloakmakers Union, come pure nell'Internazionale, e che piu' tardi doveva provocare tanti dei tempestosi eventi che scossero la grande organizzazione dei Sarti da Donna dalle sue fondamenta.

In occasione della celebrazione del 50mo. compleanno di Feinberg or sono dieci anni, il Cloakmaker L. Babitch, che era stato Chairman del Comitato Nuovi Membri della Locale 1, in un suo breve discorso getta viva luce sul carattere e la condotta di Feinberg di quei primi giorni della sua permanenza in America, nel corso del quale mette in rilievo come

di parlare e nessuno suo sforzo riesce a cacciarle. In quell'occasione, Louis Hyman, un oratore nato, prende il posto di Feinberg come oratore. Feinberg ora insiste nel ritenere che quello fu il primo, e sicuramente l'ultimo, caso in cui soffri' di tremarella sul palcoscenico.

Feinberg in America

Feinberg e Nellie s'unirono in matrimonio nel 1910. Il loro primo figlio nacque in Manchester. Immediatamente dopo la febbre d'emigrare in America colpi' anche i Feinbergs, i quali lasciarono Manchester, ritornarono a Londra, e dopo vari mesi di vita senza meta, s'imbarcarono per gli Stati Uniti. La famiglia Feinberg sbarcava a New York nel 1912.

Israele Feinberg, a prima vista, non ebbe le migliori delle impressioni su New York. Dopotutto egli non veniva da un piccolo villaggio europeo; la capitale dell'Inghilterra non era un paesello sperduto nella campagna; eppure, il rombo e il tumulto di New York, il suo movimento vertiginoso e l'andarivieni del suo popolo lo colpirono fino ad impaurirlo.

Ma perche' costoro hanno tutti questa fretta? Che cosa li spingeva ad agire cosi' impulsivamente? — si chiese Feinberg. Egli era sotto l'impressione che tutti corressero, cercando di sfuggire a qualche cosa o a qualcheduno. Mai egli aveva la sensazione che l'individuo si smarrisse tra la folla, il che lo impressiono' non poco. Anche gli scavacielo che gli ferivano la vista come se fossero tante lance, lo disorientavano.

Questa prima impressione negativa di New York che strilla e stritola non era solamente confinata a Feinberg. Molti dei giovani immigranti provenienti dall'Europa provavano l'identica sensazione, e ci volle un po' di tempo prima che si adattassero al vertiginoso battito della metropoli. Per molti mesi Feinberg sospirava per l'Inghilterra che aveva lasciato dietro di se, e piu' d'una volta fu seriamente tentato a ritornarvi, ed in cio' egli non costituiva un eccezione; molti immigranti, al par di lui, subivano la medesima nostalgia per i vecchi luoghi di provenienza.

Nel nuovo mondo i primi movimenti di Feinberg furono

Incontra Nellie

Nelle sue attivita' nella metropoli londinese, Feinberg venne pure a contatto con dei propagandisti del Labor Party inglese e dei rifugiati socialdemocratici, alcuni dei quali erano dei profondi conoscitori del Marxismo.

Guardando indietro a quei suoi anni di attivita' politiche, Feinberg dubita che possedesse la stoffa di un buon Marxista. I marxisti esponevano l'interpretazione materialistica della storia, la suprema importanza dei fattori economici e materiali. D'altro canto, gli anarchici mettevano in ridicolo cio' che essi chiamavano "l'orientamento marxista dello stomaco," e il giovine Feinberg si accorse di trovarsi piu' d'accordo con quest'ultimi. Egli allora sognava un vasto, alato programma di riforme sociali. Per lui lo spirito dell'uomo era assai piu' importante di quanto i marxisti non pensassero. Percio' rimase con gli anarchici, sebbene non ne fosse mai divenuto un esponente.

Questa sua affinita' ideologica doveva poi rafforzzarsi nella citta' di Manchester, dove anzi il giovane Feinberg prendeva parte attivissima alle feste, ai comizi, alle conferenze e ai dibattiti organizzati dagli anarchici. In Manchester, Feinberg si mette a leggere gli scritti di Ibsen, Shaw e di Kropotkin, di cui gia' ad un certo momento si crede un seguace. In Manchester egli venne pure a contatto con i socialisti del movimento operaio locale; fu attivo nell'organizzazione dell'unione dei sarti e dei panettieri; prese pure parte direttiva ad uno sciopero di berrettai e ad un altro di panettieri e all'esperimento di una panetteria cooperativa, andata a monte, come tante altre simili istituzioni operaie, per mancanza di preparazione e di capacita' amministrativa dei cooperatori. E in Manchester, proprio in Manchester, Feinberg doveva incontrare la sua Nellie, una convinta socialista, piu' tardi divenuta la compagna della sua vita.

Un giorno Feinberg s'azzardo' a tenere un discorso pubblico in un Club frequentato da anarchici e socialisti; aveva ben riordinato i suoi pensieri per l'occasione, ma le frasi con le quali avrebbe dovuto esporli, gli rimangono in gola all'atto

padroni, non lavorano e si godono una vita comoda e di abbondanza. Unita' ed organizzazione sono gli unici mezzi per migliorare le nostre condizioni", affermava l'oratore. Quelle parole rimasero impresse nella sua mente, e la brutalita' con cui la polizia dello Zar sbando' gli scioperanti, produsse in lui profonda impressione.

Feinberg in Inghilterra

All'eta' di 16 anni, avendo i genitori abbandonato il paese natio in cerca di un tozzo di pane meno duro, Feinberg sbarca in Inghilterra, dove la sua immaginazione era colpita dagli aspetti della vita metropolitana, del senso di liberta' e di tolleranza dal quale era pervaso il popolo britannico e dal tenore di vita che godeva la comunita' ebraica di Whitechapel, nell'East Side di Londra, sebbene anche allora i moltissimi sarti ivi immigrati stentassero a trovar lavoro.

In Inghilterra Feinberg venne a contatto con gli emigranti ebrei religiosi e radicali; senti' parlare di idee nuove, di movimento operaio, di socialismo, di anarchismo. Lavoro' in fabbrica con suo padre, dimostrandosi refrattario nell'apprendere il mestiere di cloakmaker; e piu' tardi doveva stringere rapporti diretti con militanti anarchici e socialisti in Manchester, cittadella del capitalismo inglese. Prima di venire in questo grande centro industriale, Feinberg aveva stretto legami d'amicizia con dei propagandisti anarchici che gli offrivano giornali, opuscoli e libri sul movimento anarchico. Nella citta' di Londra Feinberg venne pure a contatto con dei missionari religiosi e dei sionisti, ma piu' che da questi ultimi e dai missionari religiosi "i furbacchioni", egli doveva essere attratto dalla lettura della propaganda anarchica. In casa sua, infatti, aveva messi su' grandi mucchi di libri ed opuscoli, una vera biblioteca insomma, ma solo per trovarsela distrutta una sera, rincasando. Sua madre, con la quale spesso si trovava in disaccordo in questioni religiose e politiche, in un momento di rabbia gliela aveva distrutta, un fatto doloroso che doveva portare all'abbandono di Feinberg dalla casa dei genitori.

CENNI BIOGRAFICI DI ISRAELE FEINBERG

Diamo qui in riassunto i cenni biografici sulla vita e le attivita' politiche, sindacali e culturali di Israele Feinberg, traendoli dalla sua biografia cosi' come' stata scritta nel testo originale nella lingua inglese.

Israele Feinberg nacque il 25 dicembre del 1886 in Berditchev, un vecchio paese dell'Ucraina con distinte caratteristiche ebraiche. Suo padre era un sarto da donna, un provetto sarto, la madre sopperiva al mantenimento della famiglia gestendo un negozio di abiti di seconda mano. Era nei propositi dei genitori di fare di Israele un buon Rabbino, o almeno un distinto uomo di studi. Ma Israele doveva disilluderli, essendosi ben presto rivelato un ragazzo spiritoso, ma discolo e ribelle a qualsiasi disciplina scolastica, tanto che il maestro alle cui cure era stato affidato, ebbe un giorno a dir loro: "Vostro figlio ha un cervello abbastanza buono, ma a che pro? E' un monello e m'e' difficile controllarlo."

Pensarano di mandarlo al lavoro, nella speranza che la dura fatica gli avrebbe fatto apprezzare i lati piacevoli della scuola ma, con loro grande meraviglia, s'accorsero che ad Israele piaceva piu' il lavoro che la vita di studente.

Da giovinetto ancora residente in Berditchev Israele doveva assistere ad un episodio in cui vide la polizia zarista all'opera, mentre percuoteva brutalmente gli scioperanti della fabbrica di sedie nei pressi della stazione ferroviaria di Berditchev. Per la prima volta egli udi' un oratore operaio ad arringare gli scioperanti, sostenendo la necessita' dell'unione e della solidarieta' di classe per il miglioramento delle loro condizioni economiche.

"Noi lavoriamo per delle interminabili ore e facciamo appena abbastanza per un piatto di minestra, mentre loro, i

ISRAELE FEINBERG

Combattente Per La Liberta'
E La Giustizia Sociale

Di

MELECH EPSTEIN

Tradotto e Riassunto da

GIROLAMO VALENTI

The cornerstone of Feinberg's faith is his belief in the dignity of man. Hence his insistence that bread without freedom is not enough. Even as a small boy in the Talmud school he had been moved by the Biblical verse, "Man does not live by bread alone." The words had etched themselves deeply on his mind, and they explain why he has never compromised with totalitarian doctrines which enslave the human spirit.

Feinberg sums up his life's work in these few poignant words:

"All I have, the Cloakmakers have given me and all I am is theirs."

Feinberg is now past his 60th birthday. His tirelessness, confidence and devotion to his work are unimpaired. Not for a moment is he tempted to rest on his many laurels. His fertile mind is, as always, seeking to devise new ways by which to promote a better life for his fellow men.

other, but Feinberg is not among them. He is an outstanding example of the union leader who gives practically all his time and energy to the labor and progressive movement. Without exaggeration it may be said of him that his work is his life.

It is therefore, inevitable that Feinberg's biography should make very little mention of his personal life. Feinberg grew up and matured in his work. It was in his work that he celebrated his victories and brooded over his defeats. His triumps and humiliations, advances and retreats, are those of the Cloakmakers themselves. Inspired by social ideals in his early youth, his whole life has been one of dedication to great and noble causes.

Fine Human Qualities

Though his life has been bound up with many conflicts and struggles, Feinberg has retained his friendly, cheerful personality. There is no cynicism in his soul. He abhors vanity and arrogance and has a healthy aversion to bureaucrats. His democratic faith is no abstraction but one which is reflected in his dealings with other human beings. He is no "back-slapper" and his apparent reserve is merely due to a certain modest shyness which all the years of his public life have not obliterated.

There is a spirit of serenity and optimism which pervades Feinberg's personality. He is singularly free from feelings of deep rancor or bitterness even toward opponents. Perhaps the explanation for these qualities may be found in the fact that unlike some other Jewish labor leaders of his generation, he never went through the harrowing spiritual torment which gripped young Russian radicals after the failure of the 1905 Revolution. It was his fate at that time to be in England in an atmosphere of freedom and tolerance, of hope and optimism which then pervaded labor and radical circles.

Feinberg does not believe in dogmas. He is no slave to ideologies or programs. Despite his firmly held convictions he is tolerant of the honestly held views of others.

ation of Letter Carriers, in order to study conditions and report on ways and means of helping to reestablish there a free democratic trade union movement. Subsequently, the report which he and his colleague made were transmitted to United States government authorities and since then a number of the recommendations in the report have been adopted.

Feinberg has devoted much of his attention to Jewish cultural activities. He is a member of the board of directors of such institutions as the CYCO (Central Yiddish Cultural Organization), the Yiddish Scientific Institute and the Jewish-English Encyclopedia.

In recent years, Feinberg has lectured at a number of institutions of higher learning such as Harvard and Rutgers. He has taken an active part in conferences and symposiums such as those conducted by the League for Industrial Democracy.

Active in Relief Work

Always conscious of the cry of the oppressed everywhere, Feinberg became active in relief work for refugees and war victims. He is a vice-president of the Jewish Labor Committee which has rescued many labor and liberal leaders of all faiths from Nazi persecution. He is also chairman of the International Solidarity Committee, whose main purpose is to help anti-totalitarian democratic Socialists and trade unionists in Europe reestablish freedom and security on the continent.

It is in the nature of the labor movement to claim the total lives of its leaders. This is doubly true of the progressive Jewish labor movement where tradition demands that the trade union leader react to every problem of the day, domestic or international. He must be active in general Jewish affairs. He must carry an extra load of duties and responsibilities of which the average official in other labor organizations has no conception. As a result, all of his time and energy is spent in public life leaving almost no room for privacy.

Of course, there are exceptions to this rule as to every

CHAPTER XI

FULFILLMENT

Wide Range of Interests — Political and Labor Activities — Interest in Jewish life and culture — Dedication to Ideals — Personal traits — Philosophy of life — Plans for the future.

Although Feinberg's life has been bound up with the Cloakmakers' Union and the International, he has a wide range of interests and has participated in many social, political and cultural activities.

The development of independent political action by organized labor has been one of Feinberg's deepest concerns. Stressing the opportunities and responsibilities of labor in this field, he has taken an active part in awakening trade unionists to the necessity for supplementing action on the industrial front with action in the political arena. Today Feinberg is allied with labor and liberal elements who are working to lay the groundwork for an eventual independent political movement dedicated to the building of an America of freedom and abundance for all.

Over the years, Feinberg has taken an ever increasing interest in the affairs of the general labor movement here and abroad. On many occasions he has been an I.L.G.W.U. delegate to A. F. of L. conventions where he has served in important capacities notably in connection with matters on international relations. In the fall of 1946 he was designated by the A. F. of L. to carry out a major assignment in Germany. For two months he toured that country, together with his colleague, William C. Doherty, president of the National Associ-

officials of the Joint Board* and the Managers of the affiliated Locals, not only to cut new trails for labor but also to uproot old-standing prejudices and traditions which had outlived their usefulness.

In our complex, shifting social-economic environment a trade union requires leadership adaptable to changing conditions, otherwise the organization will die of hardened arteries. Fortunately, the Cloakmakers' Union possesses such progressive, forward-looking leadership which recognizes that unions, like all social institutions, must keep pace with new developments in our changing world.

---

* In addition to General Manager Feinberg, the personnel of the Cloak Joint Board is as follows: President, Moe Diamond an active member and Chairman of the Executive Board of Cutters Local 10; Recording Secretary, Louis Langer, who has held this post since 1934 and has been active in the general labor movement. In view of the recent death of Morris J. Ashbes the office of Secretary-Treasurer is temporarily vacant. The Board of Directors of the Joint Board comprises representatives from affiliated local unions — Operators Local 117; Finishers Local 9; Cutters Local 10; Skirt Makers' Local 23; Pressers Local 35; Italian Cloakmakers' Local 48; Buttonhole Makers Local 64; Examiners Local 82.

in grand style in the great arena at Madison Square Garden. A beautiful volume was published for the occasion to commemorate the great events of the past which had fashioned the Union of today. The old historic days were made to live once more in words and pictures.

The Five-Year Collective Agreement

Feinberg's initiative was responsible for the five year contract reached with the employers in 1943. Before that time progressive elements in the labor movement had opposed long-term agreements as harmful and restricting the union's freedom of action. However, Feinberg was concerned with the greater measure of stability which a long-term agreement brings to an industry; and in a feverishly competitive, style-changing industry stability was a matter of vital importance. The fear that a long contract would bind the Union hand and foot — as had actually occurred in the case of several conservative unions — was removed with the introduction of the "escalator" clause. This provision reserves to the Union the right to demand wage adjustments during the term of the contract whenever conditions change — a vital safeguard never utilized in the long-term agreements of the other unions.

The past five years of the agreement have vindicated the principle of the long-term union contract. Far from being rendered incapable of action, the Union, during that period, obtained through the impartial chairman machinery, three general wage increases, a number of improvements in working conditions and the Health and Vacation Fund. Clearly, it is not the length of the contract that matters as much as its flexibility and the vigilance and energy which the Union brings to bear on such changing conditions as may require adjustments in the contract from time to time. The example set by the Cloakmakers in signing a five-year contract has done much to dissipate the long-standing prejudice against a long-term agreement in progressive trade union circles.

It fell to Feinberg's lot, and to that of his colleagues, the

losis. In June 1947, the first vacation payments of $60 each were made to the cloakmakers. Altogether about $2,250,000 has been paid out of the fund.

The Health and Vacation Fund is administered exclusively by the Cloak Joint Board with the cooperation of the affiliated locals. Harry Krugman is director of the fund.

Feinberg had two motives for insisting on the establishment of the welfare funds. First he believed that they would be of incalculable practical value to the Union and the workers — more valuable than any weekly wage increase. Second, he had learned from long experience that wages are fluid and shifting, being sometimes affected by price inflation or by the efforts of employers in bad times to undermine them. On the other hand, welfare funds were more immune from such factors. When provisions setting up such institutions are written into the collective agreement they become a practically permanent feature of the industrial relations pattern in the industry. And, says Feinberg, the Cloakmakers' Union never lets go of a good thing once it has closed its grip on it.

The Union Moves to Its New Home

With the scope of its activity constantly growing, the Joint Board was forced to look for larger quarters. The problem had existed for some time, but its solution had been hampered because of the shortage of rental space in New York and the reluctance to purchase a building. Finally the Union decided to buy a home of its own, and, after a long search a suitable building was acquired, the Cloakmakers contributing a day's wages for this purchase and the locals assisting in the financial arrangements. The Union's new home is a twelve story building housing all the departments of the Joint Board and a number of locals.

Though the Union had come a long way along the road of progress, it did not forget the old fighting days and the historic General Strike of 1910. In 1945 the thirty-fifth anniversary of the great victory of the Cloakmakers was celebrated

of minimum economic security. Today the Retirement Fund exceeds $15,000,000. Feinberg's pipedream has indeed become a solid reality.

The success of the Retirement Fund, the first of its kind in the country, created a considerable stir. Numerous inquiries are received from unions, universities and other organizations concerning the workings of the Fund. Several unions, among them the Dressmakers and the Amalgamated Clothing Workers, followed suit by establishing similar funds.

Israel Feinberg is justly recognized as the father of the Retirement Fund. In this field as in so many others, the Cloakmakers' Union has acted as a trail blazer for the rest of the American labor movement.

The Health and Vacation Fund

In 1946, Feinberg utilized the occasion of a demand for a wage adjustment under the cost of living "escalator" clause in the contract to make a further demand for another welfare benefit. He grasped the opportunity to obtain a Health and Vacation Fund. As in the case of the Retirement Fund, he met with opposition from the employers who did not wish to assume new financial obligations, especially during the term of a contract. Nevertheless, Feinberg continued to press for his demand with dogged tenacity, even in the face of some sceptics among his colleagues who had doubts as to the timing of the proposal. At the hearing before Special Arbitrator Arthur S. Meyer, Chairman of the New York State Mediation Board, the union supported its demand with a wealth of factual data. The arbitrator, not only granted wage increases but also ruled in favor of the establishment of a Vacation and Health Fund financed by employer contributions of 3½% of their payrolls.

On January 1, 1947, the Vacation and Health Fund's health program went into effect. It includes medical examinations, hospitalization payments, sick benefits, and financial assistance in connection with surgical treatment or tubercu-

bers regular payments from the projected Retirement Fund. Others felt that a few extra dollars each week were better security than the promise of an income in the distant future. The employers, of course, opposed the scheme as it involved financial contributions from them.

Nevertheless, Feinberg was adamant and continued to push his plan. Support came to him at last from an unexpected quarter; the statistical investigations of the large life insurance companies demonstrated that the plan was eminently workable. Taking advantage of favorable economic conditions during the war years, the Union in 1943 finally succeeded in negotiating a new contract which included the setting up of a Retirement Fund to which the employer pays 3% of total wages into the Fund. A worker who wishes to retire after his 65th birthday is entitled to a pension of $50 a month, or $600 a year, for the rest of his life.*

Workers Receiving Pensions

Full employment and the high earnings of the cloakmakers during the war enabled the Union to accumulate large reserves in the Retirement Fund. By July 1946 when benefit payments began there were sufficient reserves to enable 750 older cloakmakers to be retired. The quota for the second benefit year — July 1947 to June 1948 — has been fixed at 950. Thus the Fund will have retired 1,700 workers. The sum of $6,000 is set aside in the name of each pensioner to guarantee continuity of payments. Combined with federal social security payments, the Fund now assures the aged cloakmaker

* The Retirement Fund is administered by a Board of Trustees of fifteen members comprising six members each of the Union and the employers and three of the public. Its Chairman is Arthur G. Altmeyer, chief of the Social Security Board. The other two representatives of the public are Mrs. Raymond V. Ingersoll and Judge Jeremiah T. Mahoney. Representing the Union are Israel Feinberg, Secretary-Treasurer of the Fund; Benjamin Kaplan, Chairman of the Administrative Committee; Isidore Nagler, Chairman Rules and Regulations Committee; Joseph Breslau, Chairman Pensions Committee; Louis Hyman and Edward Molisani. Herbert Zame is Manager of the Fund. The first checks were distributed at an inauguration meeting on July 11, 1946, at the Central Needle Trades High School. President David Dubinsky headed a long list of speakers.

Among the more progressive unions certain elements of a welfare program had long been an integral part of union activity. Many unions, among them the Locals of the Cloakmakers' Joint Board, had installed sickness benefit funds to which members paid regular contributions.

More recently some unions (particularly the Dressmakers' Union and Skirt Makers' Local 23* of the Cloakmakers' Union) had succeeded in getting a health and vacation fund set up under their contracts with the employers. This was a radical departure from old conceptions since it broadened the responsibility of the employer for the welfare of his employees, requiring him to help maintain his workers' health through a minimum program of medical care and vacation payments. This new form of industry health and vacation fund, to which only the employer contributed, was gradually adopted in all the garment markets throughout the country.

Feinberg's idea, more fundamental and far-reaching, saddled the employer with an additional responsibility. It was based on the far-reaching principle that an industry owes a minimum of economic security to workers who grow old in its service. Feinberg felt deeply the pathos of the ancient Jewish prayer — "Forsake me not in the day of my old age." Many of the cloakmakers were middle-aged and older. After serving for several decades in a shop they were unable to work and were helpless and indigent. They had given a lifetime of labor to industry. When their strength waned they were thrown on the industrial scrap heap and left to their bitter fate.

Retirement Fund Won Despite Sceptics

Feinberg's idea, original and daring as it was, ran into a twofold obstacle: Apart from the employers, Feinberg had to convince his own colleague that the plan was practicable. The novelty of the proposal made people skeptical. Some of the leaders doubted if the Union could guarantee its older mem-

* Louis Reiss is manager of Skirt Makers' Local 23.

the civilian market, a large part of the increased buying power found its way into the purchase of women's garments. The garment industry accordingly experienced an all-time boom. Cloak and dressmakers, accustomed for years to short seasons, almost forgot what "between seasons" meant. And with full employment thousands of new members flocked into the Union.

The Government imposed certain restrictions on higher wage demands. All wage increases required the approval of the National War Labor Board. Nevertheless the Cloakmakers succeeded in obtaining substantial wage increases.

After the war, when inflation appeared in the form of soaring prices, the Union invoked the escalator cost of living clause in the contract to maintain the living standards of its members. General wage increases and adjustments in individual shops were obtained and the earnings of the Cloakmakers kept pace with rising prices.

According to statistics compiled by the Federal and New York State Labor Departments, the earnings of the Cloakmakers during recent years have been among the highest in the country. During this period, of course, there have been occasional wrangles with employers, friction over stoppages in various shops, even though the Union tried to avoid them. This was largely inevitable under abnormal war and postwar conditions; the manufacturers complained that skilled workers were in short supply and therefore high wages had to be paid to keep their workers from going to other shops; on the other hand, the workers felt that they were entitled to a larger share of the lush profits that were being made by their employers.

The Problem of the Aged Workers

Even before returning to New York from the West Coast Feinberg had begun to nurse an idea which, at the time, seemed like a pipedream. But the idea would not down and continued to obsess him. At last, with the advancing prosperity of the war years, Feinberg saw an opportunity to carry his dream into action.

after all, had been partly unionized. Brooklyn, however, was entirely virgin territory where only drastic measures could establish union control.

The Brooklyn contractors who, like their workers, were mostly of Italian descent, sought to persuade their workers that the union drive was a clever and selfish move by the Manhattan cloakmakers to deprive Brooklyn's Italian cloakmakers of their livelihood. Fortunately, this propaganda manouever did not work.

The Joint Board threw its ablest men into the Brooklyn fight. After some preparatory work a general stoppage was called in 1940. The contractors, despite all their efforts to prevent unionization of their plants were decisively defeated. The organization of Brooklyn was no pink tea affair. Union organizers and strikers were repeatedly beaten up by hired professional thugs. There was even some evidence of police collaboration with these unsavory elements. But in the end all the effort that had been expended in Brooklyn brought the desired results. Most of the cloak shops in the area were brought under union control, the workers joining the Italian Cloakmakers Local 48* whose membership was substantially increased by the influx of Brooklyn workers.

Today the workers in Brooklyn enjoy the same wage and working conditions as those in New York. They are an integral and important element in the union. The Borough is a special department of the Union, with branch offices in various sections.

Wages During and After the War

In December 1941 the United States entered the World War and millions of young men were drafted for military service. Many millions, particularly women, were for the first time drawn into industry. The wage-earning population of the country sky-rocketed to almost sixty million and purchasing power rose to an unprecedented level. Since many commodities, particularly durable goods, disappeared from

* Edward Molisani is the present Manager-Secretary of Local 48.

paid. The manufacturers maintained the fiction of high prices as a kind of protection against possible complaints of wage underpayments. The union's motive for maintaining such an irregular system was the mistaken belief that high prices, even though they existed only on paper, would help to maintain the cloakmakers' wage level. In reality the system worked against the cloakmakers. "Bundles," usually of low-priced merchandise, were being steadily and increasingly diverted to out-of-town shops.

Under the "Feinberg Plan" piece rates were related to actual conditions, and in return, the jobber guaranteed to supply the New York shops with at least 30 per cent of their total volume of work. Through the operation of this plan the excessive stream of work flowing out of New York was stopped and conditions rapidly returned to normal. The work seasons in New York City for low-priced garments became longer, bringing a corresponding rise in earnings.

In 1943 Feinberg had this guarantee of a minimum percentage of work to be made up in New York shops inserted in the Union's contract with the Infants and Children's Coat Association whose members had supplied most of the work to the out-of-town shops. For the New York Cloakmakers it meant work on an additional 100,00 garments.

Brooklyn Becomes a Closed Shop Town

Feinberg was not content with keeping a fair share of the available work in New York. He knew that as long as the out-of-town workers were willing to work for low wages, both they and the New York cloakmakers would be victimized. He set out on a tour of the territory around New York, addressing the workers and calling on them to demand an increase of five dollars a week. His appeal did not fall upon deaf ears. The out-of-town workers followed his lead and got their increase, which further helped to normalize the situation in New York.

Wiping out the nest of open shops across the East River called for a very different approach. The out-of-town shops,

and of the depression had already healed but new difficulties had arisen, of which the most important were the "out-of-town" and Brooklyn situations.

The "out-of-town" problem was not new, but it had grown to serious proportions. The jobbers manufacturing lower-priced garments had begun to send a large part of their work to shops in small towns in upstate New York, New Jersey and Connecticut where wage and work standards were considerably lower than in New York City. As a result, the work seasons in New York had shrunk alarmingly. Cloakmakers who worked on lower-priced garments found their employment and earnings drastically curtailed.

Brooklyn meanwhile had grown into a center for non-union contractors. Most of the workers and employers in this area were of Italian descent. Contractors would take in friends or acquaintances, promise to teach them the trade and pay them extremely low wages. These new workers would gradually bring their own friends or relatives into the shops, thus virtually turning Brooklyn into an "open shop" garment town — a serious threat to the hard-won gains of the Manhattan workers as well as a menace to the living standards of the cloak workers in Brooklyn. These conditions prevailed despite the determined efforts made by the Union at various times to remedy them.

With the cooperation of the Union leadership, the new General Manager undertook to solve these two problems which had for so long plagued the Cloakmakers' Union.

Feinberg Tackles Out-of-Town Problem

To meet the problem of diversion of work to out-of-town localities, the "Feinberg Plan" was adopted. Under this plan jobbers undertook to guarantee that a specified minimum percentage of their work would be produced in New York City. In return for this guarantee, a system of equalization of piece rates was inaugurated. Under the prevailing system, garments were settled at high piece rates but actually lower rates were

CHAPTER X

NEW PATHS

Back in New York as General Manager of Cloak Joint Board — The "Out-of-Town" Problem — Brooklyn, a nest of non-Union shops — The Feinberg Plan — Wartime Problems — New Concepts of employer responsibility — Pioneering for a Retirement Fund — The Health and Vacation Fund — Blazing the trail for other unions — Long-term collective agreements.

In January 1939, Isidore Nagler resigned as General Manager to become Manager-Secretary of the Cutters' Union, Local 10. A Committee consisting of Joseph Breslau as chairman, Rubin Zuckerman, Joseph Sorkin, Isidore Nagler and Edward Molisani comprised a temporary administration of the Joint Board. It was during this interim period that the union, for the first time, negotiated agreements with a number of important chain stores including the Lerner stores. This temporary Committee functioned until later that year when Feinberg was invited to become General Manager of the Joint Board.

When Feinberg returned to New York in August 1939 he was already a widely known and respected figure in the labor movement. He had reached maturity in knowledge, experience and general outlook. Past the age of fifty, he was still growing in stature. Though the years had sharpened his judgment, he retained his youthful zeal, devotion and vision which combined in unique fashion to mold an interesting and colorful personality.

Returning to New York Feinberg found the Union facing a number of grave problems. The scars of fratricidal strife

"Immediately after the Cloakmakers' triumph, the General Strike of the Dressmakers broke out. Again Feinberg showed real leadership and we managed to conclude our first agreement with the dress industry. Since Brother Feinberg's arrival here two agreements with the cloak industry, and two with the dress industry, have been signed; and similar bargains have been closed in other West Coast cities. Our union has become a creative and permanent factor in the industry. We have raised the workers' living standards and united them under the flag of the ILGWU. It was no easy task, but we pushed it through with Brother Feinberg in the lead . . ."

Participates in Many Activities

Despite his preoccupation with important organization activities, Feinberg found energy for other activities. He participated in general trade union and political activities on the West Coast and took a particular interest in the problems of the Jewish community there. As always he continued to read and study, and follow his intellectual pursuits.

With the exception of a few flying visits to the East to attend meetings of the General Executive Board of the International Feinberg spent six continuous years on the Pacific Coast as the International's representative or "ambassador." This experience added greatly to his general knowledge, sharpened his natural talents as a negotiator and mediator of disputes and broadened his vision.

Feinberg in action on the West Coast. She had known him before, in a general way, but apparently did not quite understand why President Dubinsky had chosen a cloakmaker to organize, among others, dressmakers. Writing of his role in those days, she says:

"In Los Angeles, during the historic general strike of the dressmakers, I realized that Dubinsky's choice had been no mistake. During our first conference with the manufacturers in the Fall of 1933 I saw that Feinberg had reduced the business of negotiating with employers to an exact science. He seemed to have made an exhaustive study of employer-psychology. Nevertheless, when these conferences were in progress, he retained all the idealism of his youth, as though he constantly felt the full weight of the responsibility which the trust of the workers had placed on his shoulders. I heard manufacturers say that with Feinberg on their side they might have won the General Strike."

Another eye witness of Feinberg's work in California is I. Lutzky, then Manager of the Los Angeles Cloak and Dress Joint Board. On the occasion of Feinberg's 50th birthday he wrote:

Tribute to a Skillful Negotiator

"I met Brother Feinberg when we here were deeply involved in the campaign to organize the Cloakmakers. We had formulated our demands to the employers and invited them to a conference. But, familiar though we were with organizing workers, none of us had any experience in negotiating with employers. We were frankly worried about the coming conference and felt very relieved when President Dubinsky sent Brother Feinberg down to give us a hand.

"I had a good opportunity to watch Feinberg's masterly handling of the conference, the brilliant tactics he employed against stubborn employers. We got a favorable agreement out of that conference. For the first time in years the Cloakmakers returned to shops where conditions, substantially improved, were union-controlled.

tory was the entire Pacific Coast of which California was the main sector and Los Angeles the principal women's garment center. On arriving in Los Angeles he found a weak semblance of a union, crippled by the depression and internal struggles. The Communist industrial union was still in existence. Outside Los Angeles there were no garment unions on the Pacific Coast.

Feinberg on the Pacific Coast

The situation was enough to discourage anybody but Feinberg, with his natural optimism and zeal, undertook the formidable task of building an effective International organization in Southern California. Helped by a number of active cloak workers and dressmakers with whom Feinberg surrounded himself, he succeeded in establishing powerful unions in these two major branches of the industry and collective agreements were reached with the employers, although the dress manufacturers came to terms only after a general strike, the first that had ever taken place in that city. This was a tremendous accomplishment because at that time California, particularly Los Angeles, were notorious throughout America as non-union or "open shop" territory. Of course improving economic conditions, the cooperative attitude of government agencies and, above all, the solidarity of the workers combined to overcome these obstacles.

A similar success was scored in San Francisco. Backed by the workers, Feinberg compelled the manufacturers to sign a collective agreement. Throughout California thousands of new members streamed into the Union.

Garment shops in small communities like Portland, Oregon, and Seattle, Washington, proved tougher to crack. The workers there had never heard the message of unionism. It took several years of organization activity before the newly established local unions in those cities were recognized by the employers as the legitimate spokesmen of the workers in the shops.

Rose Pesotta, then Vice-President of the International, saw

The International, under President Dubinsky's leadership, seized advantage of the NRA (National Industrial Recovery Act) to rebuild the Union and to extend its sway over the garment industry. It hurriedly assembled its leaders and active members and mobilized them in a hastily improvised program of country-wide organization. In the garment centers throughout the country organizers of the International carried on their feverish activity with new hope and enthusiasm.

Gains During NRA Period

The Cloakmakers of New York, led by Vice President Isidore Nagler, then General Manager of the Joint Board, launched an energetic organizational campaign. They not only regained whatever ground had been lost in the depression but increased the strength of the organization to a degree never before attained. Moreover they chalked up a momentous victory with the introduction of the 35-hour work week. This became a guide and a goal for other branches of the garment industry. The shorter work week made it possible for the available employment to be distributed among more workers and also to lengthen the working seasons.

During that period "Limitation of Contractors" was introduced. For the first time the jobbers were made responsible for conditions in the contractors' shops. These reforms struck at evils which had fostered chaos and demoralization in the industry.

Under Nagler's leadership the "Code" program for the cloak industry became a reality and the Union made great progress. When in 1935 the Supreme Court declared the NRA unconstitutional. Nagler, backed by the union leadership and with the participation of the employers, helped to set up the National Coat and Suit Industry Recovery Board, which has continued the work of the NRA and has promoted the stability and welfare of the industry.

In the far-flung organizational campaign carried on by the International, Feinberg became a major participant. His terri-

infinitely worse. In many cities the Union became little more than a nostalgic memory.

By 1932 the Depression had hit an all-time low. Close to fifteen million workers throughout the country were without jobs — and unemployment insurance was non-existent. The forced idleness of a large proportion of the garment workers and the wretched earnings of those who had work, drastically reduced the income of the Union. The Cloakmakers' organization and the International actually lacked the funds with which to pay the rent for their headquarters.* For weeks at a time union officials received no salaries. Under these circumstances the Union was unable to fulfill its basic functions.

Roosevelt's New Deal

At this critical juncture, with the nation facing social and economic disintegration, Franklin D. Roosevelt became President of the United States. The New Deal, proclaimed shortly after his inauguration, demonstrated the revitalizing effect of far-reaching reforms and the need for economic planning.

Roosevelt borrowed a great deal from the so-called minimum program of the Socialist Party. His reforms breathed a new spirit into the fearful despairing hearts of the people. Although capitalism received a blood transfusion, the working class, which had been practically prostrate and impotent, was put back on its feet and galvanized into action.

The charge of some conservatives that Roosevelt organized millions of workers, is inaccurate. What he did was to facilitate the process of union organization by extending to workers legal protection of their right to bargain collectively through unions of their choice and to be free from employer intimidation and coercion and other unscrupulous methods such as blacklists, espionage and violence through which the great corporations had for many years hampered the development of the trade union movement.

---

* In 1933 the active members of the Cloakmakers' Union voluntarily taxed themselves one day's wages to pay the rent of the International's general office.

CHAPTER IX

REVIVAL

Industrial Paralysis 1930-32 — Roosevelt and the New Deal — The International and the N.R.A. — The Union regains its Positions — Feinberg on the Pacific Coast — The Cloakmakers' agreement — The Dressmakers' General Strike — Feinberg as Negotiator.

For most Americans the Great Depression came like a thunderbolt out of a clear sky. It was unexpected, in fact, incredible. For years they had refused to heed those who had warned that the artificial boom could not last and would end in a bust. Then gradually the realization of crisis settled like a heavy pall over the country as the wheels of industry ground to a dead stop.

The women's garment industry was demoralized beyond recognition. The Cloakmakers' and Dressmakers' unions had barely had time to get their second wind after the exhausting and destructive civil war before the depression was upon them. There was no hope now of fortifying their regained positions. Working conditions slid back to indescribibly low levels.

In New York, where the Cloakmakers had struck the deepest roots, the situation was bad enough. There the Union had at least a nucleus of staunch unionists who assumed the burden of bolstering the structure of the Union and salvaging as much as possible from the economic holocaust. Consequently the Union in New York was never entirely wiped out as a factor in the industry. In other cities, however, where the Union was less deeply rooted, where traditions of sturdy resistance and endurance had not developed, conditions were

Feinberg spent almost two years in Canada, two years of remarkably successful activity. Thereafter President Schlesinger sent him to Boston where the union organization was in bad shape and needed a helping hand.

The Great Depression was as yet in its early phase. People still believed in President Hoover's optimistic talk about prosperity being "just around the corner." Feinberg strove feverishly to strengthen the Union in Boston and save it from difficulties that developed with the rising tide of unemployment. The general industrial slump, gathering momentum, swept across the country. Boston, like every other center of the women's garment industry, was hard hit. The countrywide activity to organize the garment workers came to a virtual standstill. The International and its affiliated organizations were practically forced against the wall.

Dubinsky Becomes President

An important event in the history of the International was the rise of David Dubinsky. In December 1929 he became Secretary-Treasurer and, in April of the following year he was appointed acting President during Schlesinger's illness. For several previous years, Dubinsky had been Schlesinger's indispensable assistant in the International, helping him to reorganize the Cloakmakers' Union. Dubinsky had helped prepare the General Strike of 1929 which had ended in such a speedy victory.

However, the stock market crash which was followed by the most severe and prolonged depression in American history, served to undermine the Union's economic gains. The women's garment industry was particularly hard hit by the depression because, as a consumer goods industry, it was dependent on the purchasing power of the great mass of the people. With millions of unemployed walking the streets, the garments on retailers' racks did not move, the manufacturers were obliged to cut down their production and the cloakmakers were without work and in despair, striving desperately to maintain their organization and their standards in a demoralized national economy.

function at that time was to keep their membership quarantined against the influence of the secular labor movement and its socialist tendencies.

Montreal is one of the most picturesque cities on the North American continent. American tourists admire the town for its antique French architecture, its mountain setting and, its splendid restaurants. But the tourists of the 'twenties saw little of the pinching poverty and the miserable living and working conditions of the city's population. French-speaking women comprised the majority of the workers in the cloak and dress industry. In order to raise their living standards it was necessary to organize them. Consequently the work in Montreal required considerable tact, flexibility and diplomacy. A frontal attack would have been doomed to end in a pitiful fiasco. Feinberg was forced to seek allies among influential liberals.

Off to a Good Start

As usual in such situations as confronted Feinberg in Montreal, he found a handful of devoted men ready to work and make sacrifices in order to build the Union. Feinberg mobilized a number of liberals in the city, among them a young Reform Rabbi, who were of great assistance in overcoming many difficulties. After a great deal of effort Feinberg succeeded in getting a small group of employers to enter into negotiations with the Union. President Schlesinger came down from New York to attend the joint meeting. The employers formed an association and, for the first time in Montreal, a collective agreement was concluded in the garment industry and this was accomplished without a strike. The International had succeeded in gaining a firm foothold in Quebec.

Gradually the ILGWU locals in Canada were strengthened and working conditions have been immeasurably improved. And it is heartening indeed that in the course of time, the Catholic Church in Canada has largely overcome its early suspicion of the regular trade union movement and today there is a greater degree of mutual understanding.

a weak spot in the International's organization map as well as in the labor movement generally. Economically and industrially, the country lagged behind the United States, a fact which naturally affected the material and cultural level of the workers.

Officially, the International was supposed to have a union in Toronto, but it existed mostly on paper. In other Canadian cities the women's garment workers were entirely unorganized.

With characteristic energy and devotion Feinberg set about carrying out his difficult task of extending the Union's sway over this virtually unorganized territory. He assembled a handful of active members in Toronto and, with their aid, began to build a strong organization. It required long, hard and patient effort, but in the end he succeeded in getting the employers' association to sign an agreement with the Union. This was a notable advance. The agreement stabilized shop conditions and lifted the living standards of the cloakmakers. For the first time the union became a significant factor in the Canadian garment industry.

During this period Feinberg played an active part in the Ontario labor movement and he was a member of the Socialist Federation. Some aspects of this province of Canada reminded him of England. However Canada was more conservative and more backward politically and culturally than the mother country.

In French-Catholic Montreal

Having accomplished his task in Toronto, Feinberg proceeded to Montreal, where he found conditions radically different. Montreal is the great metropolis of the predominantly French-speaking province of Quebec, but sociologically it had little in common with modern France. The Catholic Church in Canada, with its generally conservative outlook, exercised a strong influence on the social, economic and political life of the city. After the example of certain European countries, it had founded Catholic trade unions, whose main

General Manager of the Joint Board. Thousands of rank and file members were readmitted to the Union, and the leaders decided that the time had come to recapture some of the ground lost in the industry during the internal struggle. A General Strike in July, 1929 was of brief duration and ended in a victory for the Union.

From 1925 to 1928 Feinberg worked in a shop. He maintained close touch with his Union as it tossed about like a small boat in stormy waters. And when the International reorganized his Local, dubbing it Local 2 instead of Local 1, Feinberg was once more elected to the Executive Board. However, for his restless energies and acute social sense there was as yet no adequate scope.

Of those days, Feinberg comments: "In the last analysis a man can always live as he chooses. One man lives in a swank hotel and dines on steaks; another chooses bread and herring and a cold water flat. I felt in 1925 that I would rather live on bread and herring in a miserable flat . . ."

Feinberg Goes to Canada for the Union

President Schlesinger invited Feinberg to conduct an educational program to enlighten the Cloakmakers on the causes and results of the Communist split. Feinberg was glad to comply and a number of turbulent meetings were held in various parts of the city. Feinberg particularly remembers one of these meetings in the Bryant Hall which was packed to overflowing. All of the leading Communist spokesmen among the Cloakmakers had arrived in force to take a vigorous part in the discussion. Recalling this incident Feinberg declared that his opponents had left the meeting "with every bone in their ideology broken."

Like his predecessor, Morris Sigman, President Schlesinger had a high opinion of Feinberg's organizing talents. In 1929 he asked Feinberg to become General Organizer for the International in Canada. Feinberg accepted. His partial retirement from public life was over.

Canada, despite its proximity to the United States, was

makers supported the strike with their customary steadfastness and courage.

As the strike went on without the least hope of victory, some of the active members called a meeting at Cooper Union and prevailed on the International to take the strike leadership out of the Communists' hands. Rubin Zuckerman* was chairman of the joint meeting. Subsequently, the International reached an agreement with the employers. President Sigman and David Dubinsky, then Manager of Local 10 did much to salvage something from the wreckage the Communists had left behind. The unhappy strike came to an inglorious end and the Union emerged mauled and battered.

Feinberg once more returned to the shop.

Reorganization of the Union

The International set about reorganizing the Locals which had been under Communist domination. Local 1 temporarily become Local 2. Benjamin Kaplan,* one of the younger and more energetic members who had come to the fore was elected Manager. Morris J. Ashbes* joined the Executive Board.

The policy of the Commmunist International during the period 1926-28 was against splits and separate unions. By 1929 the party line swung around sharply. Separate Communist-led unions, usually called "industrial" or "national" unions were organized in all industries where Communists had gained a foothold. In the ladies garment industry there emerged the "Needle Trades Industrial Union."

Meanwhile the reorganization of the Cloakmakers' Union, led at first by Sigman and later by Schlesinger, who returned to the presidency of the Union in 1928, was successfully accomplished. The Union was strengthened in various ways as Schlesinger sought to heal the wounds inflicted during the late civil war. In the same year Isidore Nagler became

* Rubin Zuckerman is now chairman and Benjamin Kaplan is manager of the Cloak Operators Local 117. Morris J. Ashbes, prior to his recent death, was secretary-treasurer of the Cloak Joint Board.

changed he advised the next meeting of the Joint Board to accept his resignation. Thereupon Sigman himself assumed the office of General Manager. Shortly afterwards, Joseph Breslau, Manager of Pressers Union Local 35, followed Perlstein and Feinberg out of office. Thus, the Communists stood on the threshold of power; control of the Cloakmakers' Union was within their grasp.

The Lost General Strike of 1926

Meanwhile the date for renewal of contract negotiations with the employers was drawing near. The Commission appointed by Governor Alfred E. Smith to investigate working conditions in the industry completed its task and published its recommendations. Some were favorable, others were unfavorable, to the union. Since they were merely recommendations, under normal conditions, the controversial issues might have been straightened out through negotiation and a clash might have been averted. But the left wing leadership, working on instructions from the Communist Party, deliberately maneuvered the situation in such a way as to precipitate a strike. The employers, cognizant of the internal differences in the Union, saw no reason to evade a showdown. The result was the General Strike which began on June 1, 1926.

The Communists were determined to keep the running of the strike in their own hands and those of their friends. Contrary to custom, President Sigman was not designated Chairman of the Strike Committee. Then they approached Feinberg to solicit his cooperation. However, foreseeing the inevitable disaster, he refused to assume responsibility for their ill-conceived policies.

It turned out to be the longest and most heartrending strike in the Union's history. It dragged on painfully for six months and finally was lost after an expenditure of enormous sums. At the outset of the strike, the Union possessed a reserve of about a million dollars. The strike leadership spent a total of three million dollars. Despite terrible handicaps, the Cloak-

controlled Executive Boards, decided to reorganize the respective Locals. The Communists countered with stormy protests, led by the notorious "Joint Action Committee." At this point the peacemakers intervened and induced President Sigman, in the name of unity to come to an understanding with the Communists. The resulting agreement subsequently helped the Communists gain control of the Cloak Joint Board.

As part of their strategy the Communists started a campaign to oust from office leaders opposed to their policies. They demanded the resignation of Perlstein, Manager of the Industrial Council Department of the Joint Board and of General Manager Feinberg.

Nobody in the Union, Communists included, questioned Feinberg's intelligence and personal integrity. The Communists merely wished to clear another political opponent out of their way.

Opposition to "Peace" with Leftists

For some time Feinberg had been disturbed by what he thought were dangerous trends within the Union. He sensed that peace with the Communists was in the air and did not think that any such peace could be lasting. For behind the Communists in the Union stood the Communist Party whose political ambitions had little in common with the interests of the Cloakmakers. Feinberg felt, moreover, that the right wing opposition was not strong enough, nor yet sufficiently united, to withstand the coming shock. Therefore, together with Perlstein, he handed in his resignation.

The right wing majority in the Joint Board emphatically refused to accept Feinberg's resignation. President Sigman spent several weary hours trying to dissuade him from leaving the Board: he was prepared to accept the resignation of Perlstein, but not that of Feinberg. The latter, however, remained inflexible. His resignation was twofold — from the Joint Board as well as from the General Executive Board of the International to which he had been elected in 1922 and 1924. When Sigman became convinced that Feinberg's mind could not be

respective parties or causes in which they happened to believe. However, in matters directly concerning the Union, members were expected to follow the general directives of the Union. Outside the official union sphere, members were free to work for whatever ideology was closest to their hearts. The Communists vigorously exploited this freedom. But unlike the adherents of other movements, they did not content themselves with propagation of their ideas. Their object was to gain a foothold in the administration of the Union in order to turn it ultimately into an instrument of their Party. "Boring from within" was only the initial phase of their campaign. At the first favorable opportunity the Communists were ready to launch a frontal assault on the Union.

Communists in Sheep's Clothing

The first Communist venture, organized by William Foster in 1920-21, sailed under a sublimely innocent name — "Trade Union Educational League." The name was innocent sounding and cleverly calculated to deceive naive, well meaning members. The individuals behind it were skillful in exploiting internal differences in the Union, deliberately mingling justified grievances with demagogic agitation. By means of rigid discipline and tireless energy, and aided by the tactical manoeuvers of their Party, the Communists succeeded, in 1925, in gaining control of Locals 1 and 9 of the Cloak Joint Board and Local 22 of the Dressmakers. Of course, a major factor in their favor was the sympathy for the new Soviet State current among many Jewish workers, particularly among those who had grim memories of the old Czarist Russia.

The leadership of the International and the Joint Board included many who, at the very beginning, realized the dangerous consequences of a Communist victory in the Union. But it included many more who remained wholly blind to the threat of Communist domination. They assumed the role of peacemakers. Thus, on one occasion, the General Executive Board, after upholding charges against the three Communist-

evidence. Most economists and politicians believed that the good days would last a long time, if not forever. They turned out to be grimly mistaken. The great crash came in 1929, the most disastrous in the country's history.

On the Eve of the Civil War

In the six years that intervened between 1923 and 1929 employment and earnings in the industry were at satisfactory levels. Nevertheless, owing to internal conflicts, the Cloakmakers' Union did not share in the general prosperity. As an infected sore in the body takes time to develop into a full-grown disease, so the inner crisis in the Cloakmakers' Union gradually gained in virulence until the organization lay prostrate and dismembered.

It is not possible within the framework of this biography to evaluate the painful period during which the Cloakmakers' Union was rent by a succession of internal explosions unequalled in American labor history. Even the United Mine Workers, in its early days, never weathered internal dissension on such a large scale. For the Cloakmakers' Union was the chosen proving ground for a large scale offensive by the Communists to gain control over the labor movement.

The "Boring from Within" Policy

By 1923 the Cloakmakers had come through a number of intra-organization conflicts and had amassed considerable experience in handling such critical situations. But the new opposition was entirely different from anything that had gone before and therefore past experience was not a guide for dealing with it.

The Communists, who fomented, organized and led the new opposition in the union, never fought under their own colors. They had equal rights with the rest of the Union members. The International and its affiliates did not ask members for a political passport; they tolerated any political or social activity which members might carry on for the

a number of essential reforms in its internal administration. Then came the post-war slump of 1921, encouraging the employers to launch a new offensive against unions and the living standards of their members.

The anti-union campaign, known by its clever euphemism, "The American Plan," got its start in sunny California and soon swept eastward to the Atlantic seaboard. Seduced by the example set in California, the cloak manufacturers decided to reinstate the piecework system. They called a national convention of cloak manufacturers in Atlantic City which resolved, to reestablish piecework, cut wages and extend the workweek from 44 to 48 hours.

General Strike and Injunction

The Union countered with a referendum on a general strike. The result, characteristic of the cloakmakers' spirit, showed 36,672 votes for the strike; only 162 against. But neither the determination of the workers nor the intercession of prominent public men could restrain the manufacturers. In a flagrant violation of the agreement they reinstated the piecework system. The Union met this action with a general strike.

It is impossible to say how much the strike might have been prolonged had not a new factor intervened. Hillquit and Untermeyer, the two union lawyers, decided to give the employers a taste of their own medicine. They succeeded in obtaining a court injunction against the employers' association for breaking its agreement with the Union. On January 11, 1922, the injunction was upheld in the New York Supreme Court by Judge Robert F. Wagner and became permanent. Once again the manufacturers were compelled to give ground. The strike had cost the union about a million dollars of which two-thirds was used for the support of the strikers. As General Manager Feinberg played a leading role in the struggle.

By 1923 the country was well out of the postwar depression. Signs of the short-lived economic revival, known ironically as "Coolidge-Hoover prosperity," were everywhere in

the other hand, he held that weekwork stabilizes conditions in the shop and enabled the worker to maintain a steady and normal rate of production.

The demand for weekwork met with unexpected resistance in Feinberg's own Local. It was also opposed by Schlesinger. However, after much heated discussion at the Boston Convention of 1918 a resolution demanding weekwork was adopted.

According to the contract then in force, such a fundamental change in the system of work required the assent of the employers. When this assent was withheld, the Union, called a General Strike. Owing to the wave of post-war prosperity and the shortage of labor, the strike was of short duration. The Union scored another victory. Weekwork was introduced throughout the industry and the work week was reduced from 49 to 44 hours.

This new victory was followed by a short period of constructive peace, lasting until 1921.

Feinberg Becomes General Manager

During this period an important change took place in Feinberg's life. Through all his years of intensive union activity he had continued as an operator in a shop (with one short break in 1915 when he was Manager of Local 64, Buttonhole Bakers Union). However, in 1920, when Morris Sigman resigned his post as General Manager of the Joint Board, Feinberg was elected to this highest office in the Cloakmakers' Union. It was a turning point in his life.

There had never been complete peace in the Union — as a living, active organization, no union can ever know the total peace which only the absence of problems and anxieties can bring. During his five years as General Manager from 1920 to 1925 Feinberg had more than his share of both.

The few preceding years of comparative lull had served to fortify the Union and it had proved possible to introduce

In this bitter struggle, which consumed so much valuable time and energy, Feinberg from the outset stood with the International and the Joint Board. A rebel by nature, he nevertheless had enough experience and understanding of the situation to realize where the campaign for the ostensible "rights" of his Local was heading. He played an active part in reorganizing the Local, regarding this step as a necessary operation if the Union was to be saved. When the reorganization was complete he joined the new Executive Board and was delegated to the Joint Board of which he was duly elected Chairman. His new post brought him into close contact with Morris Sigman who he regarded as a colorful and fascinating character, one of the major personalities in the Cloakmakers' Union. Nor was Feinberg's respect for Sigman lessened by the fact that in many instances the two men differed sharply.

Following the reorganization of the Local, Rubin attempted to found his own union of operators under the name "Amalgamated Cloakmakers of New York." But the new organization was stillborn. The reorganized Local 1 quickly closed ranks. Eight months later, at the 14th Convention of the International in 1918, the Local proudly reported 8,600 members and a treasury of $20,000.

The Movement for Weekwork

During the years between 1916 and 1919 the campaign for weekwork was coming to a head. Some 80% of the cloakmakers were still employed on a piecework basis, weekwork having been introduced only for pressers and cutters. Feinberg and Sigman led the campaign for weekwork. No doubt Sigman was influenced by his experience with Local 35, where the pressers, working on a weekly basis, were well satisfied. Feinberg's position was that piecework fostered speed-up and was detrimental to a worker's health. He held that piecework could exhaust a man; that it kept him at perpetual high tension in order to maintain his average. On

the kind of man who could become a major peril if ever he embarked on a dangerous course.

Rubin and his followers exploited a feeling among Local 1 members and leaders that they were not accorded a fair share of influence in the Joint Board of the Union. Playing on their dissatisfaction Rubin presented the Board with a program of demands which, if accepted, would inevitably have split the organization. Shrewdly, he camouflaged his campaign as a fight for democracy and the autonomous rights of every local in the Joint Board.

In the Name of Democracy

Rubin's program demanded that every local be empowered to select and supervise its own business agents, to call its own members in a shop out on strike, and that whenever an entire shop was striking the expenses be divided according to the number of strikers in that shop, and not according to the strength of the Local, as had been the practice in the past. Only two of his demands made sense — proportional representation in the Joint Board and the abolition of Reefer Makers Local 17. The other demands would have introduced chaos into the shops and would, in fact, have turned each local into a separate union.

Rubin was supported by part of the Executive Board and a considerable number of rank and file members who were carried away by his demagogy and his hysterical ranting against bureaucracy and the suppression of members' rights. President Schlesinger's pleas were of no avail. Rubin called in Dr. Hourwich as his chief adviser and the two men proceeded to turn Local 1 into an independent union. But there was worse to come, for the Union's hard-won contract with the employers was imperiled, when Rubin called a separate strike of the operators without notifying the Joint Board and its then General Manager Morris Sigman. On another occasion he ordered his operators to remain at their machines while all the other crafts were out on strike.

expect in those days. Many more years of practical education were required to make the cloak manufacturers accept the Union as the undisputed representative of the workers' interests.

Industrial friction, was, of course, normal and did not in itself endanger the existence of the Union. The threat lay rather in the various internal upheavals of greater and lesser intensity. Perhaps, historically speaking, these too were unavoidable, since they grew out of conditions over which the union had no control. But such cool hindsight is reserved only for dispassionate historians; to the men who lived through those internal struggles they were a source of profound anguish.

Traditionally, differences of opinion among the Cloakmakers were fought out with intensity and passion. Restraint and discipline in argumentation were almost unknown, so that every small quarrel was likely to swell into a major battle which in time would split the union into irreconcilable camps.

Dissension in the Union

The Morris Rubin affair began as a minor friction and quickly flared into an open conflagration. No doubt, the Hourwich incident, which had left some bad blood among certain elements of Local 1, helped to fan the flames. As is usual in such quarrels, the small proportion of legitimate grievances was soon swept aside in a tide of impossible and dangerous demands.

Morris Rubin, in 1916, had become Secretary of Local 1, the mainstay of the Joint Board. He had never ceased to be a follower of Dr. Hourwich. Even more important was his personal character — limitless energy, vaulting ambition and a sharp, stinging tongue. He was young and the kind of rabble-rousing orator who could carry a mass meeting to fever pitch. In addition to all this, he was wilful and tenacious and loved nothing better than a good fight. In brief, he was

CHAPTER VIII

THE STORM

Improved Conditions in the Union do not last — Feinberg's stand in the Morris Rubin Affair — Reorganization of Local 1 — Feinberg becomes Chairman of the Joint Board — The 1919 strike and the week-work issue — General Manager in 1920 — Union injunction against the employers — The communist drive to capture the Union — Feinberg resigns his post — The abortive General Strike of 1926 — President Sigman reorganizes the Joint Board — Schlesinger heads the International — Feinberg's assignment to Canada — The rise of David Dubinsky — The Great Depression.

The victory of 1916 strengthened the Union and stabilized conditions throughout the industry. The manufacturers gradually adapted themselves to the new situation. A good many of them made peace with the Union, becoming reconciled to the view that it could no longer be ignored or flouted.

Economic conditions improved following a brief recession. The shops were getting busy and taking on more workers. The Cloakmakers' Union looked forward to a period of relatively peaceful development in which it could consolidate its newly won positions. But unfortunately there was to be no era of peace; new storms and stresses were already on the way.

Although the employers were apparently beginning to accept the Union as an important factor in the industry, this does not imply that industrial friction had wholly disappeared. That would indeed have been a miracle and too much to

tribution of the immigrants had been of enormous value to America and Feinberg saw no valid grounds for restricting immigration.

Feinberg was revolted by New York's corrupt political machines and the exploitation and bitter opposition to labor on the part of large corporations. All this, admittedly, was a part of America; but Feinberg looked deeper and discovered America's democratic heritage and traditions and its unique character in the world.

Clearly America was the immigrants' last destination. One did not leave America; in America one settled down. In England, after all, the Jewish immigrant of those days always had in mind that if anything went wrong he could cross the ocean to the New World — and sooner or later, this thought was translated to action. But America, in good or bad times, would not be left behind. For America was home. And Feinberg settled down knowing that this was journey's end, that here he was destined to carry on his life's work.

His second son, Sidney, was born in the United States.

detailed to act as a "watcher." Once, as he began to protest against the brazen irregularities of the Tammany men in the counting of votes, he was, without further ceremony, bounced out into the street. Feinberg appealed to the policeman who acted as if he were deaf and refused to come to his assistance. In his excitement Feinberg dashed into a telephone booth to call up Max Levin, a lawyer for the Cloakmakers' Union. To his consternation he heard Levin say coolly: "Today I am not a union lawyer but a member of Tammany Hall . . ."

The American Jewish Community

Jewish life in America made a tremendous impression on Feinberg. He was profoundly stirred by the volatile, many-sided Jewish community and its varied and intense social and political activities. There had been nothing comparable in England. For the first time in his life Feinberg was drawn into Jewish organizations and became conscious of Jewish problems. The official hostility of the American Labor movement toward immigration seemed utterly illogical to him. Jewish and other immigrant groups had made such noteworthy contributions to American life, particularly in the sphere of the labor movement, that Feinberg could not comprehend the negative attitude of the AFL toward immigration.*

Feinberg saw recent immigrants who constituted a majority, or at least a substantial minority in a given industry, fighting bravely against the low living standards into which they had been thrust. Some of them, by sheer will power and exertion, attained better conditions for their fellow workers, achievements which placed them in the front rank of the labor movement. True, there were also undesirable elements among the newcomers, but they were never numerous and were, in large measure, the product of poverty and unjust social and economic conditions. Taken as a whole the con-

* It is onlv fair to point out that the AFL has more recently favored some liberalization of the immigration law and has supported legislation for admission of displaced persons.

tion that this was a war for the very survival of the Union, and not merely the revision of the "Protocol." The strikers knew that defeat would put the clock back to the period before 1910. And the employers knew it as well as the strikers — which explains their dogged tenacity in holding out against the Union.

The magnificent stand of the strikers, their perseverance despite enormous hardships, the efficiency of the strike machine and the sympathetic attitude of the public finally had their effect. The employers' resistance crumbled. As during the 1910 strike, Samuel Gompers was called in to preside over the negotiations, and on August 4, 1916, a new contract was signed by both parties. For the cloakmakers it meant wage increases, a 49-hour week, and the legalization of shop strikes if an employer violated the agreement. The cumbersome Protocol arbitration machinery was eliminated. More important — it meant that the Cloakmakers' Union as an instrument for the protection and furtherance of workers' rights was saved.

Coming from England, Feinberg had never dreamt of the existence of professional thugs who could be employed against strikers. Their appearance on the scene disturbed him profoundly. At the same time, he caught a glimpse of the reverse side of the coin — the complete solidarity of the workers and the effective influence of progressive public opinion; two factors which did much to reconcile him to America.

Closer Acquaintance with America

His activity in the Union and closer contact with the realities of the American scene, gradually opened Feinberg's eyes to the redeeming merits of his adopted country. But he was still somewhat disconcerted by the sordid aspects of life in America. One instance particularly dogged his memory.

During the 1916 elections, when Meyer London was running for Congress on the Socialist ticket and was widely supported by trade union and radical groups, Feinberg was

than 50,000 workers from 2,000 shops became involved in the struggle.

The strike grew even more protracted and embittered than the General Strike of 1910. This time the employers presented a united front with adequate financial resources at their back. They used hired thugs to browbeat the workers into submission. The Union too was united, but it was without the financial means for a prolonged strike. However it had on its side not only its tried and trusted supporters, such as the Jewish Daily Forward, the Workmen's Circle and the United Hebrew Trades, but also public opinion generally. Even the conservative New York Times attacked the employers for breaking an agreement merely because an impartial committee had handed down a decision which was not to their liking. Prominent citizens helped to raise funds for the strikers, while the sympathetic attitude of the public prevented those mass arrests of pickets, which usually put a union heavily in the red. Nevertheless, the main support for the strikers naturally came from the Jewish workers' organizations.

The Magnificent Stand of the Strikers

Particularly noteworthy was the remarkably resourceful and disciplined behavior of the strikers. On one occasion — it was early on a gray morning — Feinberg walked over to a shop on 24th Street opposite Madison Square Park to see if a decision taken at the shop meeting the day before was being carried out. The decision concerned some strikebreakers whom the boss was rumored to have hired. As Feinberg approached from a distance he saw all the strikers of that shop assembled in a close picket line. The shop committee did not know him personally; he had to produce his credentials before they would let him stand anywhere near the shop. It finally turned out that the rumor about the hired scabs had been unfounded. But the decision to picket the shop all night had been scrupulously carried out by the strikers.

The bitterness of the strikers was born of the clear realiza-

Following the resignation of Dr. Hourwich, Benjamin Schlesinger had been invited to assume the General Managership of the Joint Board. Since the Cloakmakers Union was the largest and most vital organization within the International, Schlesinger accepted the invitation; nothing seemed more important to him than to weather the storm raised by the Hourwich incident.

Schlesinger accepted the post on condition that the young Feinberg, already noted for his practical ability and tactical gifts, become his assistant. Thus in 1914 Feinberg became for a short period an officer of the Joint Board. This position proved a mine of trade union experience and gave him an intimate knowledge of the affairs of the Joint Board and the various locals. Some time later Schlesinger was forced to resign since the post conflicted with his arduous duties as President of the International. Feinberg resigned with him, returned to a shop and once more bent over a sewing machine.

Lockout and General Strike of 1916

The Lockout and General Strike of 1916 was a profound experience for Feinberg. He was a frequent speaker at workers' meetings. His job was to visit the strike halls and keep in close touch with the workers. For the first time he learned to appreciate the power of public opinion.

The General Strike began as a lockout by the "Protective Association" amalgamated with the other employers' organization, the "United Association." Their leaders deliberately pushed toward an open clash with the Union. But, as they later learned, they had misjudged their strength in relation to that of the Union.

The lockout was proclaimed on April 28, 1916; over 25,000 cloakmakers were barred from their shops. Five days later the Cloak Union and the International countered with a General Strike proclamation, thus outmaneuvering the strategy of the manufacturers who had planned to continue production in the shops unaffected by the lockout. Thus more

well-known liberal, Hamilton Holt, editor of the "Independent," Henry Bruere, a banker, and Charles L. Bernheimer, a prominent member of the New York Chamber of Commerce. Morris Hillquit became chief adviser to the Cloakmakers Union. His role in union affairs and his influence in determining organization policy increased steadily until his death in 1933.

The Council of Conciliation tried repeatedly to patch up the Protocol, but the patches never stuck for long. A trial of strength seemed inevitable. The leaders of the "Protective Association," which represented the manufacturers appeared confident of their ability to crush the union and did their best to force the issue.

The Sulkes Murder Charges

Even before the final rupture the Cloakmakers were obliged to fight the Sulkes murder charge, an act of provocation directed against the very life of the union. Max Sulkes, a member of a private detective agency, had been trying to gain a foothold among the Cloakmakers through a pseudo-union of his own. Supported by some of the employers he had organized the "International Ladies Garment Workers of the World," but since its ranks were made up almost exclusively of scabs, its strength was negligible. However, Sulkes managed to inveigle the District Attorney into obtaining indictments for the murder of a strike-breaker during the 1910 General Strike against several union leaders — including Morris Sigman, Sol Metz, Julius Wolf, A. Wedinger, Max Singer and Isidore Ashbes.

The trial which opened on September 23, 1913 dragged on for three weeks. It was a costly experience for the Union. The reactionary press played up the story for all it was worth in order to foster anti-union prejudice. But Hillquit and the other lawyers for the defense finally succeeded in exposing the murder charge as a frame-up, and the men were acquitted.

came and went, their reputations flowered quickly and, in some instances, decayed as fast. However just as the organization emerged strengthened from its trials, so did those among its leaders who were possessed of perseverence, devotion and faith in the Cloakmakers.

In all these greater and lesser crises Feinberg was an active participant. His influence in the Union widened steadily. As his work broadened his experience he became more intimate with the complex social patterns of America. And he became increasingly influential in those movements which sought to ameliorate social conditions in the interest of the masses of the people.

Employers Undermine the "Protocol"

The battle around Dr. Hourwich uncovered the essential inadequacy of the "Protocol," especially in the matter of "Hire and Fire." There is, after all, little justification for a union that has no control over the arbitrary discharge of workers. It was over this issue that the employers sought to provoke the union to a rash trial of strength in the hope that it might lead to the collapse of the Cloakmakers.

The union, on the other hand, well aware of its own inner weakness and the unfavorable economic conditions in the country, tried to avoid an open showdown. In 1915, Benjamin Schlesinger, who had become President of the International the year before, proposed an impartial committee for the settlement of disputes, to be headed by Louis D. Brandeis or Mayor John Purroy Mitchell. Confident that they had the union up against the wall, the employers rejected the proposal. Schlesinger, with the active assistance of Morris Hillquit succeeded in enlisting the support of prominent citizens such as Jacob Schiff, Oscar Straus, Dr. Judah L. Magnes and others. His proposal was accepted and Mayor Mitchell appointed a "Council of Conciliation." Members of the Council were Louis D. Brandeis, Dr. Felix Adler, head of the Society for Ethical Culture, Prof. George W. Kirchwey, a

CHAPTER VII

MATURITY

Frequent crises in the Union — Attempts to change the "Protocol" — The Sulkes provocation — Feinberg becomes assistant to Schlesinger at the Joint Board — Lockout in 1916 — The magnificent behavior of the strikers — Public opinion friendly — Closer acquaintance with America — Awareness of Jewish problems.

Organizations born to long life cannot remain in the background. Their road to maturity and strength is bound to bring them under public scrutiny. Their development is rarely straight and smooth; they must hurdle many obstacles and sometimes the road leads uphill and at other times downhill. Triumphs and crises follow each other in quick succession. It may take many years before the inner and outer conflicts which hamper and retard growth abate so that the road ahead is cleared for steady, uninterrupted progress.

There is hardly a great union which has not had its normal amount of growing pains. But it is no exaggeration to say that the Cloakmakers' Union was afflicted with a tenfold share of pain and agony. The stormy record of this union, which blazed a new trail for American labor, has no equal in the trade union history of our country.

Broadening Experience in Union Affairs

Men usually reveal themselves in times of crisis, not in normal times. And there was no shortage of crises in the history of the Cloakmakers' Union between 1912 and the great depression at the beginning of the thirties. Leaders

change are outside the scope of this book. Suffice it to say that as the Jewish labor elements struck roots in America they found themselves increasingly out of step with Anarchist thinking.

No doubt his Anarchist training influenced the shaping of Feinberg's subsequent career. But his life gradually led him away from Anarchist circles into the Cloakmakers' Union, the International and the Socialist movement.

exchange of views within the labor movement, and he has never changed his attitude toward the paper. He thought very highly of its editor, the clear-thinking, dignified S. Yanovsky and has expressed the belief that Yanovsky's great achievements on behalf of Jewish labor have never been fully appreciated. Yanovsky's combination of independence and tolerance towards others were traits which Feinberg particularly admired.

Feinberg Attitude Toward Anarchists

During these years, the heyday of Anarchism among the Jewish radical elements, Feinberg met all the prominent Anarchist leaders. Emma Goldman did not impress him very highly. He regarded her as somewhat shallow, a woman who squandered her great energies and abilities on trifles. He particularly deplored her systematic agitation on behalf of "Free Love." Her frequent lectures on this "hot" topic drew large crowds that took no interest whatever in Anarchist doctrine. Feinberg attended one of these meetings. He was revolted by the sensationalism of the affair, which in his view gave nothing beyond some cheap publicity to the Anarchist movement. He felt that Emma Goldman's great energies could have been used to better purpose. In her later years she grew considerably in stature, concentrating her resources on effective propaganda against totalitarianism.

Feinberg's attitude toward Alexander Berkman was radically different. When they first met, Berkman was a mature man and seemed to have little in common with the impulsive youth who had fired on the steel magnate Frick to avenge the workers murdered in the Homestead steel strike of 1892. Berkman's modest bearing, gentleness and learning impressed him greatly.

Ideologically Feinberg was still loyal to the Anarchists, but his ties with them were becoming increasingly thin. Generally speaking, the end of the second decade of this century marked the decline of Anarchism in the Jewish radical movement, while Socialism was in the ascendant. The causes of this

1911-12, and in Paterson, New Jersey in 1913, made a considerable stir throughout the country. The police behaved with unspeakable brutality and the conservative elements bitterly attacked the strike leaders, while the small liberal groups in the country tried to give them some measure of support.

Feinberg arrived in New York toward the end of the strike. A trumped up charge of murder had been brought against two strike leaders — Joe Eto and Arturo Giovannitti, the latter a stormy petrel in radical circles. Feinberg threw himself into the work of mobilizing the defense of the two innocent syndicalists. He addressed innumerable open meetings in all parts of the city.

The other strike, that of the silk weavers of Patterson in 1913, was also replete with dramatic incidents. Since the IWW was heading the strike, the AFL kept its distance and appeared lukewarm, if not hostile. Feinberg's sympathies were with the IWW strike leaders. The conflict came to a head on May 1, 1913. This was Feinberg's first May Day in America.

Addresses May Day Meeting

Unions responsible for the parade would admit no IWW speakers to the Union Square platform since there had been many clashes with them in the past. But the strike leaders, who had brought down many of the strikers' children from Patterson, were determined to make an open demonstration against the brutality of the Patterson police. They appealed to two prominent writers, Norman Hapgood and Lincoln Steffens, both guest speakers on the official platform, and eventually were permitted to have a few of their speakers address the gathering. According to eye witnesses, Feinberg took the opportunity to deliver a fiery oration against the economic and political government of the country, castigating at the same time the conservative union leaders.

During this period Feinberg was a strong supporter of the "Freie Arbeter Shtimme," an Anarchist journal with a broad outlook. He regarded it as a valuable open forum for the

were made to yield and Feinberg took the floor. Instead of the expected flood of invective and sarcasm, he delivered a logical, matter-of-fact speech which was heartily applauded and the chairman thanked him for his intelligent handling of the situation.

On January 22, 1914, Dr. Hourwich resigned. But the fratricidal war which he had caused smouldered on in Local 1. During those years Feinberg became a familiar figure in the Union and the Jewish labor movement generally. His local delegated him to the "United Hebrew Trades" which played such an important part in assisting young Jewish labor organizations. He took an active part in the work of this central body which was headed by Max Pine,* whom he learned to love for his ingenuousness and folkish humor. Feinberg helped to wage the fight against Leibovitch and Kasimirsky, union officials accused of irregular conduct. Both men were expelled from the union and banished from the Jewish labor movement. This incident also aroused much excitement and high tension.

In 1913 Feinberg met Benjamin Schlesinger,* one of the master builders of the Cloakmakers' Union and the International. This meeting took place at one of the caucus meetings of Local 1. (Caucuses had just come into vogue among the unions.) Schlesinger was full of drive and energy and Feinberg respected him for his strong character and straight thinking.

The Lawrence and Paterson Strikes

During the second decade of the century, the Anarchists and their Syndicalist friends of the IWW (Industrial Workers of the World) had quite a vigorous movement. They led a number of important labor struggles notably in the textile industry. The turbulent strike in Lawrence, Massachusetts in

* Max Pine was secretary of the United Hebrew Trades 1906-1909, 1916-1925.

* Benjamin Schlesinger, President of ILGWU 1903-1904, 1914-1923, 1928-1932.

legalistic approach to problems requiring a practical solution.

Dr. Hourwich, learned as he was, was not the ideal union leader. He was an uncompromising individualist, prone to cling to theory rather than practical reasoning. It is doubtful if he was the right person to be entrusted with the complex affairs of the young Union though many of his proposals were sound. However, the vicious opposition of the employers to his recommendations, and their obvious efforts to pick a quarrel with him were enough to assure him of the support of the younger Union leaders and the majority of the rank and file. "If our enemies are against him," they argued, "he's good enough for us." Moreover, there was a vast gulf between men like John Dyche, believers in "pure and simple trade unionism," and the younger radicals who, like Dr. Hourwich, took a broader view of the functions of a union.

Local 1 Backs Dr. Hourwich

Local 1, the largest local in the International, took the lead in the fight for Dr. Hourwich. As a member of the Local's Executive Board Feinberg became one of the chief strategists for Hourwich. Their opponents were Rosenberg, Dyche, Halpern,* Perlstein,* Polakoff, Sigman and Wishnak. In the course of the conflict much bad blood and personal animosity was created. But there were also incidents when the opposing sides acted with dignity and respect for each other. Feinberg recalls one of these. The Local 1 Executive Board had sent him and another member to address a meeting of Local 23, Skirtmakers' Union, to see if the quarrel could not be ironed out. The atmosphere was tense. At first Perlstein and Wishnak of Local 23 did not wish to let the Local 1 delegates speak. However, since Feinberg and his colleague were both members of the Joint Board the membership of Local 23 wanted to hear what they had to say. Finally Perlstein and Wishnak

---

* Jacob Halperin, Vice president ILGWU 1914-1932; occupied various posts until he became assistant director of the Northeast Department, ILGWU in 1946.

Meyer Perlstein, Secretary of the New York Cloak Joint Board 1911-14. Vice president, ILGWU 1916-1924 and 1940 to date.

No doubt, the best course lay somewhere between the two extreme factions in the Union: between the old guard of leaders, headed by Rosenberg and Dyche, and the majority composed of the younger men. The basic requirement in trade union strategy is elasticity and the ability to act upon an accurate analysis of existing conditions. A favorable situation must be exploited to the hilt; adverse conditions may dictate a temporary or a partial retreat. But since the Cloakmakers were inexperienced, and the employers quarrelsome almost every problem quickly flared into a major crisis.

The Struggle Around Dr. Hourwich

The bitter internecine war which raged around the personality of Dr. Isaac A. Hourwich and the subsequent Morris Rubin affair (which is dealt with in a later chapter) were two events which seemed to shake the very foundations of the Union. Actually they were symptoms of rapid growth. Almost overnight the Cloakmakers' Union found itself responsible for the sustenance of tens of thousands of families, who depended for their livelihood on the tender mercies of an industry traditionally tyrannized by foreman and boss. Sharp clashes with the employers and heated internal conflicts were inevitable.

But this book is not a history of the Cloakmakers Union. It is therefore impossible to do justice here to the great internal struggle unleashed by Dr. Hourwich. More detailed information on this subject may be found in the histories of the International Ladies Garment Workers Union and in parts of the Jubilee Book of the Cloakmakers' Union, published in 1935, and in the History of Local 1.

It suffices to say here that Dr. Hourwich took an intransigeant stand against the employers and their representatives on the Grievance Board who constantly violated the "Protocol," both in letter and spirit. He presented a plan for the settlement of the steadily mounting pile of complaints, parts of which were later found to be essential reforms and were put into practice. However other recommendations which he made were either utterly utopian or harmful in their formal

wide collective bargaining, i.e., agreements by unions with associations of manufacturers, rather than with separate shops. Subsequently this form of collective bargaining became predominant in American industry.

Despite the great gains of the Cloakmakers and the increased power of their Union, peace did not prevail in the industry. Continued discord with the employers continued to threaten the life of the young labor organization. Instead of the union shop, which the strikers had demanded, a "union preferential shop" was instituted, a vague compromise solution which was open to any number of interpretations, and gave rise to no end of trouble. Complaints, mostly from the workers, multiplied, and the Board of Grievances, containing five representatives of each side, was too unwieldy a body to cope with the situation.

The basic difficulty lay in the fact that the employers had not yet become reconciled to the new situation. They had agreed to, but never really acquiesced in the union's encroachment on what they regarded as their prerogatives. The workers, for their part, were full of mistrust and impatience. Every delay and compromise was interpreted by them as a retreat or even a betrayal at the hands of the Union leaders. The workers, were mostly young and unfamiliar with day-to-day union activities, where give and take is generally determined by the relative strength of the union and the employer at a given moment.

Differences Over Union Tactics

The older leaders, sobered by long experience, trembled for the life of the young Union whenever its relations with the employers became excessively strained. To preserve the organization they closed their eyes to many justified complaints. The younger leaders, on the other hand, those who had come to the fore during the General Strike, were full of confidence in their own powers and began obstinately to fight the restrictions with which the employers were trying to hamstring the Union in order to minimize the gains of the workers.

every shop within a few days. The feverish preparations, hurried as they were, brought rich results. The enthusiasm and determination of several thousand young cloakmakers succeeded at last in stirring that great mass of workers out of a stupor from which nothing had ever previously shaken them. Clearly, the time was ripe for bold and fearless action; working conditions had deteriorated beyond human endurance.

Birthpains of Collective Bargaining

The General Strike had been called for July 7th at 2 P.M. The manufacturers at first refused to take the matter seriously. But they soon changed their minds and resorted to the familiar methods of whipping up public opinion against the "revolutionary agitators." Public opinion, however, remained solidly behind the strikers.

The marvelous determination and solidarity of the strikers, despite the hunger which stared in their faces, and the active intervention of Samuel Gompers, President of the AFL, and of other prominent public men, finally broke the obstinacy of the manufacturers. The late Louis D. Brandeis who was then a prominent liberal lawyer and in a short while to become a Justice of the United States Supreme Court, was largely instrumental in settling the dispute. He developed the formula of the "preferential union shop." On September 2nd, the strike ended with a victory for the workers. With heads uplifted they returned to their shops.

The agreement, which was officially dubbed "The Protocol," among other things, set up a Board of Arbitration on which the general public was represented along with the Union and the employers' association. Appointed to this Board were Louis D. Brandeis, Morris Hillquit, a well known lawyer and Socialist leader, and Hamilton Holt, editor of the "Independent." Thus the machinery was created for the impartial settlement of industrial disputes. The institution of the impartial chairman, which was adopted in later years, was a logical outgrowth of the arbitration set-up under the Protocol.

The Cloakmakers' strike also set the precedent for industry-

the other organized workers, would establish a union on a firm foundation, but this hope did not materialize. The reaction which swept the country after the Haymarket Tragedy, drowned out the early attempts at building a Cloakmakers' organization.

Thus ups and downs continued to characterize the course of the Cloakmakers for many years. Unions mushroomed quickly and died off as fast. Strikes were won repeatedly, but the unions could not maintain themselves and uphold their gains.

Immigrants Furnish New Leadership

Meanwhile, like a malignant growth, the sweat shop spread through the industry. Cut-throat competition among employers as well as workers created intolerable conditions. Earnings were pitiful. Chaos and demoralization mounted steadily. It was only with the new wave of mass immigration, following the collapse of the Russian Revolution of 1905-06, that the leaders of the cloakmakers' organizations, skeletons rather than unions, took heart again. The new immigrants included many who brought with them the fervors and convictions of a Labor movement. The workers who had ridden the crest of revolution in Czarist Russia, and those from Austria-Hungary and Rumania, were well acquainted with the nature of labor organization.

This fresh human element became the lever by which the older veterans — Abraham Rosenberg, John Dyche, S. Polakoff, Morris Sigman, George Wishnak and others—attempted to lift the great mass of cloakmakers out of the misery and degradation of the sweat shops and lead them on to the high road of organization and humane conditions.*

The miracle came to pass. The call for a general strike, the first general approach to almost 60,000 cloakmakers, emptied

* A. Rosenberg, President of ILGWU 1908-14; John Dyche, General Secretary and Treasurer of ILGWU 1904-14. S. Polakoff, active member of New York Cloakmakers Union in early years, who later headed the Baltimore Cloak organization; Morris Sigman, President of ILGWU 1923-28.

CHAPTER VI

THE CLOAKMAKERS' UNION

Aftermath of the General Strike of 1910 — Friction with employers increases — "Protocol" disappoints expectations — Veteran leaders reluctant to break with employers — Latter in arrogant mood — — Younger men including Feinberg support Dr. Hourwich — Meeting with Schlesinger — Feinberg helps defend the I.W.W. — From Anarchism to Socialism.

Israel Feinberg arrived in New York two years after the "Great Revolt," the historic general strike of the Cloakmakers in 1910. What he witnessed was the painful aftermath of the great victory, or more precisely, the throes of rapid growth. On the eve of the July 1910 revolt few men in the labor movement dared hope that the tens of thousands of cloakmakers, most of them Jews, would rise up to put an end to the indignity and arbitrary exploitation of the sweat shop. Even less could they foresee that the cloakmakers, scattered and dispersed through a capricious style industry, would lay the foundation for a new and higher type of union than had ever been known to American Labor. Among the few optimists was Meyer London, lawyer and devoted friend of the Cloakmakers' organization.

The general skepticism in radical circles was based on innumerable past failures to maintain a stable and permanent trade union among the cloakmakers. The first efforts to organize the cloakmakers were short-lived, despite the great exertions of the organizers. Attempts were made as early as 1882 by the "Knights of Labor." In 1886, peak year of Labor militancy, it had seemed that the cloakmakers, supported by

the smug confidence of a smooth career politician. Since the speech fell short of his approval, Feinberg after the English custom, put a question to the speaker.

The Tammany Hall candidate promised to reply at the close of his address, but to Feinberg's surprise, when the speech was over, the candidate donned his overcoat and prepared to depart. Feinberg insisted on an answer to his question. Whereupon he was approached by a tall policeman. Recognizing from the young man's accent that he was dealing with a foreigner, the policeman asked to know where Feinberg hailed from. Feinberg replied that he came from England. "Then you just run along," the cop warned. "Foreigners have no business interfering at our meetings." This first experience of New York's political habits found little favor in the "greenhorn's" eyes.

Gains Recognition in Local 1

Feinberg recalls another minor disappointment which he had during his first months in America. Abraham Bisno, then chief clerk of the Joint Board, was lecturing on "Trade Unionism and Socialism." All the union dignitaries were in attendance. Bisno had been influenced by the conservative attitude of the American Federation of Labor, and Feinberg was bitterly disappointed by Bisno's approach though he respected the latter's integrity and long service to the Labor movement. At this lecture, however, he met George Wishnak* who became a lifelong friend though their paths in later years often ran counter to each other.

Feinberg's work in Local 1 soon attracted the attention of the Cloakmakers. In 1913 he was elected to the Executive Board of the Local. A year later the Local delegated him to the Joint Board. His personal life became closely entwined with the destinies of the Cloamakers' Union and the International.

---

* George Wishnak, Deputy Clerk, New York Joint Board, 1911-14; outside the union for many years until his appointment as head of the Overlapping Department of the ILGWU.

he became shop chairman, which position put him in close touch with Union headquarters and its officials. Among the latter, the late Philip Kaplowitz* exercised a great influence on him. Feinberg was impressed by his good manners and integrity. It was Kaplowitz who persuaded him to forget about England and to direct his energies into the American labor movement.

At about this time Feinberg met David Dubinsky, who in later years was to rise to the presidency of the International. They met at the Cooperative Restaurant on Second Avenue where the young Dubinsky was an active organizer. This was the last cooperative venture founded and maintained by Jewish radicals. Feinberg was still hankering after England, and Dubinsky, just like Kaplowitz, did much to dissuade him from going back. The Cutters Union, Local 10, of which Dubinsky was a member, was then governed by a conservative administration. As a Socialist, Dubinsky was anxious to swell the ranks of active radicals in the Cloakmakers' Union. Kaplowitz, on the other hand, saw in Feinberg a man of strict integrity, without vanity or ambition for personal power.

Decides to Stay in America

In due time Feinberg abandoned his thoughts of England, made his peace with America and began to devote himself serious to union work. The Cloakmakers' Union at that time was going through a period of bitter trials. There was unlimited scope for a man with a strong social sense who was willing to fight for his convictions.

Another incident which took place at about this time gave Feinberg some insight into political life in New York. Strolling on the East Side, during an election campaign, Feinberg stopped at a street meeting, the first election meeting he had ever witnessed in America. The speaker, a Tammany Hall candidate, was mouthing the usual phrases and promises with

---

* Treasurer of The New York Cloak Joint Board, 1915-23. Assistant to executive secretary, ILGWU, when he died several years ago.

This had become a serious matter for the New York cloakmakers who were gravely concerned about the fact that many of their "bundles" were being sent to small towns near New York where cheap, non-union labor was readily available.

Sol Metz* was chairman at the meeting. Feinberg rose and asked for the floor. Metz, accustomed to strict discipline, met Feinberg's courteous request with a thundering "Siddown!" Coming from England, Feinberg was not used to such treatment at the hands of a chairman. He tried a second time and was silenced with an even louder "Siddown!" At that point he lost his temper.

A cloakmaker sitting next to him poured oil on the fire with the laconic statement: "That's how members are treated; only the officials can get a word in." Highly incensed, Feinberg loudly demanded a hearing. Metz refused to submit and repeatedly banged his gavel. By this time Feinberg was too excited to stop. He pushed his way through the crowd to the platform while bedlam broke loose among the audience who were obviously impressed with the plucky obstinacy of the young unknown. Cries of "let him speak" rang through the hall.

Metz was forced to yield and Feinberg, mounting the rostum, delivered a short scathing speech, in which he showered bitter invective on the union administration.

Meets David Dubinsky

After the meeting Feinberg was mobbed by a group of active union members who wanted to congratulate him on his bold stand. They urged him to play a more active part in the union. Feinberg was then working in one of the biggest shops, Durst and Rubin, located on Greene Street in lower Manhattan, where some 800 cloakmakers were employed. He was not one of the best workers, but he was fast. Before long

---

* District Office Manager of Cloak Joint Board, 1910-20; vice president ILGWU, 1914-18. At his death in 1943 he was manager of Cloak and Dress Drivers Local 102.

of Local 1 which had originally approved Feinberg's application. His brief statement helps to throw light on Feinberg's character and conduct in those early days:

> "Our Committee received a visit from a young man with a union book and a letter of recommendation from the English Cloakmakers Union. His appearance immediately convinced us that he was a man of ideals. It is no secret that Israel Feinberg trotted into our camp riding an Anarchist hobby horse. His first speech in the Union was a ruthless manifesto. Nothing met with his approval. Everything was ruthlessly criticized; there was nothing he did not want to change. He was one of the first to strip away the obsolete and obsolescent. True, he eventually cooled down to become a man of good practical sense, but it took a good long time. I remember the fight Feinberg helped wage inside the Union about Dr. Isaac A. Hourwich. By that time he had gained much experience and considerable respect for his cool head, rational mind and steadfast leadership. I collaborated with him when he was President of the Joint Board and subsequently when he was General Manager."

These words of a rank and file union worker clearly point up the thoroughgoing evolution Feinberg underwent in America. It was a development typical of many young enthusiasts who had plunged into the trade union movement. Harsh realities of experience sobered them into practical men.

First Chance to Address a Meeting

The manner in which Feinberg first engaged in Union activity also throws a revealing light upon the man. It began with his inability to get a hearing at a general membership meeting of Local 1. This local was the breeding ground of all radical movements within the union and the International. Its general meetings attracted large numbers of cloak operators as well as many of the leaders of the International. At one of these meetings the "out-of-town" problem was being debated.

underwent the same soul-searching experience and nostalgia for their old home towns.

Reception in New York

Feinberg's first movements in the New World were those of a rebel. As he alighted from the gangplank at a New York pier, a Hias representative, in accordance with the customary routine towards "greenhorns," tied a card to Feinberg's lapel and instructed him to wait in a corner while the remaining Jewish immigrants were being rounded up. Feinberg's natural pride and Anarchist training revolted against such "bureaucratic" procedure. The card in his lapel wounded his dignity; he picked a quarrel with the Hias man and, unguided, unaccompanied, plunged into the streets of the city. Of course his knowledge of English gave him the confidence to brave the great metropolis alone. In his pocket he had a warm recommendation from the British Tailors Union.

After finding his way to the office of Local 17, Reefer Makers Union, he was directed to Local 1, the Cloak Operators Union. The members of Local 1 gave him a hearty reception; his Union book and reference from Manchester opened their doors to him. He was admitted to the Union without admission fee, a matter of no little importance considering the state of his finances and the high fee exacted from new members. It was not long before the new immigrant became an active worker in Local 1, which was regarded as the outstanding local of the Cloakmakers Union and of the International and which was the center of many of the stormy events that at times shook the organization to its very foundations.

Reminiscences of a Union Veteran

It may be proper here to quote a few words from a tribute delivered by a cloakmaker at Feinberg's 50th birthday celebration in Los Angeles ten years ago. The cloakmaker, L. Babitch, had been chairman of the Membership Committee

CHAPTER V

NEW YORK

First Impressions of New York Unfavorable — Nostalgia for England and Hyde Park — A fine gesture on the part of Local 1 — Feinberg tangles with a strict chairman — Union activities — First meeting with Dubinsky—Experience with a Tammany Politician.

New York did not make the best of impressions on Israel Feinberg. He had not come from some small European hamlet. The capital of England, after all, was no off-track hick town; yet the roar and turmoil of New York, its hectic traffic and the hustle and bustle of its people amazed and almost frightened him.

Why were they all in such hurry? What was it that carried them on so impulsively? he asked himself. Feinberg felt as though they were all running away, trying to escape something or somebody. He had not been accustomed to such perpetual haste in England. He felt that the individual in New York was getting lost in the crowd and he was disturbed. The skyscrapers, which stabbed his sight like so many arrows, disconcerted him.

This first negative impression of blaring, brash New York was not confined to Feinberg. Most young immigrants from Europe had similar reactions. It took them a little time to adapt themselves to the nervous pulse of the city. For many months Feinberg longed for the England he had left behind, and more than once thought seriously of going back. And here, too, he was no exception; many immigrants like him

Feinberg and Nellie were married in 1910. Their first son was born in Manchester. Soon after, the emigration fever which had spread to so many of the immigrants in England, also infected Feinberg and his family. They left Manchester, returned to London, and, after several months, set sail for the United States. In July 1912 the Feinberg family disembarked in New York.

Weitzman, then a young professor in Manchester, was already known as a prominent Zionist, and the fact that he could speak in the Anarchist club is a mark of the tolerance which prevailed in the radical circles of the day. As for the friendship between the Anarchists and Socialists, it survived even the failure of the first Russian Revolution, despite the passionate discussions as to which party should be blamed.

The Tailors in the Cap Makers' Strike

At this time a great strike of the cap makers made quite a stir among the Jews of Manchester. It appears that the manufacturers had succeeded in hiring a number of scabs. The strikers and their friends could not endure the sight of them. Street battles became daily occurrences from which Feinberg repeatedly came away with a black eye. Mrs. Feinberg adds another detail: once, at the close of day, the strikers ambushed the scabs on their way from the shop. Mrs. Feinberg's function was to pass the stones; Feinberg's job was to hurl them at the strikebreakers.

From London to New York

During the first decade of the twentieth century London was the world center of the Jewish labor movement. American Jewish labor looked to London for guidance and inspiration. Then, gradually its dominant position declined. It dwindled into a mere immigration station with New York the final goal. The best of the London Jewish labor leaders crossed the Atlantic, many of them at the invitation of Jewish groups in New York — and they were followed by thousands of their rank and file adherents. As a result of this "bloodletting" the Jewish labor movement in England was seriously weakened and the maintenance of Jewish unions became progressively more difficult. Later, streams of Jewish immigrants from Eastern Europe began to bypass the English capital, making their way direct to America. London became mainly a stopping off point on the way to America.

Louis Hyman was Feinberg's very close friend during their Manchester days. At that period there were in Manchester about ten to fifteen thousand Jews. The bulk of the Jewish population was orthodox in matters of religion and uneducated in secular matters. However there were several thousand young people who formed the natural sphere of influence for radical groups. The youth, inclined to radicalism, was divided between the Socialists and Anarchists. As for the latter Hyman does not believe that they were actually more influential; in his view, they merely made more noise. Both movements had their separate clubs which, however, collaborated in major cultural undertakings such as concerts and theatrical performances.

Anarchists and Socialists

The clubs used to bring down speakers from London — such as Rudolph Rocker and Morris Mayer who were prominent figures in radical circles. Sometimes concerts and dances would be arranged. Feinberg was a lusty participant at the concerts, singing labor and folk songs. Generally speaking he was a gay, boisterous lad. As he was an active Anarchist and Hyman was a Socialist the two often engaged in acrimonious debates but their personal relations remained cordial, as they would perhaps not have been in the United States where ideological differences usually aroused deep bitterness or even hatred. Hyman has ascribed this personal tolerance to the general social atmosphere in England.

Internationalist Outlook of Jewish Youth

The Jewish youth was practically isolated from the religious-spiritual life of the Jewish population as a whole. To maintain their influence and satisfy their cultural requirements, the young men and women developed various educational activities.

There were few Zionists among them, most of the young radicals being internationalist in outlook. On one occasion, however, the club invited Chaim Weitzman for a lecture.

Though the writings of Karl Marx did not appeal to him he did respect the keen analytic writings of Karl Kautsky, the outstanding Marxist theoretician. Neither did he relish Bakunin's theory of violence or his pan-Slavism. In general Feinberg regarded himself as a disciple of Kropotkin.

Philosophy of Freedom

Far more than any great book or writer Feinberg admired the reality of English freedom. This ready admiration for the civic virtues of the English did not perhaps fit into his Anarchist scheme of things, but reality outweighed theory and it is more than likely that his Anarchist beliefs were not as deep-seated as he himself imagined. At any rate, he tried to harmonize Kropotkin's teachings about cooperative community living with the free, tolerant ways of the English. Both, after all, stressed the supreme value of the individual and Feinberg firmly believed that a synthesis was possible. During this period Feinberg was Manchester correspondent to the London *Arbeiter-Freind,* the weekly Yiddish organ of the Anarchist movement.

When Feinberg returned to London he found that a sharp internal conflict had developed within the ranks of the Anarchists. Two opposing factions had crystallized and a split seemed inevitable. One evening, after a heated debate, the faction which was threatening to leave the movement walked off with the club library, an act which needlessly accentuated the bitterness of the struggle. At length both sides agreed to take their quarrel to Kropotkin and to abide by his decision.

A committee representing both factions called upon the old Anarchist scholar and stated the case in full, not omitting to mention the "theft" of the library. Whereupon Kropotkin exclaimed: "What are you saying! Do you call your comrades thieves? Say rather they took the books; never say they stole!"*

* Feinberg was greatly inspired not only by Kropotkin's philosophy but also by his wonderful human qualities of kindness and idealism. Kropotkin was literally worshipped by every Jewish Anarchist. And each of them was welcome at all times in his house though visitors frequently interfered with his scientific researches.

citadel of the young and growing Labor Party. The city's working class was seasoned in labor struggles, rich in tradition, sensitive to political and social trends. The newly organized tailors union delegated Feinberg to the Labor Council, the central body of all Manchester trade unions.

The Labor Council appointed a committee to make preparations for the great May Day parade. Feinberg's election to the committee gave him no end of joy; this was to be his first opportunity to participate personally and actively in the international workers' holiday. The parade went off with great success. The Jewish workers marched under their own flags, and Feinberg was almost beside himself with happiness. Those were flourishing years for labor, years filled with bright hopes and unlimited expectations.

Young, Gay Intellectuals

Feinberg's earnings were still meager — a maximum of 16 shillings a week — but his life nevertheless was gay and exciting. It was a golden age in the English theater and for the young men and women from Eastern Europe playgoing was a profound experience. The Feinbergs and their friends went regularly to the plays that came to Manchester, arriving with their sandwiches well before curtain time to make sure of getting the cheapest tickets. They would not miss a single performance, usually viewing it, standing in the upper galleries.

In his few leisure hours Feinberg continued to read and study. He devoured the thought-provoking plays of Ibsen and the satirical comedies of Bernard Shaw. Ibsen he admired for his relentlessness in laying bare the hollow conventions of bourgoeis society; Shaw for his stinging attacks on the hypocrisy of English middle class behavior. Both writers fascinated him for their bold rejection of the moral and social shackles of outworn traditions.

He read much in those days and, like most young people, indiscriminately; in fact he read everything he could lay hands on, from "The Secrets of Paris" to the works of Kropotkin.

such as a bakers' cooperative. And their young organizers had as yet too little experience for the venture.

The bakers' strike dragged on and the sufferings of the men and their families increased from day to day. Feinberg used to address them each Friday afternoon to prop up their flagging spirits. But the bosses were not resting either. By egging on some of the strikers' wives they tried to undermine the workers' morale. Once, as Feinberg was speaking, a woman cried out scornfully: "What does he know! He isn't dry behind the ears yet!" But the strikers were well aware of Feinberg's untiring devotion and the heckler did not succeed in breaking up the meeting.

An Encounter with the Police

To promote a sympathetic attitude towards the strikers among the Jewish population and collect money on their behalf, Feinberg and his friends organized open meetings in the streets. During one of these, Feinberg was suddenly tackled by a policeman who insisted on being accompanied to the police station. Feinberg stood on his constitutional right to complete his speech. He had his way. Later, at police headquarters, he found that he had been denounced for alleged jibes at the King of England — a serious crime in English law. Feinberg, however, managed to explain the purpose of his meetings, which were held in Yiddish, after which the police left him in peace. This trivial episode was Feinberg's only clash with the police in England, a fact which he regarded as characteristic of English liberty.

The bakers won their strike and their demands were accepted. But no permanent union remained. This unfortunate fact reflected the early stage of economic organization among Jewish workers in both English-speaking countries at the start of this century. Strikes were being won, but the unions born of these strikes tended to break up and subsequently the hard-won gains of the workers were lost.

During this hectic period Feinberg made his first contact with the British Labor Movement. Manchester was then a

were persuaded to join a newly formed organization, which was then incorporated as a branch of the Amalgamated Tailors.

One day the men in one of the shops, sweated beyond endurance, walked out on strike and, in the process, broke certain union rules. An official from the London headquarters of the union was sent down to see what those "provincials" had been up to. He disapproved of the whole outfit and concluded that the Manchester tailors were the wrong material for the union. Accordingly, the Amalgamated disowned its Manchester branch, which soon folded up.

The Bakers' Strike and the Cooperative

Fortunately this first fiasco did not discourage Feinberg and his friends. Once again they set about building a tailors union, and at the same time they took on the job of starting a bakers union. Actually the bakers worked under far more inhuman conditions than the tailors.

In those days the Anarchists and Socialists believed strongly in cooperatives. Since they were, for the most part, young and inexperienced, they ignored the very great difficulties and obstacles in the way of establishing producer cooperatives. Nevertheless, Feinberg and his friends determined to organize a cooperative for the bakers who were out on strike.

As a first class seamstress his wife Nellie was earning well and had saved a little money. Her savings and those of a few other youthful radicals were invested in a new cooperative bakery. But the first blow came on the opening night when every loaf in the oven was burned to cinders. Subsequent nights showed only a slight improvement.*

The truth was that the striking bakers, many of them unskilled, were not capable of running a complex enterprise

* The bakers' strike broke out immediately after the birth of Feinberg's first son Basil. One night Feinberg failed to come home from work. The child was then four weeks old, but Mrs. Feinberg decided to go out in search of her husband. She found him in the bakers cooperative, dressed in a white apron, kneading dough for rolls.

a mother, two sons, one of whom was a painter, and a daughter who was studying at the university. Intelligent and highly cultured they exercised a wholesome influence on Feinberg. They spoke fluent Russian and German, possessed a sizeable library and mixed with people who had received a systematic education, in all of which Feinberg and his radical friends were sadly lacking. The atmosphere in their house was invariably friendly and they tried as far as possible to be of help to Feinberg.

First Unsuccessful Speech

Under the influence of the Jacobovitch family Feinberg resumed his studies. At the same time he enrolled as an active member in the local Anarchist club. Owing to the comparatively small Jewish population the relations between Anarchists and Socialists in Manchester were a good deal more cordial than in London. Both trade union organization and general cultural and educational activities were to a great extent conducted by the two movements in common.

One day Feinberg was scheduled to make a speech at a joint Anarchist-Socialist meeting. It was to be a serious affair and he conscientiously organized his thoughts for the great day. But the moment he mounted the rostrum and found himself facing an audience of several hundred people, he lost his voice. His carefully prepared phrases stuck in his throat. Louis Hyman, a born orator, came to his rescue, and took Feinberg's place as the speaker of the evening. In later years Feinberg insisted that this was his first and positively last experience of stage fright.

Organizing a Tailors Union

Together with his future wife, Louis Hyman and several other young idealists, Feinberg plunged into the hard task of unionizing the tailors of Manchester. This marked Feinberg's debut as a union organizer. The need for a union was most urgent. All the immigrant tailors were Jews and a good many

and the Shul. Their employers were contractors for the large firms which took orders from customers only to parcel them out. The contractors were thus dependent on the large firms, while the workers were at the mercy of both. The position of the Jewish tailors was no better than that of their colleagues in Whitechapel. And their alien status and low level of education further emphasized their economic helplessness.

Hunger and Joblessness

Coming to the great textile city with barely enough money to keep body and soul together, Feinberg had to find immediate employment. However, a few weeks went by before he found a job in a raincoat shop where production was largely mechanized. His job consisted of sewing the seams and inserting small pockets in the raincoats. To this kind of work he had no objection. But occasionally he was made to carry a few hundred coats at a time to the cementer—a back-breaking task. Feinberg decided that it was a poor bargain to trade his health for a job and after several days he quit. It took a considerable while before he finally landed a job in his own trade. Meanwhile he learned what it meant to go without food . . .

In Manchester Feinberg ran into a group of young radicals, among them Nellie who was later to become his companion for life.* It was at one of their gatherings that he met Louis Hyman** for the first time and made friends with a family from Riga called Jacobovitch. The family consisted of

---

* Mrs. Feinberg well remembers their first meeting. She was an active member of the Socialist club and had been a Bundist back in her home town Riga. Feinberg was invited to give a lecture in her club and since, among the Anarchists of those days, Free Love was a favorite topic, Feinberg chose it for the theme of his talk. Nellie listened to his exposition but refused to accept his conclusions. What she did accept was his suggestion that he see her home. On the way he offered to lend her books and generally promote her education. When she stopped in front of her house it turned out that they were next-door neighbors. The wedding took place two years later.

** Louis Hyman is today manager of Cloak Finishers Local 9 of the ILGWU

CHAPTER IV

MANCHESTER

The great textile center — Its large Jewish population and its poverty — Efforts to organize the Jewish workers — The Bakers Cooperative — Incident with the police — Contact with the British Labor movement — Impact of Ibsen and Shaw — A follower of Kropotkin — Friendly relations with the Socialists — The tolerance and libertarian spirit of England — Feinberg meets Nellie.

On the morning after the day he found his library destroyed Feinberg packed his bundle and left his parents' home. He went to Manchester — without knowing exactly why.

Manchester, the center of the British textile industry, is the birthplace of modern European capitalism. In his famous book on capitalism in England Friedrich Engels depicted most vividly the cruelty and greed of the textile manufacturers of Manchester in the first half of the eighteenth century. The city was famous for its slums. Its industry had reared itself on the blood and sweat of countless martyred workers.

But when Feinberg set foot in Manchester it presented a greatly altered aspect. The darkness and the pinching poverty of Engels' harrowing description had become largely a thing of the past. It had become a progressive industrial city with a lively, teeming proletariat and a highly developed political and cultural life.

Manchester had a fair-sized Jewish population drawn from Eastern Europe. As in London, most of them worked in the tailoring shops and were under the influence of the Rabbi

The Marxists, of course, stressed the materialist interpretation of history, the supreme importance of economic and material factors. On the other hand, the Anarchists ridiculed what they called the Marxist "orientation on the stomach," and young Feinberg found more common ground with them. He dreamt of winged, far-reaching programs of reform. Man's spirit was to him far more important than the Marxists would allow. And so he fraternized with the Anarchists, though he never became one of their active spokesmen.

In those days every radical group in Whitechapel faced the urgent task of abolishing the chaotic conditions in the shops. Most of the employers were contractors; working hours were unbearably long and employment was insecure. The untiring exertions of the Anarchists in the field of trade union organization lent an atmosphere of constructive effort to their movement. Differences over ultimate aims and goals necessarily took second place. Among the Anarchists, young people had ample opportunity to apply their pent-up energies to forms of activity yielding practical results. Thus the Anarchist movement satisfied the rebel in Feinberg, feeding his indignation against social injustices, and at the same time leaving scope for his imagination and dreams of higher horizons of human progress.

first-born he had always been her favorite son, a fact which deepened her concern for him. She knew that he had already accumulated a considerable library of radical and atheistic literature. In one impulsive moment she burned the lot, down to the last pamphlet. Whether she hoped by this act to influence her son to return to the true faith, or whether the mere presence of the books had agitated her beyond endurance, Feinberg never discovered. Coming home one night he found that his entire library, his pride and spiritual world, had vanished from his room. He flew into a rage and, after some hard words with his mother, left his parents' home.

Labor Party in Whitechapel

During that short but eventful period in Feinberg's life the British Labor Party made its appearance in Jewish Whitechapel. A group of Anglicized Jewish Socialists introduced the young workers party to the Jewish population. Feinberg went to their meetings and read their literature, but he remained unmoved. He could not get excited about the Labor Party's program, despite the headway it was making among many East End Jews. For himself, Feinberg preferred the Anarchists.

In retrospect Feinberg suspects that his youthful Anarchist ideology did not go very deep, that it was something of an accident, a sympathy based on his idea of "freedom unlimited." Young, carefree, enthusiastic and impatient of discipline, he was irresistibly attracted by the Anarchists' emphasis on personal liberty.

Another attraction of the Anarchist movement was its range and sweep; it embraced the eminent intellectuals and published the only Yiddish secular weekly in existence. Lectures, debates, dances and fearless demonstrations against established authority — all this was bound to draw young restless hearts. In comparison with Anarchism the Social Democratic way seemed long, dry-as-dust and too disciplined.

lets which opened new horizons to him and made him ponder the meaning of social inequalities. Feinberg also became active in the union to which he was admitted by Saphirstein. Throughout this period he continued to study English diligently at night school.

Israel was then 16 years old, a young tailor with a great love of books and a weakness for labor parades and the famous open meetings in Hyde Park. He was thrilled by the respect for freedom of speech, the absence of police at labor demonstrations and the extraordinary tolerance which governed all public meetings and discussions in Hyde Park. He was particularly moved by the first May Day parade he witnessed. The chief speakers for the Anarchists were Kropotkin and Tcherkosov, and for the first time Feinberg found himself listening to the impassioned oratory of these Russian revolutionaries. But he felt drawn more powerfully to Kropotkin with his scientific approach and irresistible personal charm.

Mother Disapproves of His Activities

Needless to say, these political and intellectual activities did not further Feinberg's progress in the shop. He was making from 12 to 14 shillings a week; not very much, perhaps, by general standards, but not inadequate for a young man living with his parents. Now Feinberg's work in the shop began to suffer as he broadened his reading and began to take more active part in the labor movement. His earnings dropped, and he did not seem to care. Like one who has just learned to swim he was impatient to plunge into the ocean of possibilities which London offered to his energies. However it was at this point that his mother interfered and forcibly put an end to his carefree existence.

Feinberg's father was tolerant by nature, glad to let his son go his own way. Not so the mother, a fanatically religious woman. She already had to swallow her cherished ambition to see her son a Rabbi in Israel. But his new ways gave her even more pain and finally aroused her anger. As her

Close by the "bourse," in the heart of Whitechapel, stood a Mission Church where indigent Jews were regaled with free coffee and sermons. London possessed the wealthiest missions in the world and much of their work was energetically aimed at the Jews.

Discussions on Religion

"At first," Feinberg recalls, "I mentally identified Saphirstein with those hated missionaries and tried to shake him off. But he looked kind and honest and was easy to talk to. It was hard to believe that he could have anything to do with those tricksters from the mission." Saphirstein managed to involve Feinberg in a long discussion and finally took him down to the Anarchist club where the young man heard his first anti-religious speech, delivered on the eve of a Jewish holiday, a time considered "fitting" occasion for atheistic propaganda. The "sermon" gave a serious jolt to Feinberg's religious beliefs.

Reading Radical Literature

Some weeks later, at this very same Anarchist club, he listened to a debate between an Anarchist and a Social Democrat. The Anarchist was the famous German Rudolf Rocker, editor of the *Arbeiter Freind* (the Worker's Friend). At the entrance to the lecture room a large table was laid out with Anarchist pamphlets and magazines. This table made a deeper impression on Feinberg than the debate itself, of which in any case he understood very little since so much of the terminology was unfamiliar to him. Always an avid reader, he picked at random from this pile of literature Kropotkin's "Appeal to the Youth," which had been published in Yiddish in 1891.

In young Feinberg this pamphlet, his first contact with radicalism in print, stirred up an internal revolution. He began to visit other political organizations, such as the English "Free Thinkers Movement," and attended regularly at the Anarchist Club. He devoured hundreds of books and pamph-

CHAPTER III

NEW HORIZONS

First contact with radicals and missionaries — A visit to the Anarchists' Club and the impact of their literature — Impression made by discussions in Hyde Park — Mother protests against her son's new ways and burns his books — Indignant, he leaves the parental home — The Labor Party and the Anarchists.

Young Feinberg arrived in London when the Jewish labor movement was struggling desperately for recognition and security. There had been one union — the Amalgamated Union of Tailors — but it had never gained a controlling influence on working conditions. On the other hand, internecine warfare had already broken out among the various labor factions within the working class. Young Feinberg was as yet oblivious to all this; and what is more, his inclinations seemed to be more in the orthodox religious sphere.

The majority of his Jewish fellow immigrants were workers. A census taken in 1901 — a year before his arrival — showed that there were more than 38,000 Jewish workers in England, of whom 31,000 were tailors. There were also a number of small shopkeepers and "peddlers."

Like New York's East Side, Whitechapel had a "bourse," or meeting place, where the Jewish tailors would drop in on Saturday afternoons. It served as a center for the exchange of news, particularly news relating to available jobs. At this bourse, Feinberg was a frequent visitor, and it was there that he met Saphirstein, an active member of the tailors' union. As a fervent advocate for the Anarchists, Saphirstein challenged the boy's religious convictions, a delicate subject to young Feinberg.

the notorious sweat shops where the Jewish workers tried desperately and unsuccessfully to form effective trade unions. It was a great deal easier to form ideological groups, since such groups could operate with a handful of devoted men and, unlike unions, did not need majority support. Among these political groupings the Anarchists were predominant. It may not be amiss here to stress the fact that the Jewish Anarchists in England and America had embraced only the theory of continental Anarchism. In actual practice they played an active part in organizing trade unions and mutual aid societies. They did not emulate the Anarchists' "propaganda by direct action," their chief difference with the Socialists being their categorical rejection of the state and their deep mistrust of parliamentary politics. At any rate they never held themselves aloof from the day to day struggle for social betterment.

therefore are profoundly important in the history of Feinberg as man and labor leader.

London in those days was a cradle of Jewish radicalism whose influence dominated even the Jewish labor movement of America. No doubt, one reason why the East European Jews of London became the chief bearers of radicalism was the great number of political rebels and revolutionists who had assembled in London from all the ends of Europe. The collapse of the West European revolutions of 1848, the tragic end of the Paris Commune of 1871, Bismarck's anti-Socialist decrees of 1878 and, finally, the Czarist persecutions in Russia drove to London many of Europe's greatest radical leaders and thinkers. In London these men found a haven of refuge. There were times when England was the only modern country where victims of political persecution could find a place of refuge.

Laboratory For Radical Theories

The many Socialist leaders who had made their homes in London developed contacts with the immigrant Jewish community of London's East End. Soon every Socialist and Anarchist spokesman had his circle of disciples among the Jewish workers who became a sort of laboratory for the testing of radical theory and practice.

Because of its libertarian reputation and proximity to Eastern Europe, England became the first way station for Jewish immigrants. Wherever young Jews in the East were restless and dissatisfied in the narrow confines of their small towns and villages, they packed their bundles and made for London, often with the hope of eventually going to the New World.

They began to come in great numbers in the seventies of the last century and, as in America, most of them went into tailoring, gradually transforming a small handicraft trade into a major industry based upon mass production and mass marketing.

The bulk of union organization work was carried on in

the income of one cloakmaker. And thus the parents were forced, reluctantly, to abandon their cherished dream of giving a higher education to their eldest son. With a heavy heart they sent him to the shop to be apprenticed. Only the evenings were left available for studies, and this time young Feinberg showed himself perfectly willing to attend school.

The Case of the Wrong Sleeve

The fact that the father is a master craftsman is no guarantee that the son will quickly learn his father's trade. Israel had a hard time learning to be a tailor. During the first months of his apprenticeship, he ruined a sizeable quantity of jackets. The father had taken him into his shop. A few months later he handed Israel a sleeveless jacket and told him to sew in the left sleeve. The boy obeyed — and sewed the right sleeve on to the left shoulder. The incident caused a bitter altercation between father and son, the father's professional pride being justifiably outraged by the son's negligence. The truth was that the boy could not keep his mind on thread and needle; he was already working on the many problems which London presented to his eager mind.

After the incident of the wrong sleeve, old Feinberg placed his son in a shop where uniforms were sewn. Here too, the boy had trouble, "burning" some dozen military coats during the first few months. Nevertheless he gained much valuable experience, learned to make coats and operate a sewing machine. Later, in another shop he was employed as assistant to a sewing machine operator. Simultaneously he went to evening classes, studying English and political economy, particularly working class problems, and the radical movements which until then had been utterly unknown to him.

London's Jewish Labor Movement

Feinberg spent barely ten years in England but it was there that he matured. In London was formed, if not his character, at least his public personality. Those ten years

CHAPTER II

ADOLESCENCE IN ENGLAND

Adolescence in England — The case of the wrong sleeve — Israel becomes an operator — London's role in the Jewish labor movement — A refuge for revolutionists of all countries and a way station on the road to New York — Attempts to organize the Jewish workers.

The giant metropolis of London made a profound impression on the sixteen-year-old immigrant — it was his first encounter with a great modern city.

The family settled down in Whitechapel, in the East End of London. Their home was in the heart of the Jewish quarter, among sordid overcrowded slums, in a jungle of poverty and dirt. But there was freedom in the air; you could come and go as you pleased. Here in Whitechapel men walked the streets without that fear of the police which so oppressed the people of Berditchev, and this somehow tempered the misery of living conditions and made one feel that the Jews in London were far better off than those at home.

And they were better off; despite sweat shops and uncertainty of employment, the living standard of the immigrant Jews in London was higher on the whole than that of their brethren in Czarist Russia.

In London, Feinberg's father was a workman in a cloak shop. To maintain his former independence had proved impossible. But since he was a good tailor he had no difficulty getting a job. In the old country, however, the mother, too, had been a breadwinner. This additional source of income now disappeared. A family of eight had to be supported on

of his cronies, to see what it was all about. It was dark when they arrived. A workman in rolled up sleeves was standing on a bench addressing a large crowd. He was making one of those unsophisticated moving speeches which in those days were the only means of propaganda among uneducated workers. He contrasted the poverty of workingmen and their families with the luxurious life of the bosses who spent their summers in country houses and their winters in summer resorts. "We toil for endless hours and make barely enough for a plate of soup," cried the speaker, "while they, the bosses, do no work and live in ease and plenty. Unity and organization are our only means to better our lot!"

Feinberg was listening spellbound to the speaker's impassioned words when suddenly a horde of police tore into the crowd. Mounted and on foot they began to deal out blows with whips and the flats of their sabers. The police did not discriminate between men and women, between adults and children. They drew blood from all alike, while their trained horses trampled upon the mangled bodies of their victims.

Farewell to Berditchev

That night young Feinberg could not sleep. The memory of the horror he had witnessed gave him no rest. He could not understand what crime the speaker with the rolled up sleeves was supposed to have committed. Had he not spoken sense clearly and fairly? This first contact with the labor struggle outraged young Feinberg's sense of human dignity and justice. The brutality of the police had given his mind a decisive jolt. He began questioning his mother — who did not know how to reply. Nor did his friends know how to still his tormenting doubts. Feinberg grew increasingly restless. He came to hate his native town. When at last a letter arrived from his father, stating that the family could now join him in London, the boy was overjoyed. With the rest of the family, he left Berditchev forever, to settle in the English capital. It was the end of the year 1902.

England, where he hoped to settle his family as soon as he could establish a home for them.

The Jewish township of Berditchev, or Kasrilovke, as he preferred to call it, is described for all time in the incomparable writing of the great Sholem Aleichem. Its ways and humor, its multitude of poor and its thin leaven of rich men, its muddy streets and dilapidated workshops are all part of the locale of Sholem Aleichem's books which are a permanent literary heritage of the Jewish people. No need therefore to describe here the setting of young Israel's childhood years. It is enough to say that he grew up in a homely, friendly atmosphere, in a small Jewish town whose pulse beat quietly and steadily to a rhythm fixed generations before.

When the boy was old enough to take notice of the things and events around him, his home town was still dozing inside ramshackle little houses and along crooked streets. Life was uneventful; it unrolled itself without surprises, without great expectations. The revolutionary labor movement was then maturing in the major industrial centers, but if the first traces of it had reached Berditchev, the boy was unaware of them. He was also uninfluenced by the much older movement for Jewish enlightenment known as the Haskala. Israel was a simple, religious Jewish boy, despite his marked distaste for studies. His immediate environment was pious and conservative.

Czarist Police Beat Up Strikers

Yet the boy did not succeed in evading one rather unpleasant brush with the reality of life in Czarist Russia. Though he was only a bystander and not a participant, the bloody episode left a deep and lasting impression on his mind. The boy began to ask questions; for the first time his peace of mind was shaken.

One day the rumor spread through the town that there would be a strike in a chair factory on the far side of the railroad station. Young Feinberg, like most of the townspeople, had no idea what a strike was, but out of sheer curiosity, he walked over to the factory, accompanied by some

It is hard to say where Israel's career would have led him, had it not been for the rigorous discipline imposed by his famous teacher. The boy was bursting with high spirits and practical jokes, growing more unmanageable as his teacher became more severe. The latter finally complained to the parents: "Your boy," he said, "has a good enough head; but what's the good of it? He's a hooligan and I can't handle him."

Apprenticed to a Merchant

The parents thought of a way to solve the problem. They hit on a plan which, they felt, would surely bring the boy to his senses: subject him to a period of hard labor which would teach him to appreciate the relatively easy life at school. Israel's studies were suspended and he was apprenticed to a wholesale merchant in the town. The store manager was told not to spare the boy in the way of overwork. Before long, the Feinbergs thought, their fourteen-year-old son would be worn out by the hard toil; he would come back and beg to be taken to school again. However their plan did not work. The Feinberg boy happened to enjoy his job at the wholesaler's. Adjusting himself quickly to the new environment, he soon began to show signs of great promise. And the constant movement which his work required appeared more to his liking than the feel of the hard bench in the Hebrew school as he posed over difficult passages in the commentaries.

Family in Financial Straits

Young Feinberg spent 18 months with the wholesale merchant. During this period the family's economic position underwent a change for the worse. The store in which for many years his father had been receiving orders for clothes, was suddenly rented out to a higher bidder. For old Feinberg, this was a heavy blow. He felt lost and deeply dejected, as though he had been torn up by the roots. He decided to emigrate and, setting out alone, directed his steps to London,

CHAPTER I

CHILDHOOD IN BERDITCHEV

The father, a good tailor; mother runs a store — Wish son to be a Rabbi — His strict teacher — A gay, mischievous boy who will not study — Family finances — First brush with the Czarist police — The Feinbergs emigrate and settle in London, 1902.

ISRAEL FEINBERG was born on the 25th day of December, 1886, in Berditchev, an old and intensely orthodox Jewish town in the Ukraine. His father was a ladies' tailor. He was a good man at his job, and never short of work; yet Israel's mother, who hailed from a family of business folk, supplemented the family income by running a small store of second hand clothes. The two trades, tailoring and selling clothes, did not make the Feinbergs rich, but they did yield a fair living.

Israel was the oldest of six children. Since he was considered a bright boy, his parents spared no money to give him the best education. In their hearts they cherished the hope that their son would grow up to be a Rabbi, or at least a scholar of distinction. To have a Rabbi for a son was the highest aspiration of all pious parents, a prospect that somehow eased the hardships of their lives.

At the age of 14 Israel was placed with a famous religious teacher, reputed to be the best in town, a pedagogue who believed in strict discipline and who ruled his pupils with an iron hand. At the same time, as a concession to the secularism of the times, young Israel was also sent to another teacher to study Russian and arithmetic.

and idealism which is the life blood of organization will not be passed on. This biography will give our newer members a greater opportunity to realize that the great advances made by our union during these last three decades were the product of toil, danger, sweat and sacrifice. This book will make plain to them that idealism and the willingness to sacrifice for those who will follow us tomorrow is the only cementing factor that holds our movement together and is the only armor that can protect it against all attacks from enemies from within or without.

It is my sincere hope that every member of our union and thousands of workers in other trades will read this book and derive pleasure and inspiration from it.

The world is full of "tired" liberals and trade union leaders who permit the passing years to dim the first flame of their enthusiasm and idealism. That has never happened to Brother Feinberg whose trade union activities had their roots deep within his devotion to democracy and socialism. To him the trade union movement was part of the endless, historical crusade for a new world based upon true freedom, human dignity and economic security for all. It was natural for him, then, to be active on scores of fronts in progressive and humanitarian battles and to fight reaction and dictatorship from both the right and the left. It was this uncompromising idealism that put Brother Feinberg in the vanguard against Communist domination of our Union. When the Communists succeeded temporarily in capturing leadership in some of our locals, Brother Feinberg gave up his office and returned to work in the shop to continue the struggle for a decent union as a rank-and-file operator. This is only one example of his insistence upon putting his devotion to the movement ahead of personal well-being and personal advancement.

Forty years of such devoted and able service to the labor movement more than entitle Brother Feinberg to the honor and recognition which the publication of this biography so fittingly expresses. What we all may be sure will far surpass his personal gratification and give enduring value to this book is its inevitable effect upon the younger members of our Union. They have not themselves taken the blows of the bitter and often bloody struggles that year after year were necessary to win elementary union recognition and even slight improvements in the working conditions of our workers. Each generation must inspire the following one or the heritage of union tradition

Cloakmakers. As we review the list of vital improvements achieved since the middle twenties — limitation and registration of contractors, and the establishment of the Retirement Fund, paid vacations and health insurance as charges upon the industry, a steady rise in earnings and improvements in working conditions, and the 35 hour week — we know that the power of Brother Feinberg's constructive imagination reinforced by his practical idealism contributed heavily toward making them a reality.

This is far more than a New York story because Brother Feinberg worked in no narrow groove. The cloakmakers, dressmakers and the workers in other branches in the markets ranging from Montreal to Los Angeles, up and down and across the continent, benefited from Brother Feinberg's great talent as an organizer and great ability as negotiator and administrator. Backing up these gifts were the powerful intangibles of character and warmth which distinguish the true leader. The public in general and our employers respect him as a man and give great weight to his judgment.

Brother Feinberg went through the ordeal of the difficult years when our International faced its enemies from within and without. He carried the union message to the unorganized and literally brought the first flowering of union consciousness to many a prejudiced community. When we look upon the present eminence of our International Union and weigh the benefits it has been able to bestow on hundreds of thousands of women's garment workers in the form of shorter hours, a higher standard of living, the dignity of industrial citizenship and public recognition we must say that Brother Feinberg played an outstanding role in its growth and development.

INTRODUCTION

Together with many others familiar with the history of our organization and its relation to other important social movements, I was deeply gratified by the decision of the Cloak Joint Board and its Jubilee Committee to honor Brother Israel Feinberg, leader of the New York Cloakmakers and vice president of our International Union by publishing his biography.

Even if it were only a fitting personal tribute to Brother Feinberg as he rounds out four decades of activity in the labor and progressive movement, it would still have enduring value. But this book has a larger significance. It will also render great service to the movement to which Brother Feinberg dedicated his heart and mind, his great abilities and dynamic energy from the early years of this century. The record of his work is bound to be an inspiration to those who will follow us.

The builders and leaders of our New York Cloakmakers' Union need no description from me to know the great contributions made by Brother Feinberg to the trade union movement in general and to our International Union and its cloakmaker affiliates in particular. Thirty-five of his forty years of activity were devoted to the women's garment workers throughout the United States and Canada and more than twenty years to the New York

FOREWORD

In 1947 Israel Feinberg, general manager of the Joint Board of the Cloak, Suit, Skirt and Reefer Makers' Unions of Greater New York and Vice-President of the International Ladies' Garment Workers' Union rounded out forty years of fruitful activity in the labor and progressive movement.

This was deemed a fitting occasion for tributes and celebration.

Accordingly, the Cloak Joint Board organized a Jubilee Committee comprising representatives of trade union, cultural, civic and philanthropic organizations which arranged a public meeting on September 7, 1947, at Town Hall, New York City, at which Israel Feinberg's four decades of service to his fellow men were evaluated and given well-deserved recognition.

In connection with this celebration, a Publication Committee was formed to issue a biography of Israel Feinberg.

The present volume by Melech Epstein, written in Yiddish, and translated and condensed into English and Italian, is a testimonial to a man whose selfless devotion to liberal humanitarianism in its deepest and broadest sense has gained the affection and esteem of all who have been privileged to know him.

To those who participated in the Jubilee Committee, we express grateful acknowledgment for their devoted efforts.

In behalf of the Cloakmakers' Union we salute Israel Feinberg for his constructive labors which have borne fruit in so many fields of human endeavor. We look forward, with expectation, to the new chapter of accomplishment which he will write in deeds in the days and years to come.

JOSEPH BRESLAW
Chairman
Jubilee Committee

BENJAMIN KAPLAN
Chairman
Publication Committee

CONTENTS

		Page
Foreword		6
Introduction		7
I.	Childhood in Berditchev	11
II.	Adolescence in England	15
III.	New Horizons	19
IV.	Manchester	24
V.	New York	34
VI.	The Cloakmakers' Union	40
VII.	Maturity	50
VIII.	The Storm	58
IX.	Revival	73
X.	New Paths	79
XI.	Fulfillment	90

ISRAEL FEINBERG CELEBRATION
IN HONOR OF HIS FORTY YEARS OF ACTIVITY
IN THE LABOR MOVEMENT

Joint Board of the Cloak, Suit, Skirt and Reefer Makers' Union
Greater New York
International Ladies' Garment Workers' Union

PUBLICATION COMMITTEE

Chairman
BENJAMIN KAPLAN
Manager, Cloak Operators' Local 117

MOE DIAMOND
President, Cloak Joint Board

MORRIS J. ASHBES
(*deceased*)
Secretary-Treasurer
Cloak Joint Board

LOUIS E. LANGER
Recording Sec., Cloak Joint Board

LOUIS HYMAN
Manager, Cloak Finishers' and Tailors' Local 9

ISIDORE NAGLER
Manager, Cutters' Local 10

LOUIS REISS
Manager, Skirt and Sportswear Local 23

JOSEPH BRESLAW
Manager, Cloak Pressers' Local 35

EDWARD MOLISANI
Manager, Italian Cloakmakers' Local 48

ISIDORE SCHIFFMAN
Manager, Buttonhole Makers' Local 64

CHARLES BERNSTEIN
Manager, Examiners' and Floor Workers' Local 82

Public Relations Advisor, Ben Horowitz
English Translation by Leo Steinberg
Italian Translation by Girolamo Valente
Editor, Harry Haskel

Manufactured in the United States of America
By the Lerman Printing Company, New York, N. Y.
Designed by Isidore Wisotsky

426

ISRAEL FEINBERG

Fighter for Freedom and Social Justice

by

MELECH EPSTEIN

With an Introduction by

DAVID DUBINSKY

President of the International Ladies' Garment Workers' Union

NEW YORK

1948

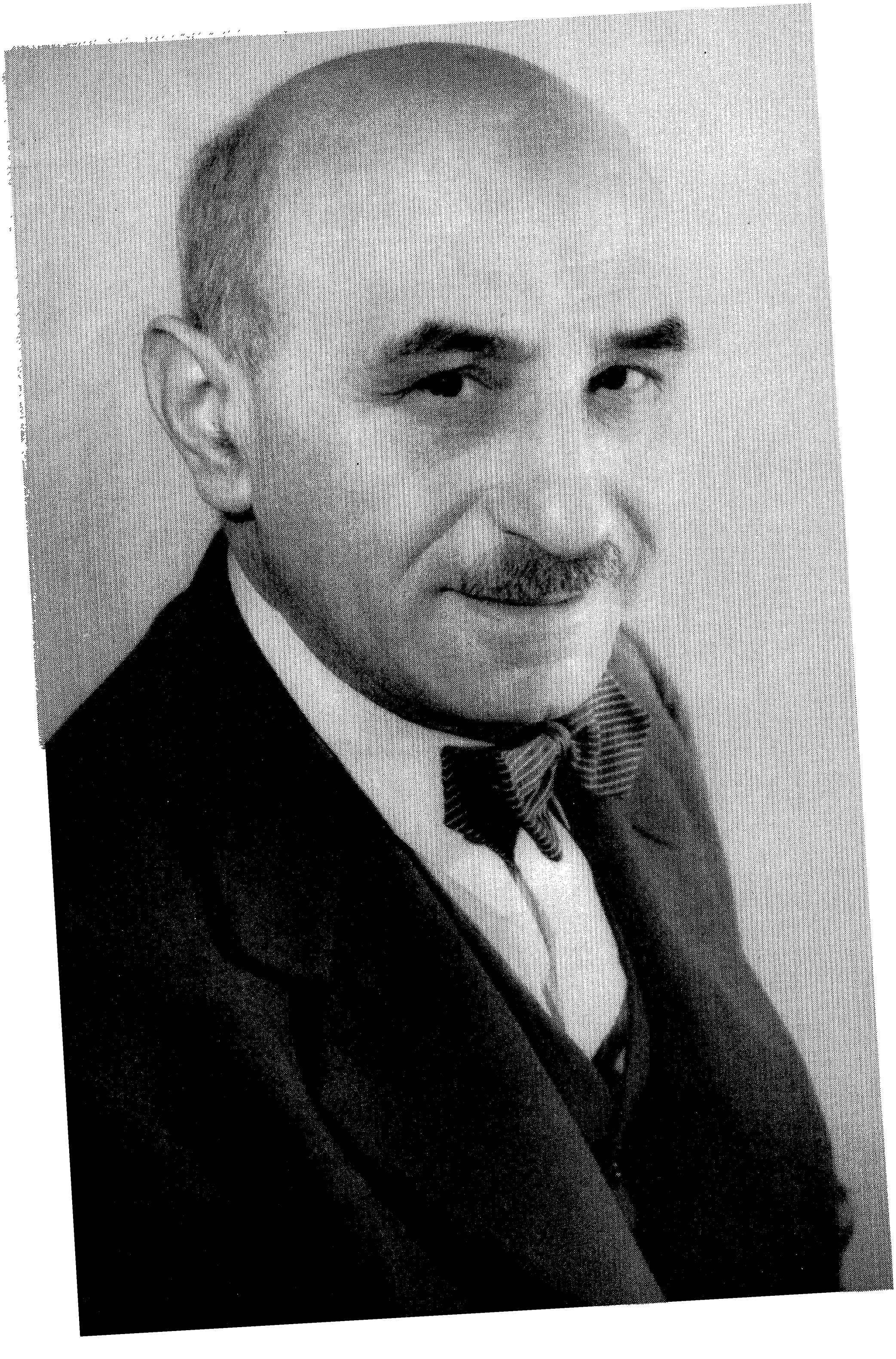

ISRAEL FEINBERG